

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Tode, Johann Clemens.; af Forfatteren til Sundhedstidenden.
Titel Title:	<u>Søofficererne, eller Dyd og Ære paa Prøve : En original Komedie i fem Akter</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. Udg. afkortet og omarbejdet til de Kongelige Skuepladsers Brug.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos Johan Rudolph Thiele, 1782
Fysiske størrelse Physical extent:	[6], 121 s.

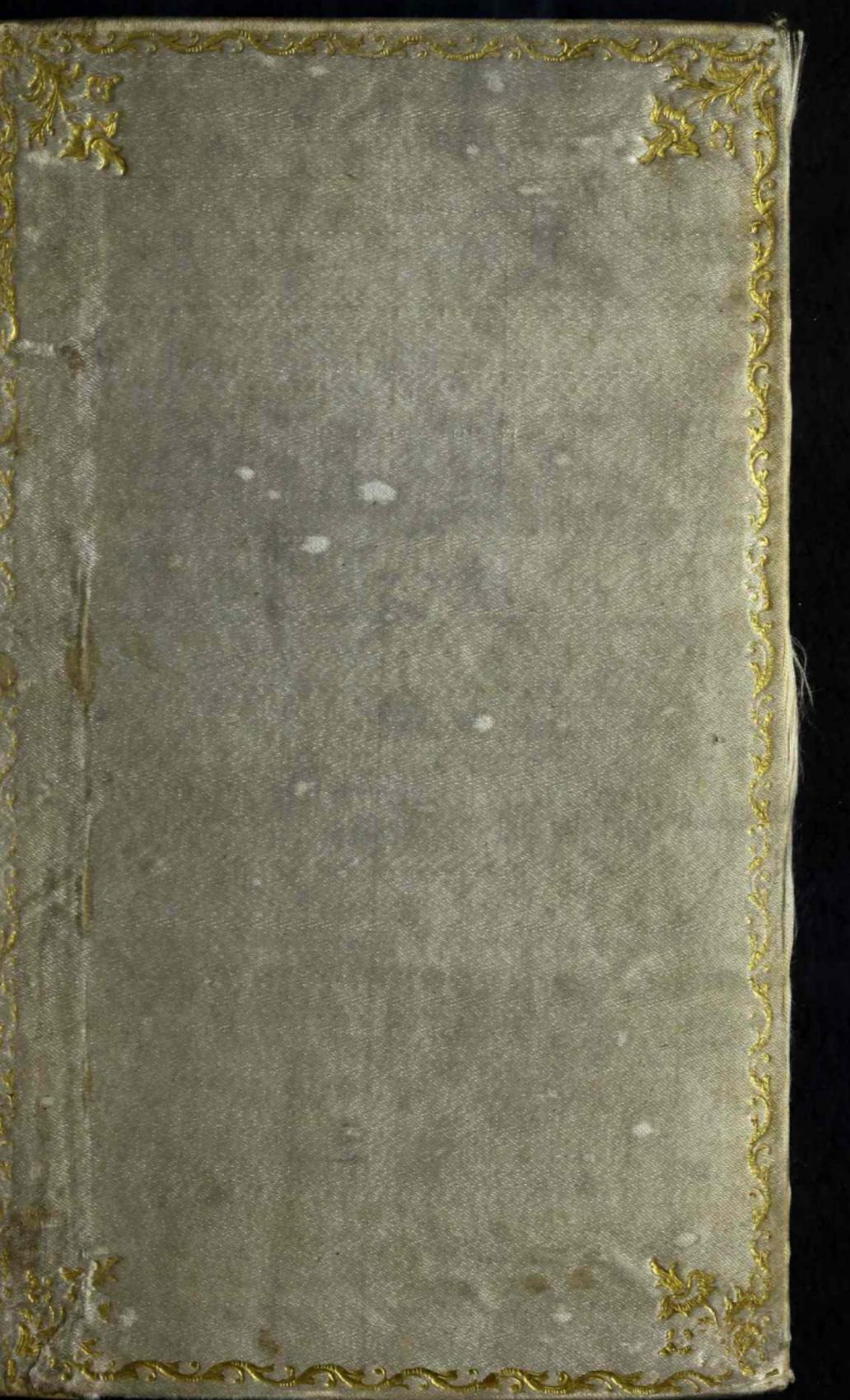
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

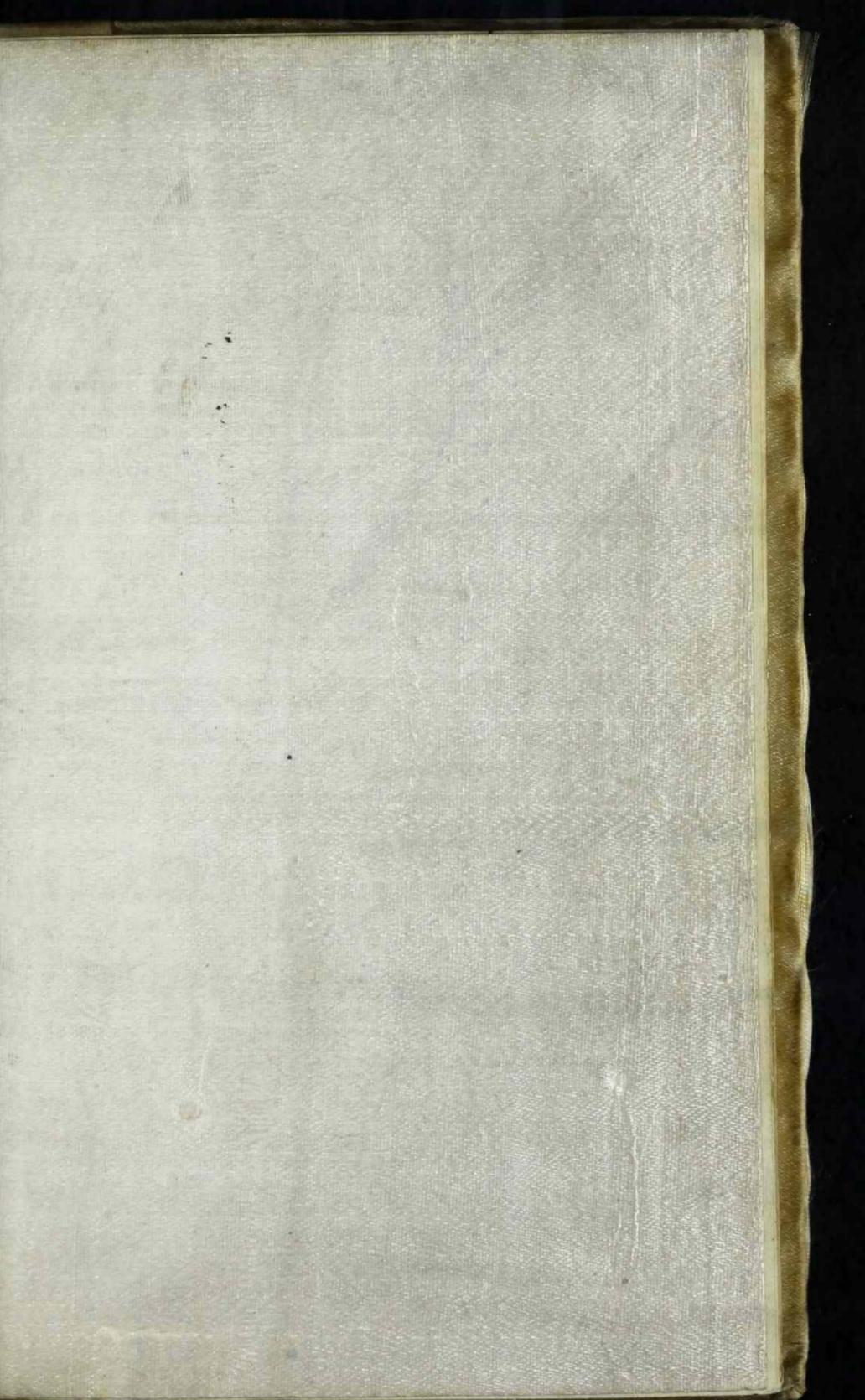
55, -225-8

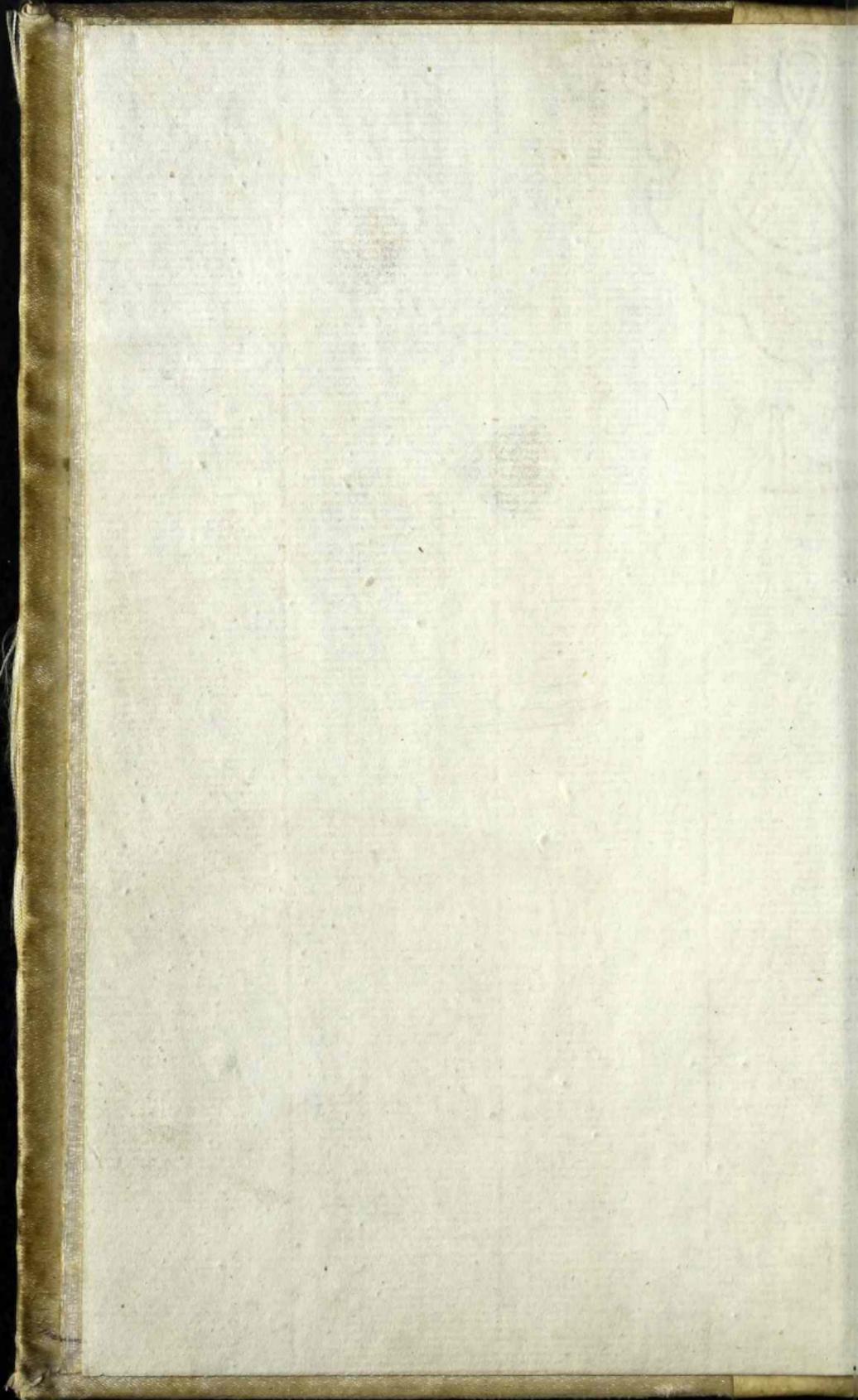
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021574105

Account of the

State of the

Province of

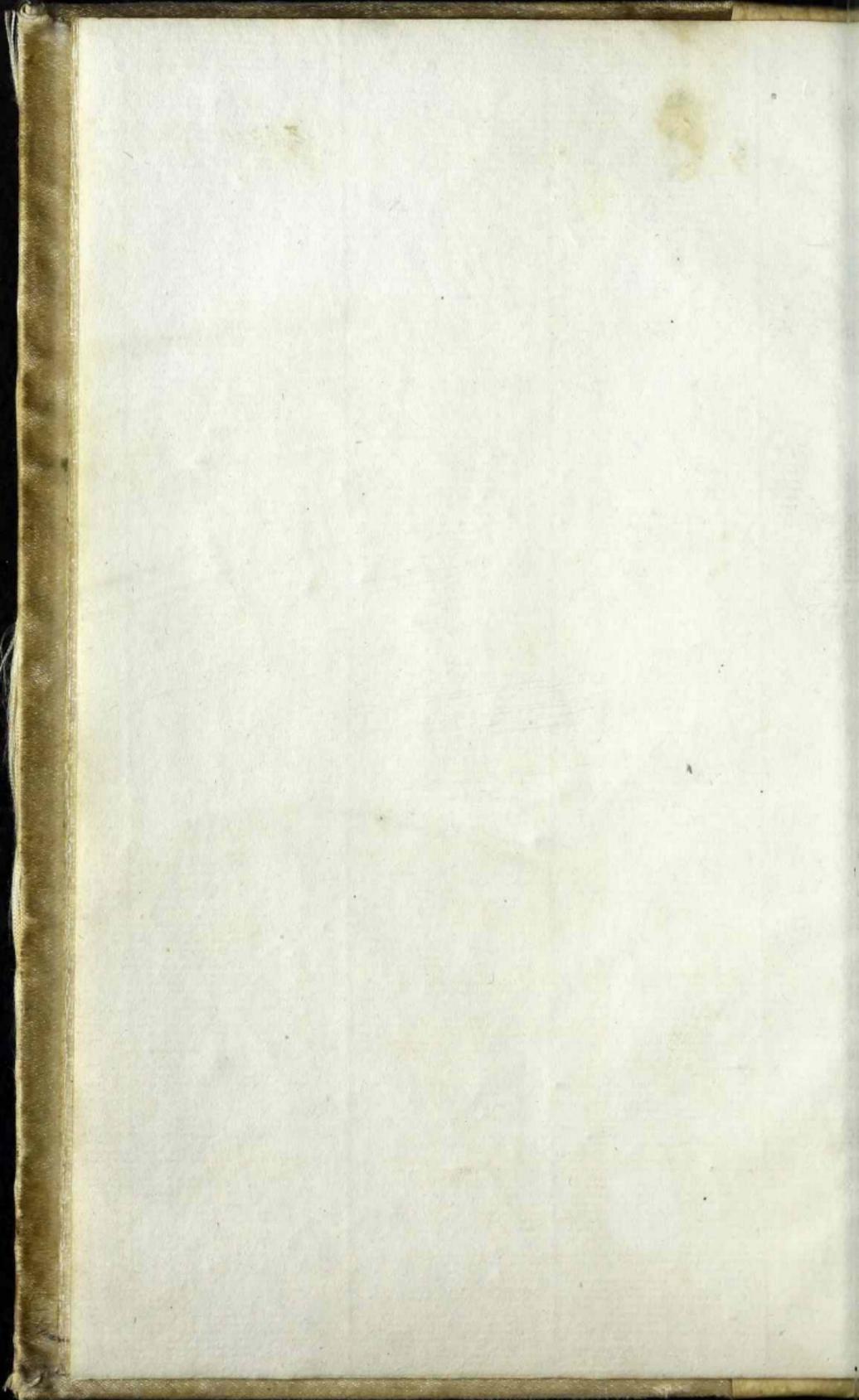
Virginia

from 1783 to 1784

by

James Osgood

London

Søofficererne,

eller

Dyd og Ære paa Prøve.

En

original Komædie

i fem Akter,

af

Forfatteren til Sundhedstidenden.

Anden Udgave,

affortet og omarbeidet til de Kongelige

Skuepladsers Brug.

Kjøbenhavn, 1782.

Trykt hos Johan Rudolph Ehiel.

Gelehrter

eller

Das Buch der Natur

in

original Komposition

von dem

Verfasser

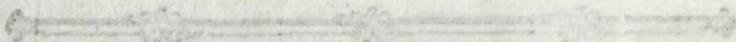
Verfasser in Erscheinung

1700

offen zu verkaufen in der

Verlagsdruckerei

Verlag, 1700

Erst bei Johann Michaelis

De
dydfremmende Musers
høie Beskytterinde,
Hendes Kongelige Majestæt
Dronningen,

helliges atter dette
under allernaadigst Bifald
nu til Skuepladsernes Brug omarbeidede
Stykke

i allerdybeste Underdanighed

af

Forfatteren.

17

Abgesandte des Königs

zu dem Kaiserlichen Hofe

in Wien

1687

Im Namen des Königs

unterzeichnet

von dem Reichsrath

Gelesen

in der Reichshofkammer

17

Gelesen

Personer.

	Skuespillere.
Greven af Worthington.	Hr. Rosing.
Lord Walsingham, Admiralitets- chef.	— Rose.
Lord Bellamy.	— Musted.
Sir Arthur Bubble, Grevens Fætter.	— Urberg.
George King, en Sølieutenant paa halv Gage.	— Schwarz.
Richard Trueman, ligesaa.	— Elsberg.
Wilson, en Akteur, som spiller Ellis's, en foregiven Søofficers Rolle.	— Preisler.
Smirk, en Gadejunker.	— Quist.
Glitter, ligesaa.	— Saabye.
Simmons, en Geniemand.	— Duff.
Macleech, en Hagerkarl.	— Beck.
Jack Steady, Kings Vaadsmand.	— Gielstrup.
Stanton, Sir Arthurs Kammer- tiener.	— Tessen.
Kelly, Grevens Kammertiener.	— Kemp.
Billy, Frue Wottons Son.	Monf. Frank.

Skuespillerinder.

Grevinden af Worthington. Mad. Rosing.
 Lady Sanny, Sir Arthurs Gemalinde. — Rose.
 Frøken Louise Winning, Sir Arthurs Wyndling. Jomf. Astrup.
 Frue Spencer, Kings Søster. Mad. Preisler.
 Frue Wotton, en Søkapitains Frue. — Knudsen.
 Frue Cunningham, en foregiven Doktorenke. — Hallefen.
 Madame Vellum, en Modehandlerinde. — Gielstrup.
 En Pige. —

Scenen er i London.

—
 —
 —
 —
 —
 —
 —

Søofficererne,
eller
Dyd og Ære paa Prøve.

Første Akt.

Scenen er i Saint James Park.

Første Scene.

Lord Walsingham. Greven af Worthington.

Lord Bellamy.

Lord Walsingham.

Wel, Mylord Worthington, saa har jeg den Ære at komme til Dem ved Spisetiden. Men endnu engang, lad mig høre, at Udfaldet af Deres Experimenter svarer til vort Haab, og at De har anstillet saa mange, at man kan drage sikke Slutninger. Gierne vilde jeg tage selv Deel deri, dersom jeg allene var Lord Walsingham; men som Admiraltatschef kan jeg ikke ret vel befatte mig med slige Prøver, allermindst med to subalterne Officerer.

Greven. Mylord, De kan fuldkommen forlade sig paa mine. Imidlertid haaber jeg dog, at De vil holde gode Viner indtil det sidste Dieblik: thi ellers gaær mitte bedste Experimenter overstyr.

Lord W. Ja, møder jeg nogen af dem, saa skal jeg vise al den Haardhed, som man saa tit maae læse i en Ministers Ansigt, naar hans Hjerte bløder. Men det er Tiid jeg gaaer. Mylords —

(Han gaaer)

Lord Bell. Men jeg begriber ikke, hvad for Experimenter De kan gjøre her i Parken? Og endnu mindre, hvad der kan bevæge Dem til at prøve Gemytter. Heele London siger, den unge Greve af Worthington handler viseligen: han søger ingen offentlige Embeder: han har ingen Forbindelser med Hoffet: han lever i den lykkeligste Uafhængighed. Hvortil behøver De da, at sætte nogen paa Prøve, især et Par Søofficerer?

Greven. Mylord, som Privatmand kan jeg ogsaa søge at befordre mine Medborgeres Lykkelighed. At opmuntre modfalden Gliid, at sætte miskiendt Fortieneste i sit rette Lys, at redde undertrykt Uskyldighed og at frelse en vankende Dyd af Fare: det er min daglige Syssel og min sødeste Fornøielse. Men jeg hjælper og redder ingen, som jeg ikke først har prøvet, og funden at han er det værd. Jeg bryder mig ikke om, at een og anden siger, at sligt er under min Stand, og en Greve bør ikke nedlade sig til saadanne Experimenter. —

Lord B. Ligesom Konger og Fyrster ikke havde fundet Fornøielse i at gjøre det Selsomme. Nei, Mylord, at nedlade sig til den Ringeste, for at gjøre ham lykkelig, om han fortjener det, det er ikke at fornødre sig. Men kan De ogsaa altid forlade sig paa Deres Prøver?

Greven. Ja, den Maade jeg bruger, kan ikke letteligen feile. Jeg sætter mine Folk i den uundgaelige Nødvendighed at handle, og at handle paa staaende Fod, uden at lade dem faae Tiid til Overlæg, Raadførsel eller Forberedelse. Saadan en Handling bestyres mere af Hjertet end af Forstanden, og lærer noget ganske andet, end de udstuderede Scener, de repeterede Komedieroller, de altid færdige Smaatæk, hvoraf de Uerfarne og Godtroende saa ofte lade sig blinde.

Lord

Lord B. Biffeligen! — Jeg maae tilftaae, Mylord, jeg havde nok Lyst at tage Deel i disse lærerige Experimenteer.

Greven. Det ſkulde være mig den ſørſte Forngielfe. Saadan en Medarbeider trænger jeg til. De kan retnu faae Leilighed til at gjøre en liden Prøve. — Dog ſee, der kommer de to, ſom vi ſkal have at beſtille med.

Lord B. De ſeer ud til at være friffe Føtteree.

Greven. Det ere de ogſaa. Ja, det er to ægte Svemænd, ſaadanne ſom de fleefte ere, og ſom de alle burde være. Deres Væfen er vel noget but, og deres Sprog falder lidt ſkurrende i fine Øren; men deres Tænkemaaede og Handlinger vilde gjøre den bedſte Mand i den fine Verden Vre. Lad os ſætte os her: maaſkee de ſætter ſig paa den anden Bænk.

Anden Scene.

King. Trueman (ſom ſætte ſig lige over for de to Kavallerer). Greven. Lord Bellamy.

King. Nei, jeg er ikke i Stand til at erfare, hvor min Loviſe er bleven af; men du er dog ſaa lykkelig, Trueman, at du veed hvor den er, ſom du elſker.

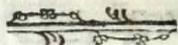
Trueman. Ja, min kiære King, at hun er i Veſtindien, det veed jeg viſt: og at hun elſker mig i hvor hun er, og vil viſt engang holde hvad hun har lovet, det veed jeg ogſaa.

King. Saa du tænker, hun ſkulde for din Skyld komme til England?

Trueman. Ganske viſt, ſaaſnart din Møſter har lettet ſine Ankere. Denne gamle Kone vil endeligen have, hun ſkal tage en riig Planteur. Der var rigtig nok een, der tænkte at bringe hende op.

King. Og min Søſter vilde ikke lade ſig fortoie?

Trueman. Med ham min Siel ikke. Sarah King veed bedre hvad hun er tient med. Karlen var ſaa

ubeqvem, som en hollandsk Fløite: han duede ikke meere til at eie saadan en sliak Vige, end den usselste Svabergast til at arbeide paa Toppen.

King. Og hun skulde forkaste al den Rigdom for saadan en Seilers Skyld som du?

Trueman. Ja, hvorfor ikke? Hun finder det hos mig, som han ikke har med alle sine Penge. Takkelasen er vel en smule skamilet, men Skroget er godt; jeg er ingen af dem, som Doktoren maae kalfatre hvert Aar engang.

King. Men hvad er det for et Bekjendtskab, Ellis har forskaffet dig? Er det ikke ogsaa en smuk Vige?

Trueman. Jo jeg takker. Det er en nydelig lille Engel, ikke over sine 20 Aar — om Styrbord, og ligesaa meget om Bagbord; hun seer ud som et Jomfruehoved paa Koerpinden af en hollandsk Galliot. Men hun har 3000 Pund Sterling, som hun siger, efter sin Mand. Desuden har hun en Fætter, som er Baronet, og gielder meget hos de Store.

King. Hvad er hendes Navn?

Trueman. Hun kalder sig Frue Cunningham, og boer i Nærheden af Pallmall.

King. O! jeg kiender hende. Denne Baronet er ikke meere hendes Fætter, end Heider Ali. Det er min Lovises Formynder, Sir Arthur Dubble. Hun har været hans Lastdrager førend han blev gift; men nu frydser hun som Kaper paa egen Regning. Men hun har ham endnu under Kommando.

Trueman. Det maae Ellis ikke vide; hvor torde han ellers raade mig til et Giftermaal med saadan en Riselinke? Men see, der kommer han.

Tredie Scene.

Ellis. De Forrige.

Ellis (til King, som han leverer et Brev til). Seer du nu, det var vel jeg gif paa Posthuset? Der har du et Brev, som vist kommer fra en kjær Haand.

King.

King. Ja, det er hendes egen søde Haand.

Ellis. Saade jeg det ikke nok? Men lad os gaae hen, og læse det paa et bekvemmere Sted.

(De gaae.)

Greven. Han i den sribede Vest er Lieutenant George King, som har ført Kutteren Basilisken. Han har altid udmærket sig som en erfaren Søemand og en tapper Officeer, indtil for et halvt Aar siden, da han havde den Ulykke at blive sværet hos Admiral Balfour, og tabte hans Kredit formedelst en Rapport.

Lord B. O! er det ham? Jeg har hørt, han har villet forlede Admiralen til at gaae fra sin Station for Brest, paa det de Franske kunde slippe ud.

Greven. Nei, Mylord! saaledes hænger det sammen. Kings og en andens Kutter, som hørte til Flaaden, ere ude at krydse. De seer en lille hollandsk Eskadre. King gaaer strax tilbage og beretter Admiralen denne gode Leilighed at gjøre en Coup; men den anden Lieutenant paastaar, det var ikke hollandske, men neutrale Skibe. Admiralen troer, man veed ikke paa hvad Grund, denne meere end den anden, og bliver paa sin Station. Da han kommer til England, rekommanderer han Lieutenant King saaledes, at han ikke kommer ud igjen, og en anden saaer hans Kutter at føre.

Lord B. Men hvorfor taaler han, at man gjør ham Uret? Hvorfor forlanger han ikke Krigsret?

Greven. Han har forlangt den; men han kan ikke faae den. Admiralen, som skulde klage, er strax gaaet bort igjen til Amerika, og har taget begge Kuttere med. Ellers kunde King bevise med sine egne og med den anden Kutters Folk, at han havde Ret. Derfor kan der ingen Undersøgelse foretages: og sølgelig maae han nu gaae med halv Gage. Dog, det er ikke den eeneste Fortred han har. Kiærlighed har gjort ham ligesaa ulykkelig som Skiebnen. Han elsker en deilig Pige, som min Fætter Sir Arthur Bubble er Formynder til. Denne har sine Aarsager til at nægte ham hendes Haand:

og for at forekomme, at han ikke skal snappe hende bort, har han sendt hende ud paa Landet under streng Opsigt.

Lord B. Og hvem var den anden?

Greven. Det er Lieut. Richard Trueman; ligeledes en flink Officeer. Han kom til at staaes med et portugisisk Skib. Han har lagt for Dagen, at han for Slagers Vres Skyld ikke kunde andet; men af Statsaarsager har man sat ham udaf Tienesten, ligesom hans Ven.

Lord B. Og den tredie, som bragte Brevet?

Greven. Han bruger jeg til mine Experimenter.

Lord B. Han staaer nok ogsaa paa halv Gage?

Greven. Nei, han er ingen virkelig Søeofficeer: Han giver sig allene ud for een; og under denne Maske har han gjort sig bekiendt med de to andre. Det er ved ham jeg har faaet deres hele Historie at vide.

Lord B. Og hvem er denne Person?

Greven. Han hedder Wilson. Han var Akteur ved Trouppen i Edinborg, og een af de bedste jeg har seet; men Theaterkabaler gjorde ham feed af Professionen.

Lord B. Men hvad kan bevæge Sir Arthur til at sætte sig imod sin Wyndlings Giftermaal med Lieutenant King?

Greven. Hun er nyligen bleven et riigt Parti. En Morbroer, som hun tænkte var død for længe siden, kom i Fior fra Vestindien og testamenterede hende 30000 Pund Sterling; men med de udtrykkelige Vilkaar, at hun ikke maatte gifte sig uden skriftelig Tilladelse af Sir Arthur, som han havde lært at kiende, og holdt for en sand Menneſkeven. Nu vil han føre sig denne Leilighed til Nytte, og sælge disse 30tusind tilligemed en deilig Pige til en forgiældet Hofmand, der kan gjøre noget for hans Forsængelighed.

Lord B. Er det mueligt?

Greven. De veed jo, han er een af disse Skrydere, der roser sig af deres Kredit til Hove, og gjør sig

fig tusinde Vrenner hos de Store, allene for at lade Folk see, hvor tidt de gaar ud og ind hos dem, at man deraf skal slutte, de har deres Dre og deres Hierte. Dog, dette gjør ham endda ikke saa forhadet i mine Dine, som den Bane han har, at vanhellige Dyd og Vre, ædle Følelser og et godt Hierte, ved at føre dem ideligen i Munden.

Lord B. (Smilende). Maaſkee hans Hierte flyder over af dem.

Greven. Det viser hans Handlinger ikke. Hvad giver han til den Fattige, til Enker og Faderløse? Intet andet end tomme Ord. Han er færdig at besvime, naar han hører tale om en Ulykke: at see paa Jammer og Elendighed, det kan han nu slet ikke taale. Hans ædle Siel føler, hans gode Hierte bløder for den Lidende; men hans Haand er og bliver lukket.

Lord B. Det var værd at gjøre engang Experimenter med denne Følsomhed.

Greven. Ja, baade hans Forsængelighed og hans Følsomhed skal paa Prøve i Dag.

Lord B. Saa kan vi begynde strax, thi der kommer han.

Fjerde Scene.

Sir Arthur. Greven. Lord Bellamy.

Sir A. Mylords, jeg har den Vre at ønske Dem en underdanig god Morgen!

Greven. Kiære Sir Arthur, hvortil dette folde og keedsommelige Hoffprog imellem Fættene og Benner?

Sir A. Imellem Fættene og Benner! Hvor smigrende, hvor opløstende! Ak, Mylord, at jeg har den Vre, den misundte Vre, at være en Fætter til Greven af WORTHINGTON, det er en Forestilling, som gjør min Siel stolt, som udvider mit Hierte, som opfylder mig med de varmeste, sødeste, reeneſte og ædleſte Følelser. Men ak Mylord! disse Følelser vilde gaae til Henrykkelse, dersom De kom tiere til Hove, og viiste

Dem i den Glands, som Deres Stand, Familie, Rigdom og Fortieneste medfører. Det er den smerteligste Gælelse for mig, naar jeg seer hvor bekymret Mylord Kammerherrens Die leder efter Dem. Men hvorfor kommer De saaielden til Almak's og Cornelis's paa Val? Min Gud hvad det sidste var prægtigt! Forestil sig allene femhundred Personer af Stand og Anseelse. Hvad der var mange glimrende —

Greven. Forgylde Statuer, som har deres heele Værdie allene af det de skal betyde, af Massen og af Mesterens Konst.

Sir A. Af det de skal betyde, af Massen og af Mesterens Konst! Ha, ha, ha! Mylord, ingen kan skiere finere end De. Imidlertid er det sandt, at man seer paa saadant et Val mange, som ere en Ære —

Greven. For deres Skræders Smag og for deres Kræmmeres Taalmodighed!

Sir A. Deres Kræmmeres Taalmodighed! Ha, ha, ha! Ja, De har det sande attiske Salt.

Greven. Men lad os komme til noget andet. Kan den brave Lieutenant King slet ikke haabe at erholde Deres Samtykke til sit Giftermaal med Deres Myndling? Hvorfor vil De ikke krone saa megen Bestandighed?

Sir A. Krone saa megen Bestandighed! Et passende og ædelt Udtryk! Imidlertid maae jeg tage mig den underdanige Frihed at anmerke dette: Pigens Morbroer gjorde mig den Ære og overlod det til mig allene, at finde en værdig Gemal til hende. Jeg har givet ham de helligste Løfter at være forsigtig i dette Valg; og jeg haaber det skal gjøre mig Ære. Hverken disse ubrydelige Forpligtelser eller mine Gælelser tillader mig, at give saadan en Juvel, som Frøken Winning er, bort til en slet og ret Sølieutenant.

Greven. Sir Arthur, en slet og ret Sølieutenant er lige saa værdig til det bedste Partie i Kongeriget, som den stadseligste Hofkavaleer. En god Søofficer kan gjøre Fædernelandet større Tjenester, end de fleeste

fleeste af dem der seer ham over Skuldrene. Er ikke vor Flaade vor sikkerste Baretagt?

Sir A. Vor Flaade er vor sikkerste Baretagt: det er umøgteligt, deri har De ganske og aldeles Ret. Imidlertid er der dog nogen Forskiel inellem en Admiral og en Subaltern.

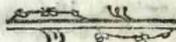
Greven. Som inellem Haanden og Fingrene. Den bedste Admiral udretter ingen Ting uden gode Subalternere.

Sir A. Nei, nei, uden gode Subalternere udretter den bedste Admiral ingen Ting: en fuldkommen rigtig Bemærkning! Imidlertid er dette dog en stor Mangel hos Lieutenant King, at han ikke er af Ex-traktion.

Greven. Hans Faer og hans Farfaer vare værdige Søekapitainer. Hvad kan De have at udsætte paa denne Extraktion? Hans Faer har med en Fregat taget et Orlogsskib. Og saadan en Erobring er et Adelsbrev.

Sir A. Saadan en Erobring er et Adelsbrev! Hvor sandt, hvor stærkt og hvor fyndigt! Imidlertid maae De tillade mig at gjøre det underdanige Spørgsmaal: Hvad har vel saadan en fattig Lieutenant at leve af?

Greven. Sir Arthur, det er uædelt at bebreide en Mand, at han ikke har meget at leve af. Ligesaa lidet som den Rige bør være stolt af sin Overflødighed, naar den ikke er en Frugt af egen redelig Flid, bør knappe Omstændigheder lægges nogen til Last, uden den som selv er Skyld deri. Det er Staten som lønner Officieren: og Staten giver ham allene det Nødvendige, haade for at forekomme den Blødhed og Kiælnhed, rigelig Udkomme medfører, og for at vise ham, at hans bedste Løn og hans kraftigste Drivefiær ikke skal være Guld, men Ere. De Tjenester, som en tapper og forstandig Krigsmand gjør sit Fædelinland, ere større end at de kan betales med Penge. Penge kan opmuntre til suure Arbeide; men Ere allene kan drive til det Edle og det Store.

Lord B. Og vee det Land, hvis Krigere sætter større Priis paa Velstand end paa Hæder: thi Fienden skyder ikke med Jern og Bly allene, men ogsaa med Guld.

Sir A. Biffeligen ogsaa med Guld. En alt for sand Bemærkning! Imidlertid er saadan en Sølieutenant saa raa, saa aldeles uden Følsomhed.

Greven. Des meere agter jeg ham. Den quindagtige Kiælenhed, som nu er bleven saa almindelig, er altid en væmmelig Feil; men hos en Krigsmand er den vederstyggelig. De sønker ganske vist, at vore unge Søemænd ogsaa tog deres Examen i Følsomhed, ligesom i Navigationen og Krigsvidenskaberne?

Sir A. Examen i Følsomhed! Ak Mylord! De læser i mit Hierte. Ja, et Følsomhedsakademie, offentlige Følsomhedsskoler har længe været min Siels varmeste Ønske. Ak, naar Menneskeslægten først lærer ret at føle, at smelte —

Greven. Saa vil Jorden blive et Paradiis for de Bøllystige, de Lade og de Feie.

Sir A. Et Paradiis for de Bøllystige, Lade og Feie! Hvilken fin og skarp Ironie! Imidlertid maae jeg dog underdanigst anmærke, at den, der ikke har den Lykke at kiende Deres Følelser saa godt som jeg, let skulde falde paa den Tanke, at De hverken har eller elsker og agter et godt Hierte og ædle Følelser.

Greven. Ingen har større Høiagtelse for begge Deele end jeg. Men De og Deres Følsomhedsskolleger bedømmer Hierte og Følelser som Champagnevin: jo meere skummende og brusende, jo bedre. Det sande gode Hierte, den ret ædle Siel maae være taus.

Lord B. Ja vore Handlinger allene maae vise hvad der boer i os; kun saadanne, som koster en Selvfornægtelse, som sætter os i Fare eller forvolder os et betydeligt Tab, gjør vort Hierte Vere. En dydig Handling, som falder os let eller koster os lidet, har ingen Værdie.

Sir

Sir A. Nei, den har ingen Værdie, det er unægteligt, og deri bifalder jeg Dem fuldkommen.

Greven. De kommer dog i Aften paa Maskerade?

Sir A. Hvilken Maskerade, Mylord? Hvem giver den? Hvor skal den være? Naar skal den begynde?

Greven. Kan De være taus?

Sir A. Taus, Mylord? Ja meere taus end Midnat.

Greven. De maae da vide, at en vis Hertug giver i Aften en Maskerade; ikke een af de store, men af de udvalgte. Der kommer allene 200 Personer, allesammen af den høie Adel, Dem Sir Arthur undtagen. Alle udenlandske Gesandtere og den fremmede høie Herre kommer ogsaa.

Sir A. Og jeg har ogsaa faaet en Billet! Af Mylord, mine Følelser siger mig, det er Dem jeg har at takke for denne Lyksalighed! Af kunde De læse i mit Hierte!

Greven. Lad os nu ikke tale derom. Giv mig allene den Væge, at spise hos mig til Middag, saa kan vi aftale med hverandre hvad Dragten angaaer. Mylord Bessamy har jeg allerede bedet.

Sir A. Jeg skal underdanigst efterleve Deres Befaling. Men hvilken Hertug —?

Greven. Det skal De siden erfare.

Sir A. Og hvor faaer jeg Billetten?

Greven. Den har jeg selv leveret til Deres Kammerciener.

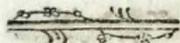
Sir A. Saa maae jeg gaae for at sætte alting i Stand. Mylords, jeg er Deres underdanigste Tiener.
(Gaaende)

Greven. Men Tausshed, Sir Arthur!

Sir A. Mylord, jeg besidder saa Dyder, men Tausshed er vist een af dem.

(Han gaaer.)

Lord

Lord B. Denne Masquerade er nok en liden Opfindelse?

Greven. Ja, Masqueradebilletten skal lære os, hvor ædle hans Kælelser ere i Hensigt til Ære og Pligter. Men der er en Kapitainsenke endnu, som vil vise, frygter jeg, til hvilken Nederdræatighed den kan falde, som blindes af Ærgierrighed. Men dette Forsøg kan ikke lykkes, Mylord, med mindre De behager at paatage sig en liden Rolle deri.

Lord B. Med største Fornæelse, dersom den allene er af saadan en Beskaffenhed —

Greven. O! De kan spille den uden Betænkning. De skal stille sig an, som De vilde besnøre et deiligt ungt Fruentimmer. Hvad mangen en Kavaleer har gjort for Alvor, det skal De gjøre paa Skramt.

Lord B. Men Enken, skal hun med paa Prøve? Jeg formoder, De vil ogsaa nok vide, hvad der er ved Fruentimmer.

Greven. Hvorfor ikke, Mylord? Dem prøver jeg allerhelst. Det smukke Kion er mest værd at gjøre Experimenter med. Dog Enken er i Dag allene en Medhjælper. Derimod skal der et andet Fruentimmer paa Prøve, som er een af de deiligste Piger i alle tre Kongeriger.

Lord B. Kommer hun og her?

Greven. Nei, jeg har leiet Bærelser til hende i Bedfordstreet: og der skal De rette Experimenter gaae for sig. Dog uden videre Hemmelighed, det er den Frøken Louise Wining, som Lieutenant King er forelsket i. Jeg har selv været paa Landet, bestykket hendes gamle Bogterse, og bragt hende til London under Løfte, at foreene hende med sin Elsker.

Femte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (til Greven). Mylord, begge Damer ere allerede i Parken, og det lader som Lady Fanny leder efter

efter mig. Hun seer forbittret ud, men Grevinden er ganske nedslagen.

Greven. Saa har Brevet gjort sin Virkning.

Kelly. Men det er overalt ikke raadeligt, at De bliver her, thi Sir Arthur kalder paa alle Damer og Kavallerer han kan faae Die paa, og fortæller dem om Mafferaden. Jeg har allerede mødt endeel, som søgte Greven og vilde have Villetter.

Greven. Saa faaer vi at gaae. — Bliv han nu her, at De kan finde ham.

(Greven og Lord Bellamy gaaer.)

Kelly (tager et Brev op og læser Opkriften). Til Lieutenant George King, at aflægges paa Admiralitætskaffehuset i London. — Naar jeg nu allene kunde faae Die paa Wilson først —

Siette Scene.

Lady Fanny. Grevinden. Kelly.

Lady Fanny. Der staaer han. Nu skal han bekiende den heele skammelige Historie. — Hør, Monsieur, hvor har I gjort af Tøsen?

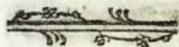
Kelly. Hvad for en Tøs? Hvem tar De mig for?

Lady F. Stil dig kuns ikke saa ærlig an, Karl, vi veed det altsammen. Greven er i Forgaars klist ud paa Landet, og er først kommen hjem i Gaar. Du har fulgt med ham som en trofast Mercurius. I har hentet en Tøs fra Landet og leiet Bærelser til hende; men hvor, det veed man ikke. Du maae vide det, Krabat, og du skal bekiende strax paa Timen, eller du skal faae at see, at du har med mig at bestille.

Kelly. Men hvad kommer det Dem ved, Lady Bubble? Jeg har ikke nødig at gjøre Dem noget Regnskab. Var det endda Grevinden —

Lady F. Grevinden er min Kousine; og om hun eller jeg vil vide det, det kan være dig det samme. Og du skal sige det strax, eller jeg skal vise din Kobler noget andet.

Grev:

Grevinden. Lad mig kun tale med ham, Kousine.
— Hør min gode Kelly, vi maae endeligen vide hvor dette unge Fruentimmer opholder sig. Siig det kuns, og frygt ikke Greven skal erfare, at han har røbet hende.

Kelly. Naar Deres Naade befaler, saa faaer jeg vel at aabenbare alleting. Hun loserer i Tyrkehovedet i Bedfordstreet i samme Værelser, som den berømte Kitty Dawson har havt.

Lady S. Det er nok. Nu behøver vi jer ikke meere. (Kelly gaaer.) Du skal De see, hvor jeg skal feie hende. Hun skal takke Gud at hun kan slippe med at rømme Dyen. Saadanne Mammeseller skal tages med en Trumpf. Dette forgiftige Ukrud maae ikke faae Tiid til at spiire eller fæste Rødder, ellers groer det os over Hovedet. Men veed De hvad? For en Sikkerheds Skyld lad os bytte Karakter. Jeg er Grevinden og De er Lady Fanny. See saa kan jeg bedre føre Ordet og tordne hende ned. Lad os nu tage lige derhen.

Grevinden. Nei, lad mig komme hjem først, at mine Zaarer kan faae Luft og lette mit beklemte Hierte.

Lady S. Det er ikke igiennem Zaarefluserne, Kousine, at en fornærmet Gemalinde skal lette sit Hierte. Nei, dertil har Himmelen givet os Mund og Hænder. Naar vi lider, bør vi aldrig lide allene: den der piner os, bør vi pine igjen: det er min Maxime. Var jeg bleven en Mandsperson, saa var jeg gaaen til Svæ, allene for at have den Glæde at lade den Fiende, jeg ikke kunde faae Bugt med, flyve op tilligemed mig.

Anden Akt.

Første Scene.

Ellis. King. Trueman.

Ellis.

Nu veed du dog hvor din Lovise er henne, og til hvad Kant du skal vende dig, naar du staaer og sukker efter hende. Det lader ilde for en Sæmand som forstaaer sit Kompas, at sukke og klage imod Østen, naar hans Allerkiæreste er i Vesten. Og nu kan du tage din Kaas lige hen til hende.

King. For at krydse uden for Havnen. Hvad kan det nytte?

Ellis. Nei, er du ligesaa kiæt som forliebt, saa gaaer du ind i Havnen, og tar hende og bringer hende op i Skotland.

King. Og saa?

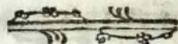
Ellis. Jh, hvad du saa har at giøre, naar du først er gaaet til Ankers med hende, det behøver jeg vel ikke at sige dig.

King. Du vil være min Ven, og du kan give mig saadant et Raad?

Ellis. Men naar hun selv ikke ønsker andet, end at du skal kappe dine Ankere, forcere dine Seil, tage hende og bogsere hende til Brudesengen?

King. Og hvor staaer det skreven?

Ellis. Der i hendes eget Brev. Lad mig kuns see. (Han tager Brevet og læser.) "Stedet kaldes Burlington og ligger ved Bristolsveien, saa meget som jeg kan skionne, en 30 Mile fra London. Om Estermid-dagen, medens hun sidder og saaer sig en Blund, kan jeg

jeg stiale mig ned i Haugen som vender ud til en Skov. Plankværket er gammelt og temmelig lavt." — Nu, vil dette ikke sige: Vil du have mig, saa tag mig? Og naar en Pige siger det, saa maae man enten tage hende ved Ordet, eller aldrig meere tænke paa hende. Thi det siger hun ikke meere end eengang.

Truem. O! min kiære Ellis, der findes de, der raaber til hver en Seiler de kan komme til at praje: vil du have mig saa tag mig, og det hjælper dem endda ikke. Der braser ingen op for dem alligevel.

Ellis. Jeg taler kun om en ung, smuk og elsket Pige. Hvem bryder sig om de gamle opmalede Galeier? — Men sig dog, King, hvorfor vil du ikke soie din Lovises eget Onske?

King. Skal jeg gjøre hende ulykkelig? Skal den, som jeg agter og elsker over alleting, tabe for min Skyld tredivetusind Pund Sterling?

Ellis. Men du er hende jo kiærere end hundredtusind. Hvad agter hun Penge, naar hun har den hun elsker?

Truem. Det er sandt, Ellis, ingen sætter mindre Priis paa Penge end de Forelskede. De bryder sig Fanden om Aktier og Bexler, Prioriteter og Pantobligationer. Et Kys af sin Piges røde Mund, et Tryk af hendes hvide Haand, et Glimt af hendes deilige Dine er den rette Elsker kiærere, end alt det røde Guld der er i Banken. Saadant er det i det mindste med os Søemænd: hos os sidder Hiertet paa det rette Sted; men her paa Landet bærer de fleeste Hiertet i Lommen.

Ellis. Rigtig, Trueman. (Til King) Men du min Broer, vær du da ikke mindre ædelmodig end hun er selv.

King. Det var ingen Ædelmodighed, men Uforstandighed, om hun vilde stille sig ved saa mange Penge. Hun er ung; hun veed endnu ikke hvad Penge duer til; men hun lærer det nok naar hun engang bliver gift og faaer Huusholdning og en Hoben Børn.

Ellis.

Ellis. Men naar hun nu ikke kan blive lykkelig med nogen anden end dig?

King. Med saadan Snak maae du ikke komme til mig. Den som bilder en Dige ind, at han er eene den, der kan giøre hende lykkelig, er enten en Nar eller en Bedrager.

Ellis. Men hør, jeg faaer et herligt Indfald. Siden den gamle Frue Cunningham har saadan en Magt over din Lovises Formynder, skulde hun da ikke udrette noget for dig, naar du gav hende eet af de tredive tusinde?

King. Skulde jeg kiøbe mig en Kone med hendes egne Penge? Sy, Ellis, du har nogle flutte Indfald i Dag. Overalt, at komme paa en Lurendreiermaade til en Kone, det er ikke George Kings Sag. Jeg vil enten gaae den rette Vej, eller lade alting fare.

Truem. Deri holder jeg med dig, King. En retskaffen Sæmand hader de krumme Veie. Ligefrem er hans Ord. Vind og Veir nøder os undertiden til at krydse; men vore Hjerter er altid ligefrem, som vore Rugler.

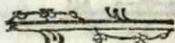
Ellis. Men den krumme Vej er undertiden den korteste, min Broer.

Truem. O ja! men meere for den som vil giøre sin Lykke, end for den som styrer ind i en Dugt.

King. Jeg for min Part hader al Slags Sviig og Uredelighed til Døden; men om jeg end tog mig saadant ligesaa let som mange andre giøre, saa maatte jeg dog tage mig i Agt i de fortredelige Omstændigheder, som jeg nu er i. En upaaklagelig Konduite er for nærværende Tiid det eeneste som kan tale for mig.

Ellis. Og hvem tænker du skulde vel talke dig derfor? Hvor mange Venner har Dyd og Ære vel i disse gale Tider?

King. O! min kiære Ellis, naar een har Fiender, og han begaaer den ringeste Feil, saa ere alle de, der hader ham, Dydens varmeste Venner.

Ellis. Men hvad bryder du dig om dine Fienders Had?

King. Ikke det ringeste, saalænge jeg har intet at bebreide mig. Men jeg maae ikke selv give dem Baaben i Hænderne til at sælde mig. Men der kommer min Lovises Formynder; lad os gaae af Veien, jeg kan ikke taale at see den sledske haardhiertede Krabat.

(De gaae.)

Anden Scene.

Sir Arthur. Simmons.

Sir A. Ja, min kiære Hr. Simmons, Deres Vers om Følsomhed har ganske og aldeles indtaget mig, og jeg ønsker jeg kunde give Dem en Prøve paa min Erkiendtlighed for de søde Følelser, Deres Muse har opvakt hos mig.

Simmons. Ak! denne Prøve kunde De give mig strax, om De behagede. Jeg skylder min Skræder femten Pund Sterling: og han truer at lade mig sætte, hvis han ikke faaer sine Penge i denne Dag.

Sir A. Hvilket Uhyre! Hvem skulde formodet saadant et Hierte hos en Skræder? Hvad hedder han, den Barbar? Jeg vil sende Bud efter ham, og søge at opvække de rette ædle Følelser hos ham.

Simm. Ak Sir Arthur, det nytter ikke, med mindre De vil bevise mig den Edelmødighed, at gaae i Kaution for mig.

Sir A. Nei, kiære Hr. Simmons, det kan jeg ikke: det har jeg forsvoren.

Simm. Kunde et ædelt følsomt Hierte forsværge sigt?

Sir A. O! da kiendte jeg endnu ikke Følsomheds heele Yndighed og søde Love.

Simm. Er jeg da haabe, at De vil betale denne lille Gield?

Sir

Sir A. Hør min Ven, give gjør jeg gierne: i milde Gaver finder den sande Menneſkeven ſin reeneſte Glæde; men at betale en andens Gield, det er ikke at give: det er at opmuntre Kreditorer til Ubarmhertighed.

Simm. Vil De da ingen Ting gjøre for den Ulykſalige, ſom baade Mangel, Kummer og Sygdom trykker?

Sir A. Jeg beklager Dem inderligen: min Siel føler og mit Hierte bløder for Dem. Skynd ſig allene at De bliver ſnart friſk igien, og ſkriv noget ſmukt. Jeg ſkal ſamle Subſkribenter for Dem.

Simm. Og om jeg imidlertid bliver ſat og vanſmægter i Slutteriet?

Sir A. Ih nu, ſaa kan De ſidde og føre ſig den Rolighed til Nytte. Der har De det ſande Otium literarium. I Herrer Poeter beſtiller ikke meget, ſaa længe I har jeres Frihed. En god Morgen, min kære Hr. Simmons. Skriv mig til fra Slutteriet, og lad mig høre det gaaer Dem vel.

(Han gaaer.)

Simm. (ſætter ſig i den yderſte Fortviſe). Den Føleſløſe! — Der ſvandt altsaa det ſidſte Glimt af Haab! —

Tredie Scene.

Trueman. King. Ellis, ſom blive noget ſtaaende og høre paa Simmons.

Simmons (uden at ſee dem). Ikke den ringeſte Udſigt til Redning meere! — (Han ſpringer lige ſom rafende op.) Nei, lad mig gaae og gjøre Ende paa et ulykſaligt Liv.

Truem. (tager fat paa ham). Hvad gaaer der af ham? Er han gal? Hvorfor vil han tage Livet af ſig?

Simm. Af Fortviſe. Jeg er et ulykſaligt Menneſke, ſom enten maae døe for ſin egen Haand, eller omkomme af Mangel i et Slutterie.

King. Hvem er han?

Simm. Jeg er af fattige, men ærlige Folk. Mine Forældre lod mig studere; men istedet for at lægge mig efter de Videnskaber, som lover en vis Udkomme, blev jeg til min Faders Sorg og min Ulykke et Genie.

Truem. (til Ellis). Et Genie! Hvad Fanden er det?

Ellis. Det er een som har lært saa mange skønne Ting, at man kan bruge ham til ingen Ting.

Truem. O! han er vel aldrig Poet? Naa, naa, han skal ikke tage Livet af sig alligevel. See her min Ben, her har han en Krone: dermed kan han gjøre et godt Maaltid og drikke en Flaske Porter til: og faaer han saa Lyst til at døe i Dag; saa sig jeg har løiet. Og paa det hans Kreditorer ikke skal finde ham, saa kan han losere hos mig. Naar han har spist, saa kom kuns til mig. Mit Losement er i Totterings Gaard, ved de syv Soelvisere i Holborn. Naar han kommer i Gaarden, saa spørg kuns efter Lieutenant Richard Truemans Børelse. Jeg kommer siden til ham: og saa bliver der nok Naad for Fremtiden.

Simm. Jeg kan ikke udtale —

Truem. Han skal heller ikke staae her og passere, men gaae hen og spise sig mæt. Han seer jo ud som en Løgte. (Simmons gaaer.)

(Til King). Lad os nu komme til det andet igien. Hvad skal der blive af den stakkels Lovise?

King. Det maae Himmelen vide. Alt hvad jeg ønsker er allene dette, at see hende en eeneste gang endnu og tage Afsked med hende — maaskee for bestandig. — Men hvordan skal jeg komme til hende. Til saadan en Reise hører Penge, og — jeg har ikke en Skilling.

Ellis. Ja dette er en anden Sag. Naa, dette er en stærkere Indvending imod Bortspandning, end alle dine strenge Moraler. Nu omstunder skal der ogsaa Penge til alle Ting. Man kan ikke faae fat paa de fiære

Fruen-

Truentsimmere uden Penge: og vil man af med dem, saa skal der Penge til. Man skal have Penge til at leve: og man kan ikke henge sig uden det koster Penge. Ja en ærlig Karl kan ikke engang gjøre Bankerot uden at være per Kaffe.

Truem. (til Ellis). Jeg veed ikke hvor du kan staae og spørge, naar du seer ham saa bedrøvet. Jeg kan paa min Siel ikke taale at høre ham klage sig. Har du heller ingen Penge?

Ellis. Ikke flere end disse saa Sixpence, min Broer.

Truem. Jeg har ikke engang saa mange. Ikke desmindre maae vi dog hielpe ham. (Til King) Hør King, kan du være tient med en fem sex Guineer?

King. Ak, min Broer, det er meere end jeg tænker jeg behøver. Men hvor skulde de komme fra? Du har dem ligesaa meget som Ellis.

Truem. Jeg har dem vel ikke — hos mig. Men vil du være her om en Times Tiid igien, saa skal du faae dem.

King. Men hvor vil du faae dem fra? Trueman, Trueman, fald ikke for min Skyld til —

Truem. King, jeg er din Ven, men jeg har min Ære ligesaa kjær som du. Derfor kom mig ikke med saadanne Spørgsmaal.

King. Jeg kiender jo dine Omstændigheder saa godt som mine egne: hvor vil du faae disse Penge fra?

Truem. Det er ikke din Sag. Jeg har sør hiulpen dig paa en ærlig Maade.

King. Det har du ogsaa; men du har jo seiet alting ud —

Truem. Kort og godt: enten tar du imod dem eller vi seer hinanden aldrig meere. — Gaae nu først hen og bestil dig en Hest, imens jeg henter Pengene: og saa mødes vi igien her i Parken.

King. Godt, godt. Jeg troer dig alt for vel —

Truem. Spild nu ingen Tiid meere med saadan en Pastor. Gaae og skynd dig at du snart kan være her igien. (King gaaer.) Nu maae du endeligen give mig et godt Raad, at jeg kan have Pengene tilrede, inden han er her igien.

Ellis. Jeg kan ikke raade dig bedre, end at du gaaer til Frue Cunningham. Hun baade kan hielpe dig, og hun gjør det med Glæde.

Truem. Nei, Tak. Jeg er ikke af dem som lever af Qvindfolk. At lade sig underholde af Løser og Kierlinger, det er mestendeels det samme som at stiale.

Ellis. O! det har mangen en brav Karl gjort. Det gaaer paa Kiærligheds Regning. Kiærlighed er den taalmodigste Kreditor i Verden.

Truem. Men den gamle Kaper seer ud til, at hun ikke giver meget bort. Naar det nu faldt hende ind at hun vilde have sine Penge, og jeg havde dem ikke —

Ellis. Saa lod hun sig nøie med Valuta.

Truem. Og den saager hun aldrig. Overalt, jeg kan ikke lide hende: og derfor laaner jeg ikke en Skilling af hende. Thi at være i Gield hos den som man ikke agter, det er det piinagtigste i Verden. Jeg vil heller gaae i Glden hvor den er stærkest, end bukke for en slet Karl eller kredentse for en Riselinke.

Ellis. Saa lad os da gribe til et andet Middel: hver tar sin Hest, sin store Frakke og et Par Pistoler, og saa ud paa Landeveien. Saa kommer vi snart til Penge: thi der møder vi sagte et Par af de unge Herrer, som ikke har andet Hierte end det der sidder i Skjorten.

Truem. Sy, Ellis, dette Raad var endnu slettere end det første.

Ellis. Du er dog vel aldrig bange for dit Liv?

Truem. Det haaber jeg, jeg har viist flere end eengang. Det er en brav Karl som vover sit Liv for

Kon-

Kongen og Fædernelandet; men det er en Kieltring som vover en Finger for at komme til Penge paa en ulovlig Maade.

Ellis. Men hvad gjør man ikke for at redde den man har kjær?

Truem. Intet paa Jorden bør være mia kjærere end min Vere. Jeg skulde spytte den Ven i Ansigtet, som vilde redde mig ved et Skielmstykke.

Ellis. Har du da intet meere at seie ud?

Truem. Intet i Verden meere uden min halve Gage. Veed du nogen ærlig Siæl som vil deele den med mig?

Ellis. Ja jeg kiender nok en vis Hr. Macleech, som er kommen herover fra Holland, og hielper trængende Officerer; men han tar sine 100 Procent.

Truem. Det skader ikke. Jo større Renter, jo mindre Forbindtlighed. Vil du vise mig til ham i en Hast?

Ellis. Jeg har seet ham her i Parken. Bliv kun her et Dieblik, jeg skal strax komme med ham.

(Han gaacr.)

Truem. (Sætter sig hen og nynner):

Saa kom, vær lykkelig som vi

Og gaa til Søes.

For Tvang og Sviig og Hyklerie

Paa Landet saa kan blive fri:

Der blinder Verdens Gøglerie

En ærlig Knøs.

Nei, Ærlighed er Søemands Ven,

Med Havets Søner farer den

Til Søes.

Med Havets Søner farer Ærlighed til Søes.

Fjerde Scene.

Smirk. Glitter. Trueman.

Smirk (Cesterat de begge have sat sig paa den anden Bænk). Ja min kjære Glitter, havde han faaet sin

Billie, saa havde han pardieu lokket Admiralen fra sin Station.

Glitter. Vil du troe, Smirk, at denne Person har været underkigt af Oppositionspartiet, til at give denne falske Rapport?

Smirk. Sans doute, mon cher. Sandt at sige, saadan en pauvre diable kan ikke være meget delikat.

Truem. Jeg skal bede de gode Venner at holde op med denne Snak. Jeg taaler ikke, at man taler ilde om en Mand af den Etat jeg har den Ære at tiene i.

Glitter. Vi nævner ingen. Altsaa kan De jo ikke vide, om den Mand vi taler om, fortjener at lastes eller ikke?

Truem. At han ikke fortjener det, det slutter jeg deraf, at De ikke nævner ham. Den som laster een uden at nævne ham, maae enten være en Skumler eller en Kujon, eller rettere begge Deele: thi Ondskab og Feiheid følges gjerne ad.

Smirk. O! vi tør ma foi gjerne sige hvem det er vi laster. Det er Lieutenant King, som førte Kutteren Basiliffen —

Truem. Og saadan en brav Officeer tør I understaae jer at fælde Dom over?

Smirk. Er han en brav Officeer, saa maae han selv være i Stand til at forsvare sig. C' est tout simple. Beret ham kunts hvad vi har sagt, og følg med ham til Sams Kaffehuus, der skal vi staae ham til Ansvar.

Truem. Jeg er ingen af de Mellemløbere, de Mammelukker, som fortæller deres Venner hvad Folk har talt om dem, og derved enten fører dem en Galdefeber paa Halsen, eller sætter Dem i Fare for at midste Livet eller deres timelige Velsærd. Jeg holder for meget af min Ben dertil.

Glitter. Altsaa er Lieutenant King Deres Ven?

True-

Truem. Ja han er: og den som fornærmer ham, fornærmer mig.

Smirk. Men mon Dieu! man kan være en ganske brav Officeer, og dog have en slet Person til Ven. Cela n'y fait rien.

Truem. Det er ikke sandt. Den jeg skal kalde min Ven, ham maae jeg agte og ære: og agter og ærer jeg en slet Karl, saa er jeg selv een. Derfor ikke et Ord meere til hans Vanære.

Glitter. Vi siger intet andet om ham end hvad heele London siger.

Truem. O hvad, Folk i London ere gale: een løber med Løgn og en anden med Liumstangen. Her snakker de altid frem og tilbage: de prater allerhøjest om det de ikke forstaaer, og dømmet altid førend de har hørt begge Parter.

Smirk. Men alle Omstændigheder er dog furieusement imod ham.

Truem. Hvad for Omstændigheder? Hvor har I hørt Dem? Der er ingen Krigsret bleven holdt over ham, ingen Bidner bleven afhørt. Hvor tør da nogen, og allerhøjest saadanne Skiftinger som I ere —

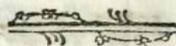
Glitter. Ikke for frisk, min Ven!

Truem. Fanden være jeres Ven. I er nok ogsaa et Par af disse lugtende Brandere, som sætter Ild paa en brav Mand's ærlige Navn?

Smirk. Veed han vel hvem han taler med, mon ami?

Truem. O ja. Med et Par Slødeskægge, som vil dømmet om Sætieneften, og veed ikke engang hvor mange Streger der er paa et Kompass. Bliv I smukt ved Jeres Pomadefrukker og tag Polhøiden af en Tøs, men lad Søofficerer blive det de ere.

Smirk (reiser sig tilligemed den anden). Tænker han, min gode Monsieur Fier à bras, at man er bange for ham, fordi han har en Kaarde ved Siden?

Truem. O! vær kun ikke bange for den, min gode Monsieur Jean de France. Den jeg skal trække Raarden imod, skal være en Mand.

Glitter. Han vil dog vel ikke staaes med Næverne som en Matros?

Truem. Og I tænker dog vel ikke jeg skal fordre en Desmerkfat og en Kafadoue for en Klinge? Nei, dem skal man tage saadanne (han tar dem begge i Bringen, støder dem et Par gange imod hinanden, og foser dem ind i Skouffisen). Naar jeg gjorde jer jeres Net, saa skulde jeg stoppe jeres Spygatter saadanne, at I aldrig meere skulde pumpe Sludder op.

Femte Scene.

Frue Cunningham. Trueman.

Frue Cunningham. God Morgen, min søde Lieutenant, hvorledes er det fat, min lille Ven? De seer jo saa forstyrret ud.

Truem. (fortredelig). Det er ikke noget.

Frue C. Jo vist er der noget som piner Dem: jeg kan læse det i disse bistre Dine. Hvorfor vil De dølge det for mig? De veed jeg er Deres oprigtige Ven, og holder inderligen af Dem. Men jeg har erfaret alting. Lieutenant King er Deres Ven. Han elsker Sir Arthur Bubbles Myndling, og kan ikke faae hans Samtykke. Det gjør Dem ondt for den stakkels King. Ikke sandt, min raske Svemand?

Truem. Jo vist. Det maae sagte gjøre mig ondt, at see saadan en brav Mand og saadan en kjær Ven skal være ulykkelig i alle Ting.

Frue C. Men hvad vil du give mig, min lille Trueman, naar jeg kan hjælpe din Ven til at faae den, han elsker?

Truem. Al den Deel som jeg — kan give Dem.

Frue C. O! jeg forlanger intet andet, end din Haand, min søde Knøs. Naar jeg i denne Dag endnu kan

kan forskaffe din Ven Sir Arthurs Tilladelse, saa hører du mig til; vil du ikke det, du lille bistre Hjertetyv?

Truem. Lad os først høre, hvordan det skalde gaae til?

Frue C. Jo, jo, min bedste Ven, naar du inden Aften giver mig din Haand, saa giver jeg dig Sir Arthurs skriftlige Tilladelse. Du maae vide, jeg har faaet fat paa en Mafferadebillet, som han skalde havt. Nu har han en rasende Begjærlyghed at komme paa denne Mafferade, som ogsaa er een af de brillanteste, vi har havt i lang Tiid. Men han kan ikke komme der uden samme Billet. Og vil han have den, saa skal han give mig skriftlig Tilladelse, at hans Wyndling maae tage hvem huu vil: der er ingen Snak for.

Truem. Skalde han give den bort for en lumpen Mafferadebillet?

Frue C. O ja, min Ven, og med Rysshaand. Han vil opofre det dyrebareste i Verden, for den Fornøielse, at være i Halen paa de Store. Men hvad siger du?

Trueman. Hvad skal jeg sige? Skal jeg love meere, end jeg kan holde?

Frue C. Ja, ja. Naar du seer Tilladelsen, saa giver du dig nok. Kom kuns til mig imod Spisetiden, saa skal du see hvad jeg kan gjøre for den, jeg elsker. Men jeg har ingen Tiid længere. Farvel, min lille Skielmsmester! (hun kysser ham med Magt). Farvel!

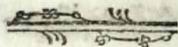
(Hun gaaer.)

Siette Scene.

Ellis. Macleech. Trueman.

Ellis. Her seer du, min Broer, den Mennessoven, som er altid til Tieneste for en trængende Officeer.

Macleech. Jeg gjør intet meere end min Skyldighed. Den sande Patriot finder sin største Glæde i at gavne Fædernelandet, ved at understøtte en nyttig Borger.

ger. Og hvem kan være meere nyttig for Staten, end en fiak Søofficeer?

Truem. Godt, godt, min Ven. Har Ellis ikke sagt ham, at jeg behøver Penge?

Macleech. Jo han har: og jeg beklager Dem af mit ganske Hierte. Det er smerteligt for mig at høre, en tapper Krigsmand er i Trang; jeg har næst Gud hiulpen endeel: og jeg er stolt af den Ære De gjør mig, at De ogsaa vil tage imi min ringe Tjeneste. De har fuldkommen at befale over mig.

Truem. Ei holdt op med denne Snak! jeg kommer dog til at betale hvert Ord deraf. Hør, min Ven, jeg staaer paa halv Gage, og har allerede henimod en Maaned tilgode. Men jeg kan ikke bide til den er forfalden: og jeg har heller ikke nok med det. Vil han tiene mig i at forstrække mig 6 Maaneder paa eengang, imod stikkelige Rentor?

Macleech. Hvormeget har De om Maaneden?

Truem. Hver fjerde Uge 3 Pund 8 Schilling; 10 Schilling bliver mig aftrukken.

Macleech. Det er for 6 Maaneder 20 Pund 8 Schilling. — Altsaa faaer De — 6 Pund 16 Schilling. Det er meere, end en anden vilde giøre for Dem; men jeg som sætter Priis paa den Fornøielse, at hielpes en brav Mand i Nød, jeg regner det ikke saa nøie.

Truem. Hvorledes? Det er jo ikke engang det Halve? For 6 Maaneder giver han mig kuns to: og een Maaned er allerede saa godt som udloben?

Macleech. Rigtig nok, min Herre! men jeg kan jo heller ikke giøre Regning paa meere, end det som er allerede forfalden. Det andet lægger jeg til af Menneskefærlighed og Agtelse: thi det maas jeg ansee som reent Tab.

Truem. Naar? Og paa hvad Grund?

Macleech. Jh, hvorlænge vil disse sex til syv Pund vel være? De falder igiennem Fingrene. Og naar de er fortæret, saa gaaer vi enten paa Landeveien og lader

os tage og henge, eller vi jager os en Kugle igiennem Vanden, for at gjøre Pinen kort. Og dermed er den Gage betalt: saa kan jeg see hvor jeg kommer til mine Penge.

Truem. Derfor har J ikke nodig at frygte. Jeg agter hverken at sætte dem paa Kort eller paa Løser: jeg maae endeligen hielpe en Ven, som er i yderste Trang for Penge.

Ellis (til Macleech). Og som en Menneſkeven og Patriot vil De komme hans gode Hensigt til Hielp, og redde to nyttige Borgere paa eengang fra Undergang.

Macleech (til Ellis). Ja, Gud veed det ſkulde være mig en Glæde: men naar der er to om diſſe Penge, ſaa ſaaer de des før Ende: og ſaa gaaer det des før ligeſom jeg har ſagt. Derfor kan jeg ikke engang give ſaa meget; dog, ſiden jeg har lovet det, ſaa ſaaer det at blive derved. Naar det gielder om at hielpe paa en nyttig Borger, ſeer den ægte Patriot ikke paa en Skilling.

Ellis (affides til Trueman). Lad ham gaae, den Blodigle, han er værre end jeg vidſte af: han tar jo 400 Procent; thi i et halvt Aar har han ſine Penge igjen.

Truem. (til Ellis). Men her er ingen Tid at tabe. Jeg har givet mit Løfte: og det vil jeg holde, om det ſaa ſkulde koſte mit Blod. (Til Macleech) Godt, lad mig da ſaae de ſex Pund —

Macleech. Og ſexten Schilling. Gud bevare mig for at gjøre Dem Uret. Der er hverken Lykke eller Velsignelse ved ſaadan en ſyndig Profit. Vee de Børn, ſom ſkal trives af Faderens Snyderie!

Ellis. Har De Børn, Hr. Macleech?

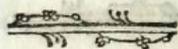
Macleech. Nei, Hr. Lieutenant! mine Børn og Arvinger er de Fattige.

Ellis. Har De da aldrig været gift?

Macleech. Al ja, for mine Synders Skyld. Men Gud har taget dette Kors fra mig.

Ellis. Er hun død?

Mac:

Macleech. Maaskee hun er, og gid hun var! —
 Nei, hun rømmede fra mig og tog al den Deel jeg eiede.
 Jeg satte efter hende, og kom derover til at lide Skib-
 brud. Siden har jeg, Himmelen skee Tak! levet et
 roeligt og fornøieligt Liv i Holland, hvor jeg var saa lyk-
 kelig, at kunne tiene een og anden brav Landsmand i Trang.

Truem. Men lad os gjøre Ende paa Sagen:
 Tiden gaaer hen.

Macleech. Jeg skal strax hjælpe Dem, dersom
 De vil behage at følge med til Admiralitætskaffehuset,
 hvor vi kan afgjøre den heele Sag i meere Roelighed.

Truem. Naar det kun ikke varer for længe.

Macleech. Nei, nei, jeg længes alt for meget
 efter den Fornøielse, at tiene en værdig Officeer og en
 nyttig Mand for Staten. (De gaae.)

Syvende Scene.

Frue Wotton. Billy.

Billy. Nei, min Moer! vi finder aldrig Mor-
 broer. Nu har vi jo saa tit været ved hans Dør: og
 han har aldrig været hjemme. Og her har vi gaaet tre
 Morgener efter hverandre og ikke kan træffe ham.

Frue Wotton. Giv dig tilfreds, min Billy! vi
 maae dog engang finde ham: du har jo hørt den frem-
 mede Tiener sagde, han allerede var her.

Billy. Ak min Moer, der seer jeg ham: der
 kommer han i den blaa Kiole.

Frue W. Løb ham da imøde; spring! (Han løber)
 Gud styrke mig i den haarde Prøve, som nu forestaer
 mig! O, gid den ædle Greve maae have spaaet usandt!

Attende Scene.

Sir Arthur. Billy. Frue Wotton.

Frue W. Min bedste, dyrebareste Morbroer! vil
 De da aldrig tage mig til Naade igien? Betænk i hvilken
 Tilstand Skæbnen har sat mig og dette umyndige Varn!

Sir

Sir A. Min kiære Søsterdatter, hvortil skal det nytte, at hun overhænger mig? Hun veed, jeg vil ikke have meere med hende at bestille. Hendes Moer var et Menneſke uden Føleſer, ſom glemte hvad hun var ſig ſelv og ſin Familie ſkyldig, og giftede ſig under ſin Stand med en fattig Søekapitain. Hun, en værdig Datter til en taabelig Moer, tog ogſaa en nøgen Lieutenant, da hun kunde have ſaaet en Hofkavaleer, og derved giort Oppreisning for det Tab, Familiens Ære havde lidt. Men hun er bleven ſtraffet derfor: og det ſkader hende ikke. Hvor er nu den ſtore Mand, ſom hun foretrak en Hofkavaleer?

Frue W. Ja han er død; men han er død den ærefuldeſte Død: han er falden for Fædernelandet.

Sir A. Ja, en ærefuld Død i Sandhed, naar man dør under Arreſt, under Tiltale!

Frue W. Barbar! at De nægter en Søsterdatter og en Enke Trøſt og Hielp: at De er døv til Blodets Røſt, deri maae jeg finde mig. Men at De vanærer en værdig Mand i Graven, det taaler jeg ikke. Det er uſandt, at han er død under Tiltale. Han blev arreteret for Subordinations Skyld: og han er død af de Saar, han havde ſaaet i Bataillen.

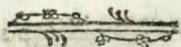
Sir A. Men naar han var uſkyldig, hvorfor bliver da hans Enke ikke hiulpen?

Frue W. Fordi Sagen ikke er bleven underſøgt endnu: men den vil blive underſøgt. Vi har en retfærdig og naadig Konge: og han hører gjerne Uſkyldigheds Talsmand. Ja, den Dag vil komme, da Kapitain Wottons Navn igien vil hædres og æres, og hans Enke og umyndige Barn ikke vil behøve, at fornedre ſig til at falde en ſlettetænkende og umenneskelig Paarørende tilføde.

Sir A. Derſom vi kun ikke ſulter ihjel inden den Dag kommer.

Frue W. Den Glæde ſkal De ikke opleve. Him-melen, ſom har ſtraffet Dem med et haardt og ſammenkrympet Hjerter, har givet andre des meere Medlidend.

Sir

Sir A. Ja, ja, see da til hvor hun finder dem: thi jeg vil ikke vide meere af hende at sige. Jo meere Nød hun lider, jo bedre Exempel bliver hun for unge Fruentimmere, som gifter sig under deres Stand.

(Han vil gaae.)

Billy. Af søde Morbroer, gaae ikke fra os! See hvor min Moer staaer og græder: hun har ikke giort andet end græde, siden hun hørte min Faer var død: og jeg har grædt med hende. Og saa har hun trøstet mig og sagt, Morbroer Bubble vilde være min Faer igien: og saa har jeg været saa glad; men Morbroer er jo saa vred paa os? —

Sir A. Der har jeg Narsag til, Dreng. Din Moer har bedrøvet mig nok.

Billy. O nei, det er ikke sandt. Hun bedrøver aldrig noget Menneſke, hun kan ikke taale at see een bedrøvet. Hun har givet til de Fattige saalange hun havde noget; men nu har hun inter meere. Men jeg veed, min lille kiære Morbroer vil give os noget.

Niende Scene.

Lord Bellamy. De Forrige.

Sir A. (river sig løs fra Billy). Af Veien Dreng! seer du ikke hvilken Herre der kommer? — Mylord, jeg er Deres underdanigste Tiener.

Lord B. Min bedste Ven! jeg finder Dem her i et behageligt Selskab. (Han gaaer noget tiffide med Sir Arthur.) Hvad er det for en deilig Blondine? Det er uden Tvivl en bonne fortune, Sir Arthur. Paa min Værelse, De har en god Smag.

Sir A. En god Smag tør jeg nok sige jeg har. Jeg har altid søgt at danne den efter de bedste Mønstere. Men denne Person der, er en trøstesløs Enke, som —

Lord B. Jo, jo, en trøstesløs Enke, ganske rigtig! Men veed De vel, at jeg misunder Dem denne Morceau friand? — Men hun græder jo bestandigen.

De

De har vel aldrig været i Trætte med hende? O fy, Sir Arthur, saa var De hende ikke verd.

Sir A. Mylord, det er en Officeerenske, som søger om —

Lord B. Deres Forbøn? Det er ganske naturligt. Hvo har ikke hørt om Deres Edelmødighed, om Deres sølsomme Hierte? Men den Fornøielse, at sørge for denne elskverdige Enke, maae De endeligen unde mig. Jeg skal hielpe til at sætte Dem, Sir Arthur, i en Kreds, hvor Deres ædle Følelser kan komme heele Fædernelandet til Nytte. Vi maae have Dem oppe hos os i Overparlamentet: der trænger vi til tænkende og sølende Mænd.

Sir A. Tænkende og sølende Mænd trænger de visseligen til. Ak Mylord! De har giørtet mit Hiertes skuldeste og frygtsomste Ønske. Men saa store Banheligheder —

Lord B. Ja, De har Deres Misundere, Sir Arthur, ligesom alle brave og agtede Mænd; men alle de Forhindringer, som de kan lægge i Veien, falder bort, naar vi foreener vore Kræfter. Deres Fortienester paa den eene, og mine Bestræbninger paa den anden Side, maae endeligen udrette noget. Vi maae slutte en ordentlig Traktat, Sir Arthur.

Sir A. En ordentlig Traktat! Hvilket smigrende Udtryk! Ak Mylord, mit Hierte synker under Vægten af Deres —

Lord B. Ingen Komplimenter imellem fortroelige Venner. Ja en Traktat maae vi slutte: men Preliminairartikelen bliver dette deilige Fruentimmer: naar vi først ere blevne eenige om hende, saa er det øvrige snart afgjort. Giv mig den Fornøielse, at spadserer med mig lidt op i Parken, saa kan vi bestemme vor Operationsplan.

(Han gaaer langsom bort.)

Sir A. Jeg skal strax have den Ære at høre, hvad De har at befale. (Til Frue Wotton affides.) Min kiære Søsterdatter, alting kan blive godt endnu. Vær
C her

her igien i Morgen Formiddag Klokken 10, saa vil jeg see til, at hun paa een eller anden Maade kan blive hiulpen.

(Han vil gaae.)

Frue W. Solgt, vil du sige, Umenneskelige! —

Sir A. (Affides til hende). Tag nu imod den Hielp, som jeg skal see jeg kan forskaffe hende. Lad det være nok, at hun eengang har stødt sin Lykke fra sig.

(Han gaaer ester Lord Bellamy.)

Frue W. Ja, har jeg stødt den første Lykke fra mig, som du bød mig til, du Barbar, saa træder jeg den anden med Fodder. Forbandet være den Haand, som rækker saadan en Hielp!

Billy. Men hvorfor er min Moer vred endnu paa Morbroer? Han lovede jo nu at hielpe os?

Frue W. Ak du Ulyksalige, du kiender ikke denne sorte Morbroer! Det er ikke nok for ham, at han vanærer din Fader i Graven: han arbejder ogsaa paa din Moers Skiendsel. Ja han vil berøve dig din stakkels Moer.

Billy. O nei, han skal ikke! han skal ikke.

(De omfavne hinanden og græde begge to.)

Tiende Scene.

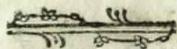
King. Trueman. De Forrige.

King. Naar nu Ellis var her, saa vilde jeg strax tage Afsked. — Men hvad er det for et bedrøvet Syn? (De gaae til Frue Wotton og Billy.) Min Gud! hvad seer jeg? Frue Wotton! er det Dem? Skal jeg finde Dem i saadan en Tilstand? Han er vel ikke død?

Frue W. Ja, Hr. Lieutenant, Kapitain Wotton er død, og død under de fataleste Omstændigheder.

King. Ja jeg veed han er bleven arreteret efter en Seier, og anklaget af den, han har revet ud af Fiendens Haand. Og det for et Ord, for et hidstigt Svares Skyld! — Men jeg vidste ikke han var død!

Frue

Frue W. Det er desværre alt for sandt! Seer der, læs: det er hans Afskedsbrev. De vil finde, at han ikke har glemt sine Venner i den sidste Time.
(King læser sagte.)

Truem. Han var en Ven af os begge to. Vi har begge faret med ham, og flere end eet Togt. Han var den stolteste Svemand, som nogen Tiid har pløiet Søen. Han har først lært mig Navigationen, og indprentet mig gode Svemandslærdomme. Jeg fik engang for et ufandt Ord en Lusing af ham, saa det dundrede her oppe i Skandsen, som Sanct Ignatius da hun flød op. Gud glæde hans Siel for det: jeg har havt godt af det i alle mine Dage. Han var en Faer imod Folkene; men enhver maatte gjøre sine Ting. Han taalte ikke, at nogen skeede Uret: han vilde have, alle de andre skulde være ligesaa redelige som han var selv; og naar han saae andet, saa kunde han ikke tie. Det har været hans og mangen anden brav Officeers Ulykke.

King. Vel, hvad Trøst har De faaet ved Admiralitætet?

Frue W. Slet ingen. Min Mand er død under Arrest: hans Sag kan altsaa ikke undersøges; og da man ikke veed, om han har været skyldig eller uskyldig, saa kan man ikke gjøre noget for hans Rone og Varn, i det mindste ikke for det første.

King. Har De da ingent, som kan tale for Dem?

Frue W. Ingen Siel i Verden. Den eeneste jeg havde sat min Liid til, var Sir Arthur Bubble; men han har et Hierte —

King. Som et Hedemandsansigt. Det staaer enhver til Tieneste baade i Sorrow og Glæde; men det er altid det samme, altid fuldt af Ord og uden Følelse. Men hvad vil De nu gribe til?

Frue W. Det veed den Almægtige. Han allene kan hielpe mig: thi menneskelig Hielp kan jeg ikke meere vente.

King. Og hvad vil De gjøre af Knøsen?

Frue W. Mit eeneste Dnske er, at han maae blive en Søemand. Alt hvad jeg vil bede hans Faders Venner om, det er, at de vil hielpe hans Billy frem, saa den søde Pog kan træde i hans Fodspor.

King. O lad ham blive hvad De vil: kuns ingen Søemand. De seer paa salig Kapitain Wottons, paa mit, paa Truemans og saa mange andres Exempel, hvad denne Stand —

Frue W. Jeg veed det: og jeg seer forud, han vil maafee ikke blive lykkeligere, end hans Faer og saa mange andre brave Mænd. Men, min bedste Ven, betænk: jeg er en Søofficers Datter, to Søofficers Søster og en Søofficers Enke: lad mig ogsaa være en Søofficers Moer. Jeg har midstet Faer, Brødre, Mænd; men jeg har den Trøst, de ere alle døde for Kongen og Fædernelandet. Lad min Billy gaae den samme Wei: lad ham falde i sin Vaar, naar han allene falder med Ver. Lad mig døe med den Trøst, at jeg har skienket mit Fæderneland alt det, jeg havde kiært i Verden!

Truem. Men har Knøsen og Lyst dertil?

Billy. O ja, Hr. Lieutenant, jeg vilde saa gjerne blive hvad min Faer har været; og saa skal jeg betale de stemme Franskmænd.

Trueman. Maa? Og hvad har de gjort dig, min Broer?

Billy. Jh har de ikke skudt min Faer, saa han er død fra mig? Ja lad mig kuns blive stor, saa skal jeg skyde saa mange af dem, som jeg kan faae Die paa.

Truem. Men dog til Orlogs og paa en ærlig Maade?

Billy. Det forstaaer sig: jeg skal gjøre ligesom min Faer har gjort.

Trueman. O kom og lad mig kysse dig: du er William Wottons egen Søn. Du har ikke allene hans Dine, men ogsaa hans Hierte.

King.

King. Ja giv mig ogsaa et Kys. (Sagte) See her min Broer, der har du noget til en Kaarde. — (Til Frue Wotton) Frue Wotton, vi sees nok igien. Tag ikke ilde op, jeg maae forlade Dem saa hastig.

(King og Trueman gaar.)

Billy. See min Moer, hvad jeg fik af Lieutenant King til en Kaarde.

Frue W. Hvad er dette? Gode Gud, 6 Guineer!

Billy. O min Moer, det er ganske vist en Feiltagelse. Han har taget Guld op istedet for Sølv. Lad mig løbe efter ham. — Men han er allerede langt borte.

Frue W. Al mit Barn, det er ikke til en Kaarde: det er til din stakkels Moer han har givet dem. Hans ædle Hierte har baade villet lette min Nød og skaae min Undseelse.

Billy. O ja, min Moer maae gierne have dem allesammen. Nu veed jeg dog min søde Moer vil holde op at græde, ikke?

Frue W. Ja jeg skal min Søn. Men lad os gaae hjem og takke ham, som sendte os denne Hielp.

Ellevte Scene.

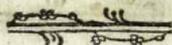
Kelly. Stanton.

Kelly. For alting glem ikke sin Lektie, og hold en god Kontenance, at han ikke mærker Pudsen. Og lad mig see, han gjør alt hvad han kan, for at bevæge ham til at tage ham til Naade igien, ifald han jager ham paa Døren.

Stanton. Ja det gjør han ganske vist; thi han er saa haard som en Steen. Naar jeg allene kan forlade mig paa hans Herres Løfter.

Kelly. Som paa en Klippe. Hvad han taber hos Sir Arthur Bubble, det faaer han dobbelt igien hos Greven. Men der er han. Jeg bliver i Nærheden for at see, hvorledes det gaaer af.

(Kelly gaar.)

Løbte Scene.

Stanton. Sir Arthur.

Sir A. Hvad vilde Grevens Kammertjener dig?

Stanton. Af, naadige Herre, han bragte mig en bedrøvelig Advarsel. Han sagde, Greven lod bede, naadige Herre vilde passe vel paa sin Wasseradbillet: thi uden at forevise den, var det plat umueligt at komme ind.

Sir A. Naa, hvad bedrøveligt var der i det? Der maae være Orden og Akkuratesse ved alle magtpaa-liggende Ting. Lad mig kuns faae Billetten, jeg skal nok passe paa den.

Stanton. Af, naadige Herre, det Bedrøvelige er dette, at jeg har havt den Ulykke eller rettere den Uforsigtighed — at jeg beder tusind gange om Forladelse —

Sir A. Hvad er der nu paa Færde? Du har vel aldrig tabt Billetten?

Stanton. Af naadige Herre, jeg tør ikke dølge det længere for Dem.

Sir A. Min Gud, hvilken Uforsigtighed!

Stanton. Ja jeg tilstaaer det, naadige Herre.

Sir A. Hvilken Ulykke! hvilken græffelig Ulykke!

Stanton. Det er det sandeligen. Af naadige Herre —

Sir A. Vort fra mig, Slynge!

Stanton. Naadige Herre —

Sir A. Affkum!

Stanton. For Guds Skyld —

Sir A. Ulykkesfugl!

Stanton. Betænk —

Sir A. Forræder! Morder! Pak dig, og kom aldrig for mine Dine meere!

Stanton. Naadige Herre, De har Ursag at være vred. Jeg er høiligen strafværdig; men jeg haaber dog —

Sir

Sir A. Hvad siger du? Haaber du dog at finde den igien?

Stanton. Nei, naadige Herre, det er umueligt. Jeg har søgt og spurgt paa alle de Steder hvor jeg har været; men den findes ikke.

Sir A. Hm! Hvilken Ulykke! Hvilket Tab! Hvilket uopreiseligt Tab! Som sagt, pak du kuns dine Sager sammen og fortræk af mit Huus.

Stanton. Men jeg haaber dog, De forskyder mig ikke for saadan en ringe Marsags Skyld.

Sir A. Ringe Marsag, Uforfammede? En Mafferade for den høie Adel og de udenlandske Ambassadeurer allene! En Mafferade hos en Hertug! Har du ikke seet Seddelen, Kieltring? Hvad stod derpaa?

Stanton. Den var serkantet, og tegnet med No. 200. Der stod ingen Navn, men allene et stort Segl med Hertugen af Northumberland's Vaaben.

Sir A. Min Gud! Hertugen af Northumberland giver Mafferaden! — Pak dig af min Tjeneste strax paa Timen.

Stanton. Ak naadige Herre, forbarm sig dog over en troe Tiener, som har tilsat sin bedste Alder og sin Helbred i Deres Tjeneste.

Sir A. Slidder Sladder! (For sig) Hm! hm! Hertugen af Northumberland! Een af de fornemste Pairs af Storbrittanien.

Stanton. Hvor skal jeg nu hen i min Alder, saa uduelig som jeg er at tiene en anden Herre?

Sir A. Krepeer af Gult længe nok; du er ikke bedre værd. — Hm! hm! To hundrede Personer af den høie Adel!

Stanton. Hvad vil der blive af min fattige Kone og mine fem umyndige Børn?

Sir A. Det faaer at være din Sag. — Og alle de fremmede Ambassadeurer!

Stanton. At naadige Herre, forbarm sig denne gang: det er den første store Forseelse, jeg har begaaet i tolv Aars Tieneste!

Sir A. Den første; men ogsaa den groveste, den utilgiveligste, den umenneskeligste. Du har sønderboret mit Hierte. — Og den fremmede Prinds! Gode Gud!

Stanton. At jeg besværer Dem ved dette ømme Hierte, ved alle de ædle Følelser —

Sir A. Følelser her og Følelser der. Jeg føler ingen Medlidenhed med en Slynge, som ingen Medlidenhed har havt med mig. Vort, du skarnagtige Krabat! lad mig ikke finde dig meere i mit Huus.

(De gaae hvort til sin Side.)

Trettende Scene.

King. Trueman.

King. Ja, de er gaaen. Men endnu engang, du maae ikke fortryde det. Jeg kunde min Siel ikke gjøre det anderledes. Harde jeg havt tre gange saa mange, saa havde hun faaet dem.

Trueman. Troe mig, jeg har aldrig holdt meere af dig, end i det Dieblik, da du gav ham disse Penge. Det er vel sandt, nu kommer du for det første ikke til din Hiertens Allerkiæreste; men —

King. Det faaer ikke hielpe. At gjøre vel imod min bedste Vens nødlidende Kone og Barn, er ligesaa sødt, som at see og omfavne en elsket Pige. Men der kommer Admiralitætschefen. O Trueman, dersom du nu vilde som jeg, saa kunde vi maaskee udrette noget —

Truem. Jeg forstaaer dig: jeg føler hvad du vil sige. Ja troe kuns, jeg skal hielpe til det bedste jeg kan.

Fiortende Scene.

Lord Walsingham. De Forrige.

King. Mylord, tillad at vi tar os den Frihed, at opholde Dem et Dieblik.

Lord

Lord W. Mine Herrer, jeg veed hvad De vil faae; men De kan ikke vente andet Svar, end hvad jeg allerede saa ofte har givet Dem: der er ikke noget for Dem at giøre.

King. Mylord, maae jeg allene giøre Dem et eeneste Spørgsmaal? Har De endnu nogen Afgtelse for os? Holder De os endnu for et Par rettskafne Svoefficerer? Troer De, at os er skeet Uret?

Lord W. Herr Lieutenant, De forglemmer —

King. Nei, Mylord, jeg forglemmer ikke, at jeg har den Ære at tale med Chefen for Admiralitætet. Men jeg spørger ikke hvorledes De anseer os, som Minister: det har vi desværre erfaret. Nei, som en Mand, der bærer den samme Uniform som vi; der har tient som vi; der ogsaa har viist sig i sin Lieutenantsstand som en redelig og ærefiær Officeer; som en Mand, der altid har havt et gmt og et ædelt Hierte, spørger jeg Dem, her imellem os, her for Guds Ansigt: hvad tænker De om os? Kan Deres Hierte nægte, at det lader os vederfare Ret? At det sukker over den Uret, som De paa Embedes Vegne maae giøre os?

Lord W. Herr Lieutenant! —

King. At den Tilstand, hvori vi ere, gaaer Dem igiennem Sielen? At De gierne hialp os, dersom De allene kunde? —

Lord W. Ja, mine Herrer, jeg kan ikke nægte, jeg beklager Dem af mit ganske Hierte: og jeg ønsker jeg kunde vise det i Gierningen. Men i Henseende til Deres Sag er det ganske umueligt for nærværende Tiid: og jeg seer ikke naar der kan blive Leilighed —

Truem. O Mylord, der er Leilighed strax. De kan hielpe os i denne Dag endnu.

Lord W. I denne Dag endnu? — Jeg forstaaer Dem. Det er sandt: der er endnu een Maade at hielpe Dem i Deres betrængte Omstændigheder: og den havde jeg allerede før benyttet mig af, dersom —

Truem. De tar feil, Mylord. Den Hielp vi vil tage os den Frihed at anmode Dem om, bør ligesaa lidet fornærme vor Ære, som Deres Embedes Pligt.

King. Nei, Mylord, har De nogen Medynk med vor Skiæbne, vil De vise nogen Godhed imod os, o! saa tilvend den den brave Kaptain Bottons ulykkelige Enke og hendes umyndige Barn. Vi beder for dem, ikke for os. Alt hvad De kan giøre for den træslesløse Kone og for den arme Dreng, det skal vi underdanigst takke Dem for, som De havde forskaffet os Ret og Opriisning.

Truem. Ja Mylord, kan og vil De hielpe den stakkels Enke til en Pension og den vakkre lille Knøs til en Plads i Kadetakademiet, saa skal vi være saa glade, som om De havde hielpen os selv: og vi skal aldrig giøre Dem Uleilighed meere for vor egen Sags Skyld.

Lord W. (affides). Hvilke Gemutter! — (Hoit) Hvorledes? De vilde give Dem tilfreds og finde Dem i Deres Skiæbne, naar denne Enke blev hielpen?

King. O ja, Mylord, med Fornøielse. Vi ere Mænd og vi ere allerede hærdede til at lide Ondt. Vi kan nogenlunde slaae os igiennem; og naar alt Haab er ude her, staaer endnu den heele Verden aaben for os. Men en arm forladt Enke, der sidder med et uopdraget Barn, hvor skal hun hen? Hvad skal hun gribe til?

Lord W. Men hvorfor tar De Dem saa meget af denne Enke?

Truem. Mylord, hendes salig Mand var ikke allene een af de værdigste Søofficerer, som nogensinde har tient Kongen; men ogsaa vor Ven og Belgiorer.

King. Ja han har været os i Faders Sted i vor Ungdom: han har dannet os til retskafne Søemænd: han har staaet os bi med Raad og Daad. Vi havde ønsket at vi kunde lønnet Sønnen for alt det Gode, Faeren har beviist os; men Gud bedre! vi ere ikke i Stand til andet end — at bede for ham.

Lord

Lord W. Men De veed, jeg kan og bør ikke gjøre det samme for Kapitain Bottons Familie, som for en anden velfortient Officeers. Han har forseet sig paa en Maade, som ikke kan sees igiennem Tingene med, for Følgernes Skyld. Subordination maae haandthaves uden Persons Anseelse; der maae statueres Exempel —

King. Dog vel ikke ogsaa paa Rone og Værn? Nei, Mylord, lad ham allene lide under sin Forseelse; lad det være nok at hans sidste Dag har kastet et Slør over de Laurbær han har samlet i 30 Aar; men lad dog hans Søn, hans elskede eeneste Søn, høste nogen Frugt af hans blodige Seier og af 30 Aars troe Tjenester.

Lord W. Jeg kan ikke hielpe ham: der er intet at gjøre for ham. De veed i hvad for en Stat vi leve. Hvad der vilde være Utafnemmelighed, ja Grusomhed hos en Privatmand, det er undertiden en Dyd i en Republik. (Han gaaer.)

Truem. Gud bevare os, hvor den Mand kan gjøre sig haard! Hvor koldsindig han kunde sige: Jeg kan ikke hielpe ham: der er intet at gjøre for ham!

Femtende Scene.

Ellis. King. Trueman.

Ellis. Nu haaber jeg vi har vunden Seier. See her, min Broer, et andet Brev jeg bringer dig. Det er kommen med en Vestindiesarer, og har ligget paa Admiralitætskaffehuset; men du var gaaet søvend de husede det.

King. Det er min Søsters Haand.

Truem. O lad mig see! Ja det er fra hende, O lad mig kysse dette lykkelige Papiir, som den søde Englehaand har hvilet paa! Men det er forsejlet med sort Lak. Nu skal I see den gamle Moster har eengang maattet gaae til Seils: og saa har vi et reent Farevand.

King. Nu faaer vi at see. (Han brækker Brevet og læser): "Kiære Broder! For et Aar siden skrev jeg dig til fra Barbados; men mit Brev er nok ikke kommen dig

dig til Hænde, siden Overbringeren, vor gode Trueman, som jeg hører, har sat til med Mand og Muus."

Truem. Der skal I see man har hørt Feil, og taget den Thomas Trueman, som sat til i Orkanen, for mig.

Ellis. Det er ganske rimeligt.

King (bliver ved at læse). "Dette Dødsfald har uden Tvivl været meget smerteligt for dig som hans bedste Ven: og jeg tilstaaer at jeg selv har følt det. Thi nu da han er død, vil jeg ingen Hemmelighed gjøre deraf, at jeg elskede ham inderligen."

Truem. Naa, hvad sagde jeg?

King (læser videre). "Dog, min Moster var imod dette Partie: og jeg skyldte hende for meget til at gifte mig bort imod hendes Billie. Men da jeg hørte at han var død, lod jeg mig overtale til at give min Haand til en rigtig Planteur her paa Jamaika."

Truem. Nu skal I have Tak. Nu er alt det Haab ude. Det har jeg den ulykkelige Feiltagelse at takke for.

King (som har læst sagte imidlertid). Nu, nu, giv dig tilfreds. Hør kun videre. "Efter at have været hans Kone og hans Afgud i en Tiid af sex Maaneder, er jeg bleven hans Enke og eneste Arving. Jeg har solgt alle mine Eiendomme for at tilbringe min øvrige Tiid i Engelland. Inden otte Dage gaaer jeg herfra med Skibet den yndige Sophie, Kapitain Samuel Morris. I det glade Haab at see dig inden nogle faa Uger, henlever jeg din troe Søster og Dienerinde, Sarah Spencer."

Truem. Nu tænker jeg du sætter din Reise op til din Søster kommer. Da imidlertid vil vi gaae hen og drikke vore Kiæresters Skaal: thi oven paa dette Nytt hører der en god Flaske Viin. Glædelige Tidender, ligesom et godt Saltmadsfad, smager ikke uden man drikker til dem.

King.

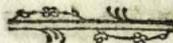
King. Nu haaber jeg, min kiære Trueman, min Søster vil rigeligen erstatte alt det, du har gjort for mig.

Truem. Ikke et Ord om Erstatning. En retskaffen Ven hjælper ikke paa Spekulation: og Havets ægte Søner var aldrig Slaver af de lumpne Penge. Hvad siger ikke Bisen?

(Han synger.)

Nei, Orlogsmandens ædle Bryst
Kan aldrig efter Grunker hige.
Med blodstænkt Kov sig at berige,
Det være graadig Kapers Lyst.
Vor Konges Gavn og Flagets Ære
I Kampen er vort Diemeed:
Og Sei'rens søde Løn skal være
En yndig Piges Kiærlighed.

Tredie Akt.

Scenen er et Fruentimmerlofement.

Første Scene.

Froken Lovise. Kelly.

Kelly.

Sa i et Kvarteers Tid vil Greven have den Fornøielse at være hos Dem. Men her er Madame Bellum, Modehandlerinden, udenfor, og spørger, om Frøkenen ikke behager nogen ganske ny Stads. Thi her i Byen kan Frøkenen ikke lade sig see, uden at være klædt efter den nyeste Mode.

Frøkenen. O! mit Ophold paa dette Sted varer ikke længe, haaber jeg. Imidlertid kan han sagte lade hende komme ind. (Kelly gaaer til Døren.)

Anden Scene.

Mad. Bellum (med et Par Esker). De Forrige.

Mad. Vell. Dienerinde, min smukke Frøken. Jeg hørte der nede, at en deilig ung Dame nyligen var kommen til at losere her, og saa tog jeg mig den Frihed, at tilbyde Dem mit Arbeide. Jeg tør haabe, Frøkenen vil altid finde sig fornøiet med mig. De skal blive opvartet med de allernyeste Moder.

Kelly. Frøkenen maae troe, Herruginden af Devonshire skal aldrig saasaare opfinde noget Nyt, førend De ogsaa kan faae det hos Madam Bellum. — Men jeg maae passe paa min Post. (Han gaaer.)

Frøkenen. Jeg vilde allene see paa nogle af de nye Vaand med Deviser paa.

Mad.

Mad. Vell. O! deraf har jeg de nyeste og smukkeste her i denne Væske.

(Grofkenen beseer endeel Vaand i en Væske.)

Tredie Scene.

Greven. De Forrige.

Greven. Vel min søde Frøken, nu er det paa det nærmeste. Men hvad er det for en deilig lille Modehandlerinde, De har her? Seer jeg ret, saa er det Madame Bellum, der sælger hos min Kousine, Mylady Barrington.

Mad. Vell. Mylord, De har ganske Ret: jeg har havt den Ære at see Dem hos hendes Naade.

Greven. Men hvor kommer det sig, min lille Madam, at hun hverken arbejder for min Kone eller for Lady Bubble?

Mad. Vell. Mylord, det er Madame Staring som betiener dem, og hende tør jeg ikke stikke ud, efter som jeg har lært hos hende, endstjønt jeg ellers nok, tør sige, at hvad mine Vare angaaer, saa —

Fierde Scene.

Kelly. De Forrige.

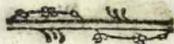
Kelly. Mylord, der blev et Par Portechaiser baaren ind: og jeg kunde see paa Liberiet, at det er Grevinden og Lady Fanny.

Greven. De vil vist herop: og det kan ikke nytte at vise dem af. De veed dog ikke af, at jeg er her?

Kelly. Nei, Greven har jo ingen Equipage med.

Greven. Vel! saa see allene til, at han kan opholde dem et Dieblik. (Kelly gaaer.) — Min Frøken, tillad at jeg maae sjiule mig i Deres Kabinet, at de ikke finder mig hos Dem. Lad mig nu see, at De holder hvad De har lovet, at De ikke bliver bange, og at De ikke aabenbarer vor lille Plan.

Frøke

Frøkenen. Alk nei, Mylord, jeg føler jeg har lovet meere end jeg er i Stand til at holde. Naar De gaaer, er alt mit Mod borte. De maae ikke gaae fra mig. De maae ikke forlade mig i dette farlige Dieblif.

Greven. Frygt ikke, min Bedste. De skal ikke gjøre Dem noget. I Nødsfald skal jeg komme Dem til Hielp. Men jeg faaer et godt Indfald. Denne lille Kone kan gjøre os en stor Tieneste. Hør, min hierte Madame, jeg vil aabenbare hende hvad det gielder om. Min Kone og hendes Kousine holder dette unge Fruentimmer for en Person, som har indladt sig i en vis Forbindelse. Hun forstaaer mig nok. Nu er dette en stor Feiltagelse; men jeg vilde dog gjerne lade Dem et Dieblif i denne Vildfarelse, for at see, hvorledes Grevinden vilde finde sig i saadan en Begivenhed. Den stakkels Frøken har nok ikke Mod og Kundskab nok til at spille saadan et Fruentimmers Rolle; men hun, min kiære Madame Bellun, kunde maa skee paatage sig den; thi hun har uden Tvivl seet slige Personers Udfærd før.

Mad. Vell. Ja, sandt at sige, Mylord, jeg kiender nok af dem: thi jeg sælger mine Vare helst til den som bedst betaler. Jeg har undertiden været Vidne til saadan en Scene, og seet med Forundring, hvor saadant et Fruentimmer kunde feie dem, der tænkte at feie hende.

Greven. Og det er just saadan en Rolle, min lille Bellun, jeg ønskede hun vilde spille. Jo meere naturlig, jo bedre. See hun er den unge Frøken jeg har hentet fra Landet, forstaaer hun mig? Og Frøken Binning er hendes Kammerpige. Paa denne Maade, min deilige Louise, behøver De ikke at tale et Ord: og det vil blive en underholdende Scene for Dem.

Mad. Vell. Det kunde det nok ogsaa blive. Men, Mylord, De burde betænke, at det er dog saadan en egen Sag for en honet Kone, som jeg, at forestille saadan en tvetydig Person.

Greven. Men det er jo kuns paa Skæmt og paa et Dieblif, min kiære Madame, og det bliver imellem os.

og. Troe kuns, det skal ikke være hendes Skade. Her er en liden Prøve paa min Erkiendtlighed.

(Han giver hende en Pung.)

Mad. Vell. Mylord, jeg gior det ugierne; men De har en Naade at overtale, som man ikke kan imodstaae. Jeg faaer da at giorre en Prøve.

(Grevnen gaaer. Bellum tar Frøkenens Arbeide, og sætter sig. Frøkenen staaer og rager i Æfterne.)

Femte Scene.

Lady Fanny. Grevinden. Mad. Bellum.
Frøken Lovise.

Lady Fanny (til Grevinden). O! jeg tænker man er vant her til uanmeldte Besøgsler.

Mad. Vell. Imellem mine Venner og mig taales der ingen Ceremonier: og jeg smigrer mig med den Forsikling, at jeg og tør regne Dem, Myladies, til mine Venner, endskjønt jeg ikke erindrer jeg har havt den Ære, at see Dem før.

Lady F. Den Ære faaer De neppe tiere end denne eene gang.

Mad. Vell. Maae jeg da tage mig den Frihed at spørge hvem De er, som ikke vil unde mig denne Fornøielse tiere?

Lady F. Jeg er Grevinde Worthington, og dette er min Kousine Lady Fanny Bubble.

Mad. Vell. Mylady Worthington, Lady Bubble, jeg takker underdanigst for den Ære, De beviser mig. Stole, Polly!

Grevinden (til Lady Fanny). Hun er meere artig end jeg havde ventet.

Lady F. (til Grevinden). Det er ikke Artighed: det er Frøkhed; men jeg skal nok faae Bugt med hende: lad mig kuns raade. — (Til Bellum) De maae have hørt om mig.

D

Mad.

Mad. Vell. Ja jeg har hørt meget om Dem. Deres Berømmelse er i Alles Munde. Heele London veed at Grevinde Borthington er den værdigste Dame, og at hun elsker sin Gemal med den reeneste Kiærlighed.

Lady F. Og det veed De og tør see paa mig?

Mad. Vell. Just derfor kan jeg ikke blive møt af den Fornøielse at betragte Dem.

Lady F. Det viser at De ingen Følelse af Ære og Samvittighed har, siden De kan taale at see mig i Dinene, efterat De har røvet min Gemals Hierte paa den nederdrægtigste, den skiendsfuldste Maade, til Trods for Sæder, Love og Egteskabs hellige Ret.

Mad. Vell. Jeg seer, Mylady, at De er een af de Damer, som spiller i Selvfaber. Det er uden Tvivl en Rolle i et tragiskt Stykke, som De lærer paa: og De gjør mig den Ære at komme og repetere hos mig. Det skal være mig en stor Fornøielse at høre Dem deklamere: De har herlige Gaver dertil.

Lady F. (til Grevinden). Seer du, hvor uforstammede disse Kreaturer er?

Grevinden (til Lady Fanny). For Himmelens Skyld, min bedste Kousine, styr sin Forbittrelse og opir hende ikke for meget.

Lady F. (til Grevinden). Styre min Brede? Maaskee jeg skulde falde paa Knæe for hende, og bede om naadig Tilladelse, at jeg maae blive hans Gemalinde?

Grevinden (til Lady Fanny). Nei, De skal allene forestille hende, hvor meget han selv baade lider og taber ved saadan en Forbindelse. For hans Skyld —

Lady F. (til Grevinden). For hans Skyld? Tænker De at hun vil gjøre noget for hans Skyld? (Hun taler alt høiere og høiere.) Tænker De at saadant et Kreatur har menneskelige Følelser? Den Elendige, som sætter sig i ulovlig Besiddelse af en aigt Mands Hierte, raser mest imod den som hun skylder Staaansel og Dindhed. Det er ikke nok, at hun hader og forfølger den uskyldige Hustru; det er naturligt: flette Gemnytter hader altid den

den som de har gjort Uret. Det er ikke nok, at hun trodser og spotter hende, at hun finder sin Lyst i at see hende krympe sig under Braaden og henvisne af Græmmelse —

Mad. Vell. (til Frøkenen, som er meget bevæget saavel som Grevinden). Naa, jeg troer hun græder? Ha, ha, ha! Hun tar en Komedierolle for Alvor. — (Til Lady Fanny) Om Forladelse, Mylady, at jeg forstyrrer Dem. Det sidste Ord var: henvisne af Græmmelse.

Lady F. Ja du Tiger: det er ikke nok, at J berøver en Kone sin heele timelige Lyksalighed, og driver hende undertiden til den forfæsteste Fortvivlelse; men det er Manden selv, som J underkaster alle de Fornedrelser, og overvælder med alle de Krænkelser, som Kaprice, Uafnæmmelighed, Overmod og Skarnagtighed kan udtænke.

Grevinden. Min Gud, skulde der være saadanne Uhyrer til?

Mad. Vell. Nei, Mylady, saadan en Karakter eksisterer ikke i Naturen: man har udtænkt den allene Theatret til Nytte; den gjør en god Effekt i et maverst Stykke.

Lady F. Nei, du Forhærdede, det er ingen Ideal: den er alt for virkelig. Der gives de Furier, der først kroner med Roser, for siden at pidske med Slangor. Du vilde selv blive een af dem, dersom man lod dig raade. Men der er Tiid endnu. Jeg er kommen her for at hugge det skammelige Vaand itu, som Forblindelse og Udyd har knyttet. Understaae dig ikke at see Grevinden meere. Pak dig paa Timen ud af London, eller jeg skal hævne tusind ulyksalige Hustruer paa dig: og du skal bøde for alle de Egteskabsdievler, som har stiaalet sig udaf Verden, førend Himmels straffende Haand har naaet dem.

Mad. Vell. Mylady, nu sætter De uden Tvivl til Deres Rolle. Det er bedst vi bryder Prøven af, indtil De har læst den over igien.

Lady S. Tænk ikke at jeg lader mig blinde af denne forfæltte Uskyldighed. Nei, alle dine Konster skal ikke redde dig: du skal søle, Kvinde, hvad det er —

Mad. Vell. (reiser sig). Kvinde? Jeg taaler ingen Grovheder, Mylady, allermindst i mit eget Huus.

Lady S. Dit eget Huus, Uforstammede?

Mad. Vell. Ja mit eget Huus. Disse Bøvelser er mine: de ere leiede til mig.

Lady S. Men hvem har leiet dem til dig?

Mad. Vell. Greven af Borthinaton, Deres Gemal. Han har leiet dem, og han skal ogsaa beskytte mig i dem. Han skal give mig Opreisning for alle de Friheder som De tar Dem i Dag. Jeg holder mig til ham: enten skal han hævne mig paa Dem, eller jeg skal hævne mig paa ham.

Grevinden (til Lady Fanny). Af min Kousine, min Kousine, hvad har De gjort?

Lady S. (til Grevinden). Hvad jeg har gjort? Jeg har sagt Sandhed. Saadanne Dievler ere disse Kvinder, som drage gifte Mænd i deres Snarer.

Mad. Vell. (til Grevinden). Ja, Lady Bubble, saadanne Furier ere disse saa kaldte sømme og dydige Gemalinder.

Lady S. Deres rasende Hævngierrighed skaaner ikke den, de har at takke for alting.

Mad. Vell. I deres blinde Jaloufie kunde de myrde alt hvad han har kiært.

Lady S. Det er en Lyst for dem, at drille og pine ham.

Mad. Vell. De søger en Vre i at gjøre ham til en Fabel for heele Staden.

Lady S. Og det skal være Yndighed, indtagende, umodstaaelig Yndighed!

Mad. Vell. Og det skal være Kiærlighed, søm og dydig Kiærlighed!

Lady

Lady S. Kunde han allene blive vaer, hvor latterlig han gjør sig i Verdens Dine, naar han er saadan en Syrenes Træl!

Mad. Vell. Bilde hun allene see sig engang i Speilet, naar hun spiller saadan en Megæres Rolle.

Lady S. Men jeg skal gjøre Ende paa disse Trolldomskonster.

Mad. Vell. Men jeg skal vise hende, at Bisterhed er en slet Kammerpige. (Hun tar Speilet fra Bordet og holder det for *Lady Fanny's* Dine.)

Lady S. Hvad tør du understaae dig, Nederdrægtige?

Mad. Vell. At vise Dem Jalousie i sin heele Glands.

Lady S. Du agter det da for ingen Ting, at jeg er Grevens Gemalinde?

Mad. Vell. De bryder Dem altsaa ikke om, at jeg besidder Grevens Hierte?

Lady S. Retfærdigheds Arm skal rive Noget ud af dine Klæder.

Mad. Vell. Kiærligheds søde Magt skal betrygge min Ret.

Lady S. Du skal erfare, hvad en fornærmet Dame af min Stand kan udrette.

Mad. Vell. De skal faae at see, hvad en opirret Frøken af min Figur og Karakter kan gjøre.

Lady S. Hvad vil du vel gjøre, du Glendige?

Mad. Vell. Bruge den Ret jeg har i mit Huus.

Lady S. Det tør du hyde mig, Uffkum? O! jeg kunde quæle dig med disse Hænder.

(Hun løber til for at slaae hende.)

Mad. Vell. (sætter sig i Positur). Ja kom kuns, kom kuns, jeg skal tage imod Dem.

Grevinden (som kaster sig imellem dem). Min Gud, hvad vil De gjøre, min Kousine —

Frøkenen (som holder Bellum). Men skal sig dog, dette gaaer for vidt.

Lady S. Slip mig, slip mig, at jeg kan søndertræde denne Orm.

Mad. Vell. Lad mig løs, at jeg kan plukke denne kalkunskæ Hane.

Lady S. Jeg er ikke bange for saadan en Basilisk.

Mad. V ll. Den kysser mig ikke med sin Pluddren.

Lady S. Jeg skal nok tage Forgiften fra den.

Mad. V ll. Den skal ikke beholde en Fjær i sin brusende Hale.

Lady S. Endnu engang, fortræk, eller jeg skal lade dig føre herfra.

Mad. V ll. Gengang for alle, gaae Deres Vej med det Gode, eller jeg kaster Dem udaf Døren.

Lady S. (river sig løs og løber paa hende). Nei for skal jeg hugge Dinene ud paa dig.

Mad. Vell. (Springer til og sætter hende baglands i en Kænestol). Der skal et andet Næb til. Sid nu der og kroe Dem længe nok.

Lady S. Net jeg maae have Dyrigheden til Hielp. Kousine, hie kun her et Dieblik, jeg tar allene hen til den nærmeste Dommer. (Hun gaaer.)

Grevinden (til Bellum). Lad mig nu tale med Dem i Mindelighed min Kiære. — De maae vide det er mig, som er Grevinden. Min Kousine har givet sig ud for min Person, for at forsøge om hun kunde skræmme Dem; men jeg seer nok jeg havde Ret, at man kommer længere med det Gode. Jeg vil derfor hverken sfiænde eller true, men langt meere bede, ja bede paa det indstændigste —

Frøkenen (kaster sig til hendes Fodder). Af My-lady, mit Hierte sagde mig strax at De var den bedste Greves Gemalinde. De har behaget at give sig til-kiende; tillad at jeg maae aabenbare Dem alle Ting.

Grev:

Grevinden (reiser hende op). Hvorledes? Er De den Person, som har fulgt Greven til London?

Frøkenen. Ja det er ingen anden end mig.

Grevinden. Ja dette kan jeg begribe. Her seer man dog noget, som man kan kalde indtagende. Men hvem er da dette andet Fruentimmer?

Frøkenen. Det er en Modehandlerinde, som jeg vilde købe nogle Vaand af, men lod sig overtale til at spille min Rolle.

Grevinden (til Wellum). Men siden hendes Rolle nu er til Ende, saa maae jeg bede hun vil lade os allene.

Mad. Vell. Ja gierne. (Hun gaaer.)

Grevinden (sætter sig). Lad os sætte os. Jeg har ret meget at tale med Dem. — Men sæt sig dog min Kiære. — Deres Navn?

Frøkenen. Lovise Wining.

Grevinden. Deres Forældre lever vel ikke meere?

Frøkenen. Nei, de ere begge døde.

Grevinden. Hvad var Deres Faer?

Frøkenen. Major ved Kavalleriet. Han havde udmærket sig i Amerika; men maatte for en svag Helbreds Skyld tage sin Afsked, og levede paa Landet i maadelige Omstændigheder.

Grevinden. Har De Søskende?

Frøkenen. Nei Mylady, jeg var det eeneste Barn og hans Diesteen: han kaldte mig aldrig andet end sin Alderdoms eeneste Trøst og Glæde.

Grevinden. Lykkelig er han, at han er død. Dog han er ikke den eeneste brave Mand og samme Fader, hvis sødeste Haab har visnet hen under Forsøvelsen, som en Roseknop under en forgiftig Dug.

Frøkenen. Mylady, Deres Ord gaaer mig igiennem Sielen. —

Grevinden. Det er ikke min Agt mit Barn: intet mindre. Nei jeg er kommen i en langt anden Hensigt.

Frøkenen. Maae jeg da udbede mig Deres Besfalinger?

Grevinden. Jeg veed paa hvad Fod De er her, og hvad for en Forbindelse De har indgaaet med min Gemal. Jeg nægter ikke denne Tidende har været et Dolkesting for mig. Jeg har hidtil været den misundte Gemalinde af den bedste, den værdigste Mand paa Jorden. Min Egestand har været en Kiæde af Lyksaligheder; men jeg har forsynet mig imod det høieste Besen. Jeg holdt min Gemal for denne Lyksaligheds Kilde; og han var allene et Nedskaab dertil. Det var en Drøm. Jeg er vaagnet til den grusomme Smerte, at see den tabt for mig, som var mit høieste Gode.

Frøkenen. Vær forsikkert, Mylady, dette Saar skal blive lægt. —

Grevinden. Læges kan det aldrig, aldrig. Alt hvad jeg kan ønske og tør haabe, er Lindring: og den kommer jeg og søger hos Dem.

Frøkenen. Hos mig? Hos mig, som er tusind gange meere at beklage end De, Mylady?

Grevinden. Ja hos Dem, min Ven. Min sødeste, min eeneste Trøst skal komme fra Dem.

Frøkenen. Hvad siger De? De venter Trøst af mig! Gode Gud! jeg kan ikke udholde det. Nei, jeg vil heller opofre alting —

Grevinden. Det skal De ikke. Jeg forlanger ikke at De skal opofre mig alting. De skal beholde den dyrebare Mand, som er falden i Deres Lod. De skal nyde Deres Lykke i fuldkommen Frihed for mig, dersom De allene vil sroe mig i een Ting.

Frøkenen. De tar feil —

Grevinden. Nei, jeg veed hvorledes de fleste Fruentimmer i Deres Omstændigheder omgaaes de Mand, som er bleven indtaget af dem. Jeg veed det af mange andre bedrøvelige Exempler: og jeg maae nu frygte for at lære det af egen Erfarenhed.

Frøke

Frøkenen. Det skal De ikke, Mylady. Jeg vil heller aabenbare alting for Dem.

Grevinden. Vil De det? Nu det skal De have Tak for. Tael den reene Sandhed: De skal ikke fortryde det. Svar mig oprigtig paa dette eeneste Spørgsmaal: Hvad har bevæget Dem til at følge Greven til London og at sœie hans Døfter?

Frøkenen. Kiærlighed.

Grevinden. Kiærlighed! Hvorledes, min søde Pige, De elsker min Gemal?

Frøkenen. Dersom De allene behagede at høre —

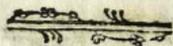
Grevinden. Jeg behøver ikke at høre: denne stammende Røst, dette bevægede Bryst, disse blussende Kinder, ah! alt dette siger, at De elsker ham. O kom og lad mig omfavne Dem, lad mig trykke Dem til mit Bryst som en Ven, og takke Dem for denne Trøst.

Frøkenen. Men Mylady, handler De saaledes med den, De anseer som en Medbeilerke?

Grevinden. O ja. De maae gierne være min Medbeilerke, naar De er det allene af Kiærlighed.

Frøkenen. Jeg begriber Dem ikke, Mylady.

Grevinden. Lad mig da forklare Dem dette mørke Spørgsmaal. Jeg kom herhid i den Forventelse, at finde i Dem saadan een, som min Kousine forhen har affildret. Jeg havde besluttet at forsøge alting, for at bevæge Dem til Skaansel imod ham, som var bleven Deres Nov. Jeg vilde bede, ikke for mig, men for min Gemal. Det var denne Fœielighed, denne Menneffelighed paa Deres Side, som skulde lindre min Smerte. Jeg fandt mig paa en behagelig Maade bedraget, da jeg saae Dem. Deres heele Person vittste, at De var ingen af hine søde og hårbede Nøvere; men mit Haab er bleven til den sødste Bished, at jeg har intet grusomt at frygte for min elskede Greve, nu da jeg seer at De elsker ham. Thi den som man elsker kan man hverken pine eller vanære. Ja min kiære Winning, De vil behandle Greven vel for Deres egen Skyld, og — De

vil undertiden ynke mig for hans Skuld. Dog jeg er ikke meere at ynke, naar De kan glæde ham, som jeg elsker over alle Ting paa Jorden, og naar De kan igien forskaffe ham de fornøiede Timer, som han ikke meere finder hos mig. (Hun græder.)

Frøkenen (for sig). Hvor var det mueligt at mar-
tre saadan en Engel? (Til Grevinden) Nei, Møylady,
denne Prøve skal ikke vare længe: i denne Dag endnu —

Grevinden. Nei, min Bedste, De maae ikke
forlade ham. De maae ikke forlade mig i denne haarde
Prøve, i denne ængstende Fristelse.

Frøkenen. Men naar jeg er af Veien, saa har
jo denne Fristelse en Ende.

Grevinden. O nei, min søde Pige, naar De for-
lader Grevnen, saa kan han kaste sig i en Andens Arme.
En ligesaa listig som ubarmhertig Kovfugl følger maa-
ske efter den bedragne og sagtmodige Due: jeg kan tabe
hans Hierte ganske: og han kan blive ulykkelig og straf-
værdig paa eengang. O! lad mig ikke leve den Dag!
Nei, behold ham, paa det at ingen anden røver ham.
Behold ham, min kiære Lovise: nyd hans Kiærlighed
og vær lykkelig i den. Før sig hans Gøymildhed til
Nytt: lad den blive Ddselhed: hans Midler ere næsten
uudtømmelige. Men spar hans Helbred, hans Hæder,
hans Noelighed. Paa disse Vilkaar kan De være fuld-
kommen sikker for mig, ja for heele Verden. I Stedet
for en uforsønlig og forfølgende Medbeilereske, skal De
aldrig finde en oprigtig Ven i mig.

Frøkenen. Gode Gud, hvilken Siæl! Hvad vil
han sige, hvad vil han føle, naar han hører —

Grevinden. Han maae intet høre, han maae
intet erfare! For Himmelens Skyld ikke! Dette er
endnu en Hovedpost, som De endeligen maae love mig.
Lad sig for alting ikke mærke med det allerringeste af det,
som vi har aftalt med hinanden: hverken til ham eller
til noget andet Menneske. Nei, vi maae see hinanden
meget sjelden og ganske hemmeligen. Men til en ringe
Prøve

Prøve af, hvad jeg aater at gjøre for Dem, vil jeg bede Dem (hun tager en kostbar Ring af Fingeren) at tage imod denne Ring. Giem den til De kan foregive, at De har fægt den, og bær den saa til Erindring af hvad De har lovet mig. — (Hun falder hende om Halsen.)

Siette Scene.

Greven. De Forrige.

Greven. Nei, min Amalia! jeg kan ikke skjule mig længere. Jeg har hørt hvert et Ord af Deres deilige Mund: jeg har følt hver en Bevægelse af Deres fromme Hierte. Jeg havde aldrig været værd at besidde dette usfatteerlige Hierte, dersom jeg ikke snart rev mig løs af disse nye Baand, og hastede tilbage i disse Arme, medens de endnu ere aabne.

Grevindens. At disse Arme og dette Hierte bør altid, altid være aabne for en Gemal. Endogsaa uden Haab at vinde og beholde Dem paa ny, skal jeg med Glæde og Taknemmelighed tage imod Dem. Lad Greven af Worthington benytte sig af den Frihed, Verden tillægger hans Stand: for mig bliver han altid den Charles, som var min første Kiærlighed, og den ædelste, æmteste, dyrebareste Gemal paa Jorden. Denne uudsukkelige Kiærlighed skal lue op igien hvergang De vender tilbage til mig, var det endogsaa kun med et flygtigt Diekast.

Greven. Ja, jeg skal komme tilbage: mit heele Hierte skal igien blive Deres, og indtil Døden Deres. Forund mig allene, himmelske Amalia, nogen Tiid til Samling og Estertanke; tillad at jeg maae hengive mig endnu en stakket Tiid til en uimodstaaelig Attraae, som dog baade vil ophøje og betrygge Deres Seier.

Grevindens. At! stol ikke for meget paa Selvstøelse og Estertanke, min bedste Greve! Saadanne Baand, som denne deilige Piges, ere ikke saa let at bryde. Hun har ligesaa megen Forstand som Yndigheder, og hun elsker Dem. Desuden, Charles, jeg forlanger ikke, at
De

De skal opofre denne Forbindelse for min Skyld. Jeg beder Dem endogsaa, at De ikke forlader hende saa snart. (Smilende) Lad mig ogsaa have Tiid til at anvende al muelig Gliid, for at blive saa elskværdig i Deres Dine, at jeg kan betale hende med samme Mynt, og tage Dem fra hende.

Greven. Vær forsikkert, min tilbedte Amalia, dette unge Fruentimmer vil ikke vise sig uværdig til Deres ædle Skaanfæl. Hun vil vist agtes og elskes af Dem, naar De først kender hende vel. Men vil De krene Deres uforlignelige Godhed, vil De overgaae sig selv: o! saa tillad at hun maae spise hos os til Middag!

Grevisinden. Men hvad forlanger De af mig? Betænk hvilken Opsigt dette vilde giøre, hvad heele Staden, hvad Hoffet vilde sige om Dem og om mig. Vilde man ikke tænke, at De var bleven en blind Træl af Lidenkskab, at De opofrede endogsaa den udvortes Ansæelse? Og vilde man ikke foragte mig som en Kone, der enten ingen Følelse af Ære og Værdighed havde, eller søgte paa sin Side —? Gud! jeg kan ikke engang taale den stygge Tanke!

Greven. O! det er vel før skeet. Man taler om slikt kuns i de første Dage. Nægter De mig denne Fornæelse, saa maae jeg frygte, De elsker mig ikke saa meget, som De foregiver.

Grevisinden. Grusomme! kan De tvivle derom efter alt det De har hørt? — Vel, jeg vil fuldende hvad jeg har begyndt: jeg vil opofre alt hvad en Gemalinde kan opofre. (Til Louise) Ja min Bedste, det skal være mig en oprigtig Fornæelse at see Dem hos os.

(Hun omfavner hende og gaaer.)

Greven (for sig). Den smæste Medsynd og den sødeste Glæde fylder mit Hierte. Men nu giælder det. (Til Broderen.) Vel min allerdeiligste Louise, De seer hvor føielig Grevisinden er, hvor taalig hun finder sig i alting, og hvor meget hun holder af Dem.

Broderen. Men det er en himmelraabende Synd, Mylord, at sætte saa ømt et Hierte paa saa haard en Prøve,

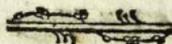
Prøve, og at holde den, der elsker Dem saa inderligen, et Dieblif i den smerteligste Bildfarelse.

Greven. Al det er ingen Bildfarelse, uforlignelige Pige! det er ikke paa Skræmt, o nei! det er for Alvor, det er af mit heele Hierte jeg elsker og tilbeder Dem. Jeg kan ikke leve uden at eie Dem. Ubegrændset, usoranderlig Kiærlighed sværger jeg Dem til: og denne Kiærlighed skal, og kan, og vil gjøre Dem lykkelig. Alt hvad Ungdom og Skianhed kan fordre af en fornøiet Tilbeder, skal De faae i Overflødighed. De skal aldrig mangle tienstaagtige Aander til at udrette Deres Befalinger, til at speide og forekomme Deres Ønsker. Intet skal forstyrre Deres Roelighed: jeg skal opføre en Muur af Guld omkring Dem. Det skal staae til Dem naar De siden vil indgaae en uopløslig Foreening med Deres Lieutenant, eller en anden, som De finder værdig dertil. Det er langt fra, at jeg vil paalægge Dem nogen Svang: mit Ønske og mit Haab er allene at nyde Deres Kiærlighed, at eie disse Yndigheder saa længe, som Deres Godhed vil unde mig denne Lyksalighed. De tier bestandigen? O! maae jeg smigre mig med Deres stiltiende Samtykke? (Han vil omfavne hende.)

Grøfkenen (stoder ham fra sig). Holdt, Mylord! De er endnu ikke, hvor De troer at være. Forbauselse, skamfuld Forbauselse allene har gjort mig maalløs. Jeg vaagner som af en søl Drøm. Jeg føler, hvor meget jeg fortjener denne Ydmygelse. Det er en haard, men billig Straf for min Uforsigtighed. Hvorfor troede jeg een af de Store: een af dem, som ere oplærte i den Konst at hyle og at besnære: een af dem, som holde for, at uskyldige Fruentimmere ere skabte til at jages og fanges til deres Forlystelse, som Dyrene i deres Bildbaner? O min Fader, min gode Fader, kunde du reise dig op af Jorden og see, hvor din arme Datter straffes, for at have glemt dine Formaning! Kunde du see den Skændsel, som truer mig, du vilde med Angest og Græmmelse synke tilbage i din Grav! (Hun græder.)

Greven. Min sødeste Lovise —

Grøfte.

Frøkenen. Deres Lovise? Nei, Deres skal jeg aldrig blive! Nu jeg kender Dem, skal al Deres List og al Deres Magt være forgieves.

Greven. Betänk, at min Amalia selv —

Frøkenen. Deres Amalia! Forhærdede! De tør nævne hende? Paa en Tid, da den elskværdigste Gemalinde giver Dem de ædelste Prøver paa sin Kiærlighed, da De kunde være den lyksaligste Mand paa Jorden, vil De heller være en Forsører. Hendes Ord kunde bevæget en Steen, men Deres Hierte føler dem ikke, skøndt Deres falske Die sælger Krokodilletaarer.

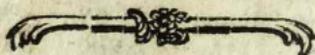
Greven. Det er nok! Lad mig aabenbare —

Frøkenen. Bliv fra mig, Uhyre! De skal ikke længere beholde mig i Deres Klær.

(Hun gaacr.)

Greven. Ak saae du kuns, elskværdige Nige! hvor denne dybdige Forbittrelse forhøier din Skønhed! Men jeg har bedre Hielp end du veed. Og inden en Time vil du kaste dig i dens Arme, som du nu! har Afsejse for.

(Han gaacr.)

Fjerde Akt.

Scenen er i Saint James Park.

Første Scene.

Lord Bellamy. Sir Arthur.

Lord Bellamy.

Sa, jeg vilde raade Dem til Følsomhed. Det er en ganske ny Karakter.

Sir A. Biffeligen en ganske ny Karakter: deri har De ganske og aldeles Ret.

Lord B. Og tilligemed Deres egen Favoritdyd.

Sir A. Min egen Favoritdyd! Mylord, De gjør mig for megen Ære. Imidlertid er det virkelig min sødeste Lyst, at søle for den Ulyksalige —

Lord B. Det er bekiendt nok; men lad os komme til det behageligste Chapitre. Isfald den deilige Enke ikke vilde give sig, hvad da? De veed Fruentimmerkapricer er ingen Udfomme med.

Sir A. Nei, Fruentimmerkapricer er ingen Udfomme med: det er en Sandhed. Imidlertid tør jeg underdanigst love, hun skal overgive sig. Jeg er, uden Noes at sige, aldrig forlegen for et godt Indfald, naar det gielder om at tiene en Belynder.

Lord B. Men ingen Tvangsmidler, Sir Arthur, det vil jeg udbede mig. Jeg hader al Slags Voldsomhed i Kiærlighedsfager.

Sir A. De hader Voldsomhed i Kiærlighedsfager! En ædel Tænkemaade og den sande Delikatesse! Jeg for min ringe Deel tør ogsaa tilegne mig saadan en Omhed. Den er uadskillelig fra Følsomhed.

Lord

Lord B. Nei, man maae aldrig tage et Hierte med Storm.

Sir A. Nei, aldrig med Storm! deri har De ganske og aldeles Ret. Men at blokere det, at hungre det ud, det er meere anstændigt og meere sikkert. Og saadan vil vi ogsaa giøre med den lille Enke, dersom hun giør Modstand.

Lord B. Saa? Og hvad for en Operationsplan har De da?

Sir A. Min Operationsplan, som De behager at kalde den, er denne. Jeg overtaler hendes Bertinde til at giøre Cød, at hun fkylder hende endeel Penge for Huusleie. Derpaa bliver hun sat: og vil hun ud af Slutteriet, saa maae hun nok give Riøb.

Lord B. Og Bertinden skalde giøre saadan en falsk Cød? Det var jo affkyeligt.

Sir A. Ja visseligen var det affkyeligt, dersom det ikke havde saa stor en Nytte. Men naar man kan giøre een lykkelig paa Livstiid, saa er der intet ondt i en falsk Cød. Enken er i den yderste Nød og Elendighed, og forladt af alle Mennecker. Nu seer hun her et uskuldigt og et ypperligt Middel, at komme ud af al sin Bekymring, at leve i Velstand og Herlighed. Og naar hun er saa forblindet, at hun stöder sin Lykke fra sig, er det da ikke enhver Mennekevens Pligt at hielpe hende, endog imod hendes egen Billie?

Lord B. Vi kan tale nærmere derom i Aften, Jeg maae gaae; behag at blive her nogle saa Minuter, saa skal jeg have den Ære at være hos Dem igien.

(Lord Bellamy gaaer.)

Sir A. Alting gaaer efter Ønske! I Aften, mine Herrer Pairs, endnu Deres underdanige Tiener, men om nogle Maaneder, maaskee, er jeg lige saa god som de. — Men sagte, der kommer Mylord Balsingham. — Han kommer ret tilpas. Jeg maae see at overtale ham til at slaae Haanden fra hende, om mine Hensigter skal opnaaes.

Anden

Anden Scene.

Lord Walsingham. Sir Arthur.

Lord W. Naa, Sir Arthur, hvorledes gaaer det med Deres Søsterdatter? Jeg saae hende i Morges i Parken. Hun har uden Tvivl talt med Dem? O! De tar hende dog til Naade igien.

Sir A. Ja Mylord, til Naade, som De behager at sige, tog jeg hende ganske vist, dersom de Følelser, der besteler mig som Patriot, allene tillod det. Men jeg skylder mit Fæderneland meere end en Søsterdatter. Fædernelandet taber for meget, naar saadan en Forseelse, som hendes Mand har begaaet, ikke straffes haardt nok. Han er død, han er sluppen fri for en velfortient Straf; men hans Rone er tilbage: lad hende lide til Exempel for andre gifte Krigsmænd.

Lord W. Og jeg havde tænkt, at hun havde bevæget Dem, og at De vilde bedet for hende.

Sir A. Bede for hende skulde jeg med Glæde: at tale for den Nødlidende, o! det er min sødeste og reeneste Lyst. Men jeg maae opofre alle disse ædle Følelser til mine Pligter som Patriot. Ja Mylord, dette Hjerte, som sønderrives af den sømme Medlidenhed med en Søsterdatter, heder Dem indstændigen; ikke at forbarmes over en hvist strafværdig Mand's Enke.

Lord W. Sir Arthur, jeg skal nok see, hvad der ved denne Sag er at gjøre. I øvrigt er det mig kiært, at De har givet mig denne Erindring.

Sir A. O! underdanigste Tiener, Mylord! De er alt for skarpsæende til, at De ikke selv skulde lagt Mærke til de Følger, som det kunde have, om saadan en Forbryders Enke ikke kom til at bøde —

Lord W. Nei, forstaae mig ret. Intet er meere smigrende end at være Minister, naar man har den Glæde, at gjøre sine Medborgere lykkelige. Men under en Nations Bisald kan man alt for let glemme, at man er allene et skrøbeligt Redskab i en høiere Haand. Det er derfor godt, at der undertiden kommer saadan en
E
som

som De og Deres Ege, Sir Arthur, og paaminder os, at vi ere Mennesker. Ja for meere end skøbelig maae den holde mig, der tør troe at han kan blinde mig med en falsk Patriotismus; at han kan forlede mig til at fordømme uhort; at han kan indpode sin Forgift i min Siel; ja at han kan bruge mig og den Magt, Gud og Kongen har givet mig, til at opnaae sin sorte Hensigt, til at fornøie hans lumste Had, eller til at opjage et syndigt Rov. Hvad maae saadan een — tænke om min Forstand og mit Hierte? — Sir Arthur, nu haaber jeg vi kiender hinanden.

(Han gaaer.)

Sir A. Mylord, mine Følelser —

(Han følger ham.)

Tredie Scene.

King. Trueman.

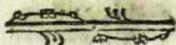
King. Ja det er hendes Formynder; men lad ham gaae: den Skryder kan saa ikke hielpe mig, om han end vilde. Nei, min Lykke bliver sig selv altid lig. Den tar med den eene Haand, hvad den har givet med den anden. Jeg faaer en Søster, og midster den, jeg elsker hviere end mig selv.

Truem. Men du veed jo ikke, om du har tabt hende for bestandig. Du kan finde hende igjen. Hun er jo ikke død.

King. Al min Broer, hun er værre end død. Hun er bleven mig utroe. Hun er gaaen bort med en fornem Herre: hun er sprunget i en Karet med sex Heste for: og hun har været saa glad, som hun gif til sit Bryllup.

Truem. Ei hvad, det skal du ikke regne: det er Fruentimmers Naade. En prægtig Equipage er for dem, hvad en ny Fregat vilde være for os.

King. Og det er den Lovise, som har soren mig evig Troeskab til! Det er hende, som jeg altid har anseet som den ædelste, den værdigste af sit Kiøn! Det er hende, som jeg elskede saa inderligen, at jeg kunde giennem-

giennemboeret mit Hjerte, dersom en eeneste Tanke var bleven hende utroe.

Truem. Men hvem veed, om den heele Historie engang har sin Nødtighed? Det er bleven skrevet dig til: men af en god Ven, som ikke har villet navngive sig. Disse Breve uden Navn troer jeg aldrig.

King. Men Efterretningen er alt for omstændelig og alt for rimelig.

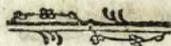
Truem. Rimelig? Er der nogen Rimelighed i, at hun skriver dig et Brev fuldt af Kierlighed og Længsel, og jeg veed ikke hvad, og løber strax derefter bort med en anden?

King. O ja, dette er ganske rimeligt, naar man betænker at det er et Fruentimmer. — O jeg Daare, jeg Daare, at jeg lod mig besnære af dette bedragelige og svigefulde Køn!

Truem. Du er ogsaa alt for utaalmodig. Giv dog lidt Tiid; og see om det er sandt at hun er bleven dig utroe. Du klager over andre, fordi de ikke vil høre dig: og du fordømmer din egen Kiereste, uden at vide om hun er skyldig eller ikke. **King,** **King,** er det ret? Vil du være ligesaa ubillig imod din Louise, som din Admiral har været imod dig?

King. Al min Broer, du har Ret. Jeg bør ikke, og jeg kan ikke glemme, hvor dyrebar hun har været mig. Men troer du, at hun kan være uskyldig? Troer du det er mueligt?

Truem. Hvorfor ikke? Hun har jo altid været en dydig og forstandig Pige, og styret en fornøftig Kaas; og nu skulde hun paa een gang have gjort et galt Bestik? Overalt min Broer, ikke det halve er sandt, som man fortæller om de stakkels Fruentimmere. Jeg nægter ikke, i Almindelighed ere de ikke saa ganske rigtige. De har et foranderligt Sind: det kan løbe i et Eemaal igiennem alle Streger paa Kompasset; og hvem der venter efter en Passat hos dem, den har Tiids nok. Men der er dog ogsaa mangen redelig Pige iblandt dem. Nogen

Misvitsning imellem maae man nu ikke regne. Der er jo din Søster, see om hun ikke har et ærligt Hierte?

King. Alk hun maatte for min Skyld nu gierne blive hvor hun er. Nu jeg har tabt det bedste jeg eiede i Verden, bryder jeg mig intet om heele Næsten.

Truem. Og det er justement din Søster, som skal hjælpe dig igien til din Kiæreste.

King. Naa? Hvorledes skulde det gaae til?

Truem. Ei, med sine Penge. Hør, naar man har dem, saa kan man udrette alle Ting. Din Louise kan aldrig løbe saa langt eller forvares saa vel, vi jo skal hitte hende, naar vi først har det sande Bæsen. En rask Elsker, en trofast Ven, og dertil en dygtig Hoben Penge: naar de tre ere samlede, min Broer, saa er det ingen Sag at faae sat paa et Fruentimmer.

King. Men det kan vare længe endnu til hun kommer: og inden den Tid bliver mit Tab uopreiseligt.

Truem. Ivertimod, vi kan vente hende hver Dag. Brevet er dateret for fire Uger siden: og vi har nu i en fiorten Dage havt bestandig Sydvestvind. Hun maa allerede være i England.

Fjerde Scene.

Ellis. De Forrige.

Ellis (til King). Naa, min Broer, alle gode Ting er tre. Jeg har bragt dig to glædelige Tidender i Dag, og her har jeg den tredie. See her, (han tar en Avis op) læs dette.

King (læser). "Naa Plymouth Rhede er ankommen sex Skibe af Jamaikaflaaden, den yndige Sophie, Kaptain Samuel Morris fra Kingston, med heel Ladning og mange Passagerer."

Truem. Saa er hun dog kommen! Seer du nu, King, jeg havde Ret? Lad mig da ogsaa læse dette uønskelige Nytt. (Han læser sagte.)

King

King (til Ellis). Vel, Himmelen see Tak. Alting kan blive godt endnu. Trueman har gjort mig Haab om, at min Søsters Midler vil sætte mig i Stand —

Trueman (med Heflighed). Nei, min Broer, dette Haab er ude! Alting er ude! Der er ingen Glæde meere for os at vente.

King. Hvad er der nu igjen? Har min Søster —

Trueman. Du har ingen Søster meere! Sara King har vi ogsaa mistet med alt det andet.

King. Gode Gud, er det muligt? Er ogsaa denne Trøst gaaet til Grunde? Men sig kuns hvad det er; er hun ikke kommet med, eller er hun død? Tænk, min Ven, jeg er nu bereed til at høre det Værste. Jeg skal være glad, at det altsammen kommer paa eengang. Des før faaer Pinen en Ende.

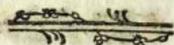
Ellis. Men hvad er det da, Trueman? Hvad staaer der da? Jeg har ikke læst andet, end at Skibet er lykkeligen kommet til England.

Trueman. Ja du har læst Avisen, som Fanden læser Bibelen. Du har allene fundet det Gode, og lader os selv søge det Onde. Luk dine Dine op og læs, om du har Hierte til at læse det.

King. Nei lad mig see. (Han læser noget sagte, og derefter høit.) "Bed saa megen Aaledning til almindelig Glæde, har der tildraget sig en Ulykke. En vis Frue Spencer, en ung og riig Manturenke fra Kingston, vilde strax gaae i Land, for at opsoge en Broer hun har i London: men Vaaden kandrede, og baade hun og de Koftheder, hun havde taget med, bleve borte."

Ellis (seerat han og de andre have staaet et Par Minuter ganske nedslagne og tause). Nu det var ogsaa det haardeste Slag, som kunde ramme jer. Man kan ret sige, al Ulykke forfølger jer.

King. Ja en grusom Skæbne følger mig hvor jeg gaaer: den staaer paa mig Slag i Slag. Jeg har midstet alt, hvad en brav Mand kan have kiært, og alt, hvad han ikke kan taale at midste. Jeg er bleven et

Offer for Misundelse; jeg er bleven sværet hos dem, som min Lykke og Hæder berøber paa; jeg er bleven berøvet min Konges Naade, berøvet den Glæde, at stride for ham og for Fædernelandet; jeg maae gaae og sulte under Forart, ruste i Lediggang og vansmægte af en Mangel, jeg ikke enaang tør være bekiendt. Jeg lider Uret, og kan ikke blive hørt. Den som jeg elsker, min bekymrede Siels eeneste Trøst, forraader mig. En Søster, det sidste Haab i Verden, maae drukne, for at lade mig tilbage i den forfærdigste Fortvivlelse. Nei, der er ikke et Menneske i Verden saa ulykkelig som jeg.

Truem. Hvad siger du? Er jeg ikke i samme Omstændigheder som du? Har ikke Redelighed gjort os ulykkelig begge to? Har jeg ikke ogsaa tabt alt, hvad en brav Mand kan ønske sig: en deilig Pige, min første Kierlighed: og Velstand, det visse Middel til at faae Venner, der kunde forskaffet mig Leilighed at beskæmme mine Fiender? Er jeg ikke i den samme Mangel som du? Ere ikke alle mine Udfigter ligesaa sorte som dine?

Ellis. Ja, I ere begge lige ulykkelige: I har begge Aarsag til at være feet af Livet. Jeg tar den oprigtigste Deel i jeres Skæbne, og skal ikke forlade jer enten i Liv eller Død. Nei, skulde I blive til Sinds, at gjøre en Ende paa alt det Onde I lider, saa lad mig ikke blive tilbage. Jeg skal nok faae Pistoler og hvad der hører til. Lad os døe som Krigsmænd.

King. Nei, Ellis! at døe som en Krigsmænd, at falde for Fienden, det var nu det Sædste, jeg kunde ønske mig: det var den eeneste Godhed, Lykken kunde bevise mig efter saa megen Gienvordighed. Men saa længe jeg føler, at jeg baade har Mod og Lust, og er værdig at tiene min Konge og mit Fæderneland, bør ingen Ting kunne bevæge mig til, at skille mig selv ved Livet.

Truem. Allermindst i Krigstider. Thi da at skyde sig ihjel, det er det samme som at rømme.

Ellis. Men det er dog noget helteagtigt, at gaae den visse Død i Møde.

King.

King. Ja naar det ſkeer i Striden; men den der døer for ſin egen Haand, er en Kujon. Nei, en Mand maae altid viſe ſig ſom en Mand, ikke være bange for Døden i Fare, og ikke frygte for at leve i Modgang.

Truem. Ja, da er det en Ære at være en Mand. At jeg har Skjæg paa Hagen, det har Naturen gjort; men at jeg har Hierte, hvor Hierte behøves, det maae jeg takke mig ſelv for.

Ellis. Men Lykken har ſpillet jer alle muelige Skærſtregere. I maae lide Nød, I gaaer under Banære og Foragt, og kan ikke faae Ret. At leve et ſuurt og kummerfuldt Liv, det kan man holde ud; men et foragteligt —

King. O! ſaa længe jeg ikke er foragtelig i mine egne Dine, og veed, at jeg ikke fortjener den Banære, jeg maae lide: men for alting ſaa længe, der er den riitgeſte Muelighed, at jeg kan faae Opriisning, bør jeg leve og haabe.

Truem. Ja, King! der er Haab nok: og der er endnu mangen en brav Mand paa Flaaden, ſom agter os ogønſter os alt godt. Nei, lad os ikke kappe Ankerne, førend vore Fiender er bleven til Spot og Skam. Og det varer maafkee ikke ſaa længe. Men ſiden vi taler derom, og for at adſprede Tankerne, vil jeg dog ſpringe hen til Admiralitætet og ſee, om min gamle Skudes Rheder, ſom du kalder ham, ikke har udrettet noget.

Ellis. Det var et godt Indfald. Lad mig følge med. Og du, King, bliver dog til vi kommer igien?
(De gaae.)

King. Jo, jo! nu kan det være mig lige meget, hvor jeg er.

Femte Scene.

Lord Bellamy. King.

Lord B. De er Herr Lieutenant King?

King. Ja, min Herre. Og hvem er De, om jeg maae ſpørge?

Lord B. Jeg er Lord Rosmond. Jeg kommer for at gjøre Dem et Forslag, som De baade vil finde fordeelagtigt og behageligt. Det er bekiendt, at Admiral Walsfour har været meget ubillig imod Dem —

King. Og hvor er det bekiendt?

Lord B. O! hos mange Personer af Rang og Kredit. De laster Admiralen høiligen for den Uret han har gjort Dem.

King. Meget artigt. Mange Personer af Rang og Kredit laster Admiralen fordi han har gjort mig Uret: og ingen hjælper mig til at faae Ret. Store Folk gjorde bedre om de taug recnt stille, end at de snakker om en forurettet Mand, uden at gjøre noget for ham.

Lord B. Man vil gjøre noget for Dem. Man vil give Dem Leilighed til den fuldstændigste Hævn over ham.

King. Jeg forlanger ingen Hævn: jeg ønsker allene at faae Ret. Det er Hævn nok, at min Uskyldighed kommer for Dagen.

Lord B. Men det er billigt, at han ikke slipper dermed: han bør ogsaa straffes. Sagen er denne. Han har gjort sig Fiender, ligegodt paa hvad Maade: og man vil ydmyge ham, ved at sætte ham ud af Tjenesten. Man vil lægge Sag an imod ham: og derved haaber man at føre sig det velgrundede Had til Nytte, som man formoder De bærer til ham.

King. Gud! hvad maae jeg høre! Man vil lægge Sag an imod en Mand, for at styrte ham! Ikke til Rettens Haandhævelse, ikke til Tjenestens Gavn, ikke til Flagets Ære; men for at styrte ham! Hvilke Tider, hvilke forbandede Tider! Og til saadan en skændig Kabale vil man bruge mig? Saa nedrige Tanker tør man have om mig, at man troer, Had og Hævn-gierrighed skal bevæge mig til at laane en Haand til at fælde ham? Nu, jeg er falden dybt nok, naar man alle-rede tør vove, at gjøre mig saadant et Forslag!

Lord

Lord B. Troe kuns, min kiære Ven, De skal ikke fortryde det. De kan være forsikret om en hastig Befordring. Jeg kan allerede i Forveien ønske Dem til Lykke med Kapitains Karakter: og De maae unde mig den Glæde, at jeg tør forstrække Dem de Bekostninger, som saadan en Forsremmelse pleier at medføre. Forsmaaee ikke disse hundrede Guineer: De kan erstatte dem naar Deres Omständigheder tillader det. (Han vil give ham en Pung med Guld.)

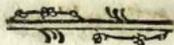
King (spodst). Og hvad skalde denne Kapitains-karakter og disse hundred Guineer koste?

Lord B. Intet videre, end at De vil umage Dem ned til Portsmouth naar De bliver støvnet, og da vidne, at Admiralen havde kunnet tage en fiendtlig Koffardieslaade.

King. Jeg tænkte det nok. Mylord, behold Deres Stikpenge. Jeg har sagt Dem, jeg forlanger ingen anden Hævn over den, der har gjort mig Uret, end at jeg maae bevise det paa den rette Maade. Det skalde smerte mig, dersom jeg blev kaldt op, for at vidne imod min Admiral i en Sag, som ikke var saa ganske reen: thi flette Folk kunde tænke, at jeg gjorde det med Glæde, og at jeg sagde meere end jeg vidste. Men hvad denne Koffardieslaade angaaer, saa kan jeg være ganske roelig; jeg har ikke nødig at hielpe til Admiral Balfours Fald imod min Villie. Han er fuldkommen uskyldig. Det veed ingen bedre end jeg: jeg har bestændigen krydset og rekognosceret rundt omkring Eskadren.

Lord B. Men naar der nu findes de, der vil gjøre Ced, at det forholder sig saaledes?

King. Saa er det nogle flette Folk, som har ladet sig kiope til at sværge sig Fanden i Bold. Og lad allene den Dag komme, da Sagen foretages, saa skal jeg ikke blive borte. Jeg skal vidne, han har ikke seet Spor af en Koffardieslaade paa det heele Togt; og jeg vil see den, der tør vidne anderledes. Det er ikke meere end jeg skulder ham.

Lord B. Men det var jo urimeligt, om De vilde gjøre meere for ham, end han har gjort eller nogen Tiid vil gjøre for Dem. Det had han eengang har viist, lader han viist aldrig fare.

King. Hvor kan De vide det? At han har havt flette Tanker om mig, deri er tilforladeligen en Fursvantser Skyld. Og naar hans Dine engang bliver aabnet, saa bliver han min Ven igien: det tvivler jeg aldeles ikke paa. Men om han end var min uforsonlige Fiende, saa vilde jeg dog gjøre alt hvad jeg kunde, for at redde ham i denne Sag, baade som en ærlig Mand, og som en Engellsmand og Søofficeer.

Lord B. Naa? Og hvad vil De sige dermed?

King. For en ærlig Mand er det altid en Glæde, naar han kan hielpe til, at Ret har sin Gang, at Sandhed kommer for Lyset, og at Ondskab falder i sin egen Snare. Og som Engellsmand og Søofficeer bør jeg ønske, Admiral Balfour maae beholde Kommando: thi han er een af de bedste Admiraler vi har. Han tiener Kongen som en brav Mand, og han giver Fædernelandet og Etaten Ere.

Lord B. Og har sat Dem ud af Tienesten!

King. Ei hvad vil det sige? Han kan gjerne være en god Admiral, endskiont han engang har ladet sig forblinde af en Dientierer. Desuden er Skaden for Tienesten ikke saa stor, at jeg har midstet Kommando over en Kutter. Der er brave Folk nok foruden mig.

Lord B. Altsaa er Deres faste Beslutning —

King. At ikke handle som en stet Karl imod en brav Mand.

Lord B. Hr. Lieutenant, De støder af en falsk Vrekierhed Forkremmelse og Understøttelse fra Dem. De er i flette Omstændigheder og i yderste Trang.

King. Der har vi det. (Han seer paa sine Klæder) Det har jeg denne Anseelse at takke for. Ah! det er den haardeste Skæbne der trykker Fattigdom, at man tænker den altid ledsages af Nederdrægtighed. Men
viid,

viid, Mylord, at Dyd og Ære ligesaa gierne findes under en ussel Kiote, som under Baand og Stierne.

Lord B. Men saa tænker Verden ikke. Sæt sig da ud af denne slette Anseelse: tag imod den Hielp —

King. Endnu engang, Mylord, jeg tar ingen Stikpenge. Forbandet være den som giver dem og den som tar dem. Jeg vil ikke blive en Stielm, for al den Herlighed en Stielm nogen Tiid er kommen til. Nei, Mylord, det maae være nogle slette Mennecker, som har sendt Dem i saadant et lumpent Ærinde. (Han vender sig fra ham.)

Lord B. (gaaende). Vær forsikkret, De skal erfare Virkningen af Deres Gienstridighed.

King (allene i det han sætter sig). Det troer jeg gierne. Du seer ogsaa ud til at være saadan en Mammeluk, som hykler for dem der sidder ved Roret, og be- drager dem i en Taage, at de holder af for en slet Karl og seiler en brav Mand i Sank.

Siette Scene.

Macleech. King.

Macleech. Tillad mig, Hr. Lieutenant, at jeg maae sætte mig hos Dem. Det er saadan en Glæde for mig, naar jeg kan sidde ved en kiel Søofficers Side!

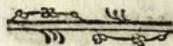
King. Og hvoraf veed De, hvem jeg er?

Macleech. Min adle Ven, Hr. Lieutenant Ellis har sagt mig hvem De er. Han har fortalt mig saa meget godt om Dem, at jeg ret har længtes efter den Ære og Fornøielse af Deres nærmere Bekjendtskab.

King. Ikke det allene, men ogsaa mit Venkskab staaer til Deres Tjeneste, naar jeg er vis paa De er det værd. Der er ingen Ting, som man nu omstunder maae være meere knap med, end sit Venkskab, allermest naar man er i mine Omstændigheder: thi jeg har intet meere i Verden at give bort.

Macleech. Det hører jeg, og det giv mig meget ondt. Det er altid smerteligt for en Patriot og Mennecken, at see en nyttig Borger i Staten —

King.

King. Maa jeg spørge, hvem De er?

Macleech. Mit Navn er Moses Macleech. Jeg har i nogle Aar været boesiddende i Holland; men da Krigen begyndte, kom jeg tilbage til mit Fæderneland, for at give min lille Skjærv til Statens Tary.

King. De lever maaskee af Handel'en?

Macleech. Ja, tildeels af Negotien, tildeels af mine Midler: og af dem lader jeg den Trængende leve med, allerhelst af Deres Etat: thi for den har jeg en særdeles Høiagtelse og Kiærlighed. Vor Svemagt er en Muur, en levende Muur omkring Fædernelandet. Ulykken er, at denne Muur faaer saa mange Huller: den eene gode Steen pilles ud og kastes bort efter den anden. Sandt at sige: det gaaer galt til. Men hvis er Skylden? Er det ikke Regjeringens?

King. Hør, min Ven, jeg er ingen Hykler: og jeg for min Person har ingen Marsag til at berømme Regjeringen; men jeg kan ikke taale, at Folk, som ikke forstaaer meere af Stats-sager, end en Botellerer af Søefort, vil laste Regjeringen ved alle Leiligheder. Vore Fiender maae hyre alle disse Krabater, som løber omkring og udbreder Misfornøielse iblandt Undersaatterne, paa en Tiid, da Eenighed allene kan redde os fra Undergang.

Macleech. Ja, ja: man har godt ved at snakke, saalænge man er uden for; men den der lider Uret har dog Joie til at klage.

King. Men han skal ikke gaae og klynke uden Nytte, som en Kierling, eller gjøre sig gal som een der har forspillet sine Penge. Han skal anvende alle anstændige Midler til at blive hørt. Han skal tale som en Mand, for at beskæmme dem, der enten af Uvidenhed eller med Gliid har forestillet Tingen anderledes end den er. Er det en Hykler, som holder de Dine sukkede, der burde see, saa skal han støde ham tilside. Og er hans Nøst for svag, saa skal han gaae til een og anden brav Mand, som baade har Kredit og er bekiendt for at tale Sandhed. For ham skal han klage sin Skjæbne, og bede ham antage sig sin Sag.

Mas-

Macleech. Men naar nu saadan en Mand ikke vil tale paa det rette Sted og med fornødent Eftertryk?

King. Saa er han ikke den han holdes for at være. Af saadanne Skrydere er jeg og bleven narret. Men naar man ingen Hielp kan vente af brave Folk, saa maae man sætte sin Tiid til flette Karle.

Macleech. Hvordan?

King. Jo, naar en Fursvantser begynder at snige sig ind hos en stor Mand, saa er der ingen værre efter ham, end de der ere ligesaa gode som han. De stræber at rive ham af Pinden: ikke for at gavne Fædernelandet; men for at faae hans Plads.

Macleech. Men det kan vare længe: og alle Forurettede er ikke saa taalmodig som De. Mången en stolt Sæmand har forladt et utaknemmeligt Fæderneland, og er gaaen til Amerika, hvor man skizner bedre paa Fortienester.

King. For at tiene imod deres Konge og Fæderneland! De Kieltringer!

Macleech. Hvorfor skulde de ikke hævne sig paa det Land, som har forskudt dem?

King. Hvad? Nævn mig den som nogen Tiid er uskyldig bleven forskudt af sin Konge og af sit Fæderneland. Jeg var tilfreds det heele Ministerium og det heele Parlament forfulgte og forjagede mig, saa skulde jeg dog derfor ikke blive min Konges og mit Fædernelands Fiende. Min Konge er og bliver dog altid min Fader, og mine Medborgere mine Brødre. Gode Gud! hvilken styg Tanke at væbne sig, at drage Sværdet imod sin Konge og sit Fæderneland!

Macleech. Men naar dette fiære Fæderneland lod dem sulte ihjel, lod dem gaae under Banære, som en unyttig Borger i Staten?

King. Ei hvad? Heller en unyttig Borger end en Forræder! Heller sulte og krepere som en ærlig Mand, end trives som en Kieltring!

Macleech. Hvad er da Amerikanerne?

King.

King. Deres Forhold bedømmer jeg ikke; men en indfødt Engelskmand er ingen Amerikaner. Desuden er det noget ganske andet, at stride for Frihed og Eien- dom, end at stride for Hævn.

Macleech. Ikke blot for Hævn, Hr. Lieutenant, men ogsaa for en god Løn.

King. Naar? Hvad Løn kan holde Skadesløs for Deres Tab og komme Samvittigheden til at tie? Det gad jeg dog hørt.

Macleech (affides). Hvem veed om han ikke giver sig endda? Han er fattig. (Til King) Seer De, enhver Lieutenant, som tar Tjeneste, faaer 80 Pund til Reisepenge.

King (affides). Ha, ha! Er du een af de Karle! (Høit) Det er da nok 80 Pund i amerikanske Banko- sedler? Det er ogsaa lidt nok.

Macleech (affides). Han kommer. (Høit) Nei 80 Pund i Guld, i gode fuldvægtige Guineer, saa ube- filede som jeg faaer dem fra Banken.

King. Altsaa er De nok een af dem, som hver- ver underhaanden for Amerikanerne? Kan jeg forlade mig derpaa?

Macleech. Ja sandt at sige, Hr. Lieutenant, jeg har saadan en lille Kommission: og den har jeg forrettet i Holland saavel som i Engelland til alle Parters For- nøielse. Og jeg haaber De vil føre sig min ringe Tie- neste til Nytte.

King. Elendige Hykler, du taler om nyttige Borgere i Staten, om Patriotismus og Menneskekær- lighed, og du driver den skændigste Haandtering, som den nedrigste Skielm kan falde til? Du væbner En- gelskmand imod Engelskmand, Brødre imod Brødre: og du vil være Patriot og Menneskeven? En Dievel er du; men førend du kryber ned igien til det Helvede, som har spyet dig ud, skal jeg give dig noget til Erin- dring af en brav Mand, som du forgivees søgte at for- føre. Naar jeg gjorde dig din Ret, saa overleverede jeg dig

dig i Dyrighedens Hænder. Men jeg er ingen Angiver. Tag altsaa til Takke med dette til vi sees igien. (Han banker ham.) Her er noget for din Patriotismus —

Macleech. Au, au! Gevalt!

King (bankende). Tie stille, eller jeg skal give dig til Priis for Pøbelen.

Macleech (sagte). O nei, o nei! Kiære! au, au! Hr. Lieutenant, au, au!

Syvende Scene.

Trueman. De Forrige.

Truem. Hvad Fanden er her at bestille?

Macleech. Ak, kiære Hr. Lieutenant, bed for mig.

Truem. Jh see! Er det den ædle Menneſkeven, som hjælper en nyttig Borger i Staden og en værdig Officeer for lumpne 400 Procent? Han har vel ogsaa villet flaae dig, King?

King. Nei, min Broer, ikke flaae, men sælge til Amerikanerne.

Truem. Hvad? Er du kommen fra Holland for at agere her baade en Seelenverkooper og en Blodigle? (Til King) Jeg haaber du har givet ham en Lusing.

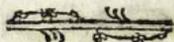
King. Jo han har faaet saa meget, at jeg er ganske træt.

Truem. Lad mig løse dig af da, at du kan puste: thi af en Forræder maac man giøre Dankeløsd for Fanden.

Macleech. Ak nei, velbaarne Herr Lieutenant, ſkaan mig, lad mig slippe, jeg beder Dem allerydmngst. Jeg vil gierne give Dem Deres Forſkrivning tilbage.

Truem. Tænker din Knegt, jeg vil true eller prygle dig din Forſkrivning fra? Nei behold den og lad dig hænge med den. At du ikke skal troe det er overslagt, for at stille dig ved dit syndige Bytte, saa skal du slippe med det du har faaet. Bort med dig, Kieltring.

Wæder

Møder jeg dig endnu engang, saa skal du kælhes i den nærmeste Pøl jeg bliver vaer: ikke allene fordi du er en ugudelig Nagerkarl, men fordi du er tillige en fleedsf sødtalende Hykler.

(Han jager ham bort.)

Dttende Scene.

Ellis. King. Trueman.

Ellis. Min kiære Broer, jeg har igien to Tidender. Den eene er ganske god. Lieutenant Coekburn er kommen tilbage fra Amerika, og opholder sig et Par Dage i London. Vil du nu staaes med ham, og enten giøre en Ende paa din slette Skiæbne som en Mand, eller høvne dig paa din værste Fiende, saa har du nu en god Leilighed.

King. Nei, Ellis, saa længe ingen Krigsret er bleven sat og een af os frikiendt, skal jeg nok vogte mig for at staaes. Det er ikke min Ere allene, som er bleven fornærmet: Kongen, Landet og Flaget har lidt: og deres Sag maae vi ikke formaste os at afgiøre imellem os, og paa saadan en uefterrettelig Maade som en Duel, hvor den Uskyldige ligesaa let kan tabe som den Skyldige. Vi kunde ligesaa gierne kaste Tærninger om, hvem der skal være en Forræder eller en brav Mand. — Nei, denne gode Tidende var ikke værd at fortælles. Lad os høre den anden.

Ellis. Her er ingen Sikkerhed meere for dig. Din Bært har taget Dom over dig, og vil lade dig sætte for Gield. Han har været paa Admiralitætskaffehuset og søgt efter dig: og vi maae frygte for at han finder dig her.

King. Godt. Dette feilede endnu. Jeg havde intet meere tilbage i Verden, end min Frihed. Det er billigt at den gaacr tillige med alt det ander.

Nien

Niende Scene.

Jack Steady. De Forrige.

King. See der, min gode Vaandsmand, er han kommen til London? Naa, nu er han dog vel fuldkommen frisk?

Jack Steady. Ja jeg har siddet længe nok paa Grund i Haslar Hospital; men endeligen er jeg dog bleven flot igien. Jeg har nu styret til London for at besøge en Broer jeg har, og med det samme at høre til Lieutenanten, og see om De er vel og naar De kommer ud igien. Thi før gaaer Jack Steady, splitte mig, heller ikke ud; de maae saa gjøre ved mig hvad de vil. Men maae jeg tale et Ord med Dem apartig?

King (gaaer tilside med ham). Ja nok. Hvad vil han mig?

Jack. Det kunde nok mages saadanne, at De kom ud igien, dersom De vilde tillade —

King. Hvordan skulde det gaae til?

Jack. Min Broer har tient i mange Aar hos een af Admiralitætsheererne. Hans Herre holder meget af ham og har lovet ham et Levebrød; men min Broer har i Ginde at udbede sig, som en Belønning for hans lange og troe Tjeneste, allene dette, at han vil hielpe Dem til at faae Ret over Lieutenant Cockburn, og komme til at føre Deres Kutter igien.

King. Saa? Og det har han nok sat i hans Broer? Hvilket taabeligt Indfald!

Jack. Da er det ikke saa ganske taabeligt, splitte mig: thi jeg tør sige, Mylord vilde gjøre alt hvad han kunde.

King. Slidder, fladder. Mylord skulde nok skaffe mig Ret for jeres Skyld, naar han ikke har villet skaffe mig den for min egen Skyld.

Jack. Han har maa skee aldrig vidst heele Sagens Sammenhæng saa godt, som han veed det nu.

King. Og hvem har givet ham denne Oplysning?

Jack. Det har jeg, splitte mig. Min Broer skaffede mig ham i Tale, og da tog jeg Bladet fra Munden.

King. Og det tør han understaae sig at giøre uden mit Vidende?

Jack. Hvi skulde jeg ikke, naar jeg havde saa god en Leilighed? Jeg har ikke sagt andet end Sandhed, splitte mig: og jeg er vel kun en Vaadsmand; men jeg er en ærlig Karl: og mit Vidnesbyrd maae ligesaavel staae til at troe som den Bedstes.

King. Det er det ogsaa: men du skal give det paa det rette Sted, i et Forhør, og ikke i et Forgemak.

Jack. Ja jeg veed Pokker om det 'var et Forgemak eller Baggemak; men det veed jeg nok, at Mylord Vinbury smilte og sagde: ja, ja, min kiære Vaadsmand, han taler som en ærlig Karl. Det var hans Ord, splitte mig. Og naar min Broer nu beder ham —

King. Det maae hans Broer ikke understaae sig: det siger jeg ham. Min Ere taaler det ikke: og det kan heller ikke nytte. Mylord Vinbury vilde tage det meget ilde op.

Jack. Nei, Hr. Lieutenant, troe kuns han gjorde ikke —

King. Ei hvad forstaaer han deraf. Det gielder om min eller Lieutenant Cockburns Ere. I saadan en Sag skal der en anden Talsmand til, end han, min gode Vaadsmand, eller hans Broer.

Jack. Men den arme Dievel vilde dog saa gierne vise Lieutenanten sin Taknemmelighed for al den Godhed, De har viist imod mig, allerhelst da jeg laae af mine Saar —

King. Vil han endeligen bevise mig en Villighed, saa lad det være denne. Naar en brav Karl, som i Tienesten er bleven en Krøbling, eller stæer Uret af sin Overmand, eller en fattig Svemandsenke søger til hans Herres Dør, saa lad ham tale et godt Ord for dem.

Sver-

Hvergaa han seer saadanne nødlidende Mennesker, lad ham tænke paa sin Broer.

Jack. Det skal han gjøre, Hr. Lieutenant, og troe De kuns han vil gjøre det med Glæde. Men siden vi ikke kan tiene Dem paa den Maade, maae jeg da ikke — Men De maae ikke blive vred: thi det kan jeg, splitte mig, ikke taale. De er i Trang, Hr. Lieutenant. Der er en Krydser ude efter Dem, som tænker at bringe Dem op.

King. Hvoraf veed du det?

Jack. Saae jeg ham ikke ved Admiralitætet? Jo Sagen er rigtig nok. Og det skal være for 26 Pund, det er heele Klatten. Lumpene 26 Pund, splitte mig. Hvad er 26 Pund for den som har dem? Og om De har dem eller jeg, det er, splitte mig, det samme. (Han tar en Skindpung op.) See her er de. Jeg kan ikke gjøre mange Ord; men tar De dem ikke, saa er det ude med mig.

King. Men hvorfor det?

Jack. Jh jo: saa vil alle Folk sige, Jack Steady er en Mammeluk: og ingen Vaadsmænd, ja ingen retskaffen Søemand i Flaaden vil drikke meere med mig.

King. Hvad er det for en Snak?

Jack. Nei det er, splitte mig, ingen Snak. Seer De, heele Flaaden veed baade hvor meget jeg skylder Dem, og hvad Prispenge jeg har faaet udbetalt paa Admiralitætet. Og naar Folk nu hører, Lieutenant King er bleven sat for Giæld, for lumpene 26 Pund, og Jack Steady var i Land og vidste det, saa vil de sige: den Jack Steady er et utaknemmeligt Skarn, en Kieltring, som kunde see paa at hans Lieutenant blev bragt op og gif til Kois i et Slutterie.

King. Nei, det har ingen Nød, min kiære Jack. Endnu er jeg ikke bleven bragt op: og naar det seer, saa bliver der nok Raad. Behold dine Skillinger: de har kostet dig baade Sved og Blod.

Jack. Ja en Søemand kommer ikke saa let til sine Penge, som han bliver af med dem. Til Skibs og imod Fienden er jeg en brav Karl; men naar jeg er i Land og har Kommen fuld af Penge, saa er jeg en Stakkel: den ringeste Krydsfer i Tusmørke bringer mig op strax. Tag dem, kære Hr. Lieutenant, inden Fanden tar dem.

Tiende Scene.

En Pige. De Forrige.

Pigen. Med Tilladelse, hvilken af de gode Herre er Hr. Lieutenant Trueman?

Truem. Det er mig.

Pigen. Behag at læse denne Billet. Jeg skal bede om at faae Svar tilbage. (Trueman læser.)

Ellis (til King). Men hvorfor vil du i det mindste ikke søge at komme i Sikkerhed?

King. Skiæbnen forfølger mig: at ville undflye den, er forgiæves. Jeg vil heller ikke vise den Ryggen: jeg har altid gaaet min Fiende i Møde som en Mand.

Jack. Ja det har De, splitte mig. Det har baade Monsiør og Minheer faaet at føle.

Truem. (til Pigen). Jeg kommer paa Timen. (Hun gaaer.) Hør King: see til du kan opholde dig her en halv Times Tiid endnu; eller lad mig vide paa Admiraltætskaffehuset, hvor du er bleven af. Om en halv Time skal du enten see mig eller høre fra mig.

(Han vifter Ellis i Dret.)

King. Men hvad har du nu for igjen? Vil du gaae fra mig i disse Omstændigheder?

Truem. Vil du at jeg skal blive her og see dig lide, synke og fortvivle? Vil du anmode din bedste Ven om at være et Vidne til det sidste Stød, din onde Skiæbne giver dig? Skulde jeg staae her med et bristende Hierte og staae Hænderne sammen, naar jeg endnu kan gjøre noget Rettskaffent for dig?

King. Af hvad kan du vel gjøre?

True:

Trueman. (river sig løs og gaaer). Hedde eller hevne dig, eller og døe.

King. Hævne mig eller og døe! — Trueman!

Ellis (til King). Lad ham gaae, min Broer, han veed nok hvad han gjør.

King (til Ellis). Men han har vel aldrig i Sinde at opsoge Cockburn for at slaaes med ham?

Ellevte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (til King). Er De Hr. Lieutenant King?

King. Ja, det er mig.

Kelly. Greven af Worthington beder, De vil gjøre ham den Ære, at spise hos ham til Middag. Hans Vogn venter efter Dem.

King. Han tar nok Feil, min Ven: han seer nok, jeg er ingen af dem, der kan spise hos Grever.

Kelly. Er De Hr. Lieutenant George King, som har ført Kutteren Basiliken, saa er mit Ærinde til Dem. Greven har noget magtpaaliggende at tale med Dem. De vil erfare, siger han, hvor en vis ung Person er kommet hen.

King (til Ellis). Det er uden Tvivl om min Lovise jeg skal faae Efterretning. Al, min Ven, jeg søler nu først ret, hvor inderligen jeg elsker hende endnu. — Men kan jeg i denne Tilstand —

Ellis. Ei hvad, Greven maae nok vide dine Omstændigheder. Gaae du kuns, min Broer.

King. Men Trueman?

Ellis. Jeg skal nok bie efter ham her i Parken.
(King og Kelly gaaer.)

Vel, min kiære Waadsmand, nu kommer hans Lieutenant nok ud af al sin Nød.

Jack. Fordi en Herre sender Bud efter ham? Nei, da vil jeg ikke lade det komme an derpaa. Nu gaaer jeg og seer jeg faaer fat paa den syndige Knapmager, som

som vil lade ham sætte, og betaler ham de lumpne 26 Pund. Saa er han i det mindste af med den Dievel.

Ellis. Det behøves ikke. Greven hjælper ham vist, naar han cengang tar sig af ham.

Jack. Men hvorfor skal en Greve gjøre det meere end jeg?

Ellis. Det er de Stores Pligt, at hjælpe de Smaa. Dertil har Himmelen givet dem den Magt de har.

Jack. Jo, jo. Er de Store sat til at hjælpe paa de Smaa, saa gives der mange iblandt dem, splitte mig, som passer forbandet slet paa deres Post. Hvordanne synger vi ikke til Søs?

Til Ankers vi ride i Bølgerne blaa,
Korente:

Paa Landet der ride de Store de Smaa,
Excellente.

Paa Landet de Strømme saa tvert monne gaae,
Korente:

Det Børste gaaer altid ud over de Smaa,
Excellente.

Og Skam burde Jomfrue Justitia faae,
Korente:

Hun slipper de Store og revser de Smaa,
Excellente.

Ellis. Men glem ikke det sidste Vers:

Men Lykken de Regler saa skrappt monne slaae,
Korente:

De Store de falde og Smaaefolk de staae,
Excellente.

Femte Akt.

Scenen er en Sal i Grevens Pallads.

Første Scene.

Greben (i fuld Stads med Kaarde ved Siden). King.

Greven.

Sag ikke ilde op, Hr. Lieutenant, at jeg har ladet Dem bie. Jeg kommer i dette Dieblik først fra Slottet. Jeg kan lade Dem vide, at Deres Frøken Wining er her i London. Hun opholder sig paa et Sted, hvor hun er i fuldkommen Sikkerhed for sin Formynders, og lever ganske fornsiet. Men De har uden Tvivl hørt om Frøken Maxwell, Admiralens Datter.

King. Ja, Mylord, alle de som har seet hende, roser hende som et Mønster paa alle Fruentimmerfuldkommenheder.

Greven. Vel, Hr. Lieutenant, denne unge Dame, som i Rigdom, Deilighed og Dyd er næsten uden Lige; har seet Dem i Parken, og fattet en heftig Kierlighed til Dem: hun har anmodet mig om, at tilbyde Dem hendes Haand og Hierte, tilligemed 4000 Pund Sterling aarlige Renter.

King. Mylord, jeg takker underdanigst for dette Tilbud; men De veed jeg elsker Frøken Wining, og aldrig kan elske nogen anden.

Greven. Det kommer an paa en Prøve. (Han gaaer til en Dør) Frøken Maxwell, behag at komme, see, og vinde Seier!

Anden Scene.

Frue Spencer (som Fruen Maxwell).

De Forrige.

Frue Sp. (Gjør en Bevægelse, som hun vilde løbe til King og omfavne ham). George, min bedste George! Skal jeg da selv komme og bede om dit Hjerte?

King. Siig De kuns reent ud, at De vil sætte min Forsængelighed paa Prøve. Hvor skulde jeg kunne troe, at en ung Dame af Deres Stand og Opdragelse vil saaledes tilbyde en Mandsperson sit Hjerte?

Frue Sp. Ak! Kiærlighed undskylder alle Ting.

King. Men denne Kiærlighed er jeg ikke værd. De veed jo, at jeg allerede elsker en anden.

Frue Sp. Det veed jeg; men jeg haaber De vil ikke elske denne anden meere end mig, naar De erfarer hvad jeg kan og vil gjøre for Dem.

King. Giv sig ingen Umage for min Skyld, min Fruen! Jeg er ingen stor Mand, men jeg er — en Mand.

Frue Sp. Jeg forstaaer Dem, og jeg roser denne ædle Stolthed. Men jeg vil gjøre det for Dem, som den sømmeſte Vrekærlighed ikke skal forsmaae. Min Familie vil gjøre sig en Fornøielse af at arbejde paa Deres Befordring.

King. Jeg takker underdanigst. Jeg bør ikke fylde min Forfremmelse til noget andet, end til de Tienester, jeg har gjort Kongen.

Frue Sp. Men man har gjort Dem Uret. Vedkommende skal indsee dette; for min Skyld —

King. Himmelen bevare mig for at faae Opriisning paa saadan en Maade! Nei Fruen, i en Vressag maae intet andet høres end Sagen selv, allermindst Fruentimmer.

Frue Sp. Vel, vel, der er nok endnu, som De ikke kan støde fra Dem, uden at være haard imod Deres Venner saavel som mig. Overflødig Rigdom —

King.

King. Behøver jeg ikke. Jeg og mine Lige kan være lykkelig uden at eie mange tusinde.

Frue Sp. Men om De ogsaa selv ikke trænger til dem, saa bør De dog ikke forkaste den Gæne, Himme- len byder Dem, at gjøre vel mod andre. De har endeel udvalgte og prøvede Venner, hvis Skiebne ikke svarer til Deres Fortienester. Vilde det ikke være en sød Glæde for Dem, at holde dem skadesløs for Lykkens Ondskab?

Greven. Ypperligen talt, min Frøken!

King (bevæget). Ja, det vilde tilviffe. — Men, min ædelmodige Frøken, ingen af mine Venner vilde tage imod en Hielp, som jeg havde kjøbt paa min Vres og min Kiærligheds Bekostning.

Frue Sp. Paa Deres Vres Bekostning?

King. Biffeligen. Var jeg ikke foragtelig, dersom jeg forlod den, jeg har svoren bestandig Kiærlighed til, uden Narfsag?

Frue Sp. O! en Smule Utroskab i Kiærlighed regnes ikke saa nøie hos en Officeer.

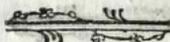
King. Og ham bør man allermindst tilgive sligt. Naar han giver den Fiende, som har søgt at dræbe ham, sit Ord, saa maae han holde det, ellers er han ingen Mand af Vre. Men et uskyldigt værgeløst Fruentimmer kan han gierne bedrage: det regner Verden ikke saa nøie. Artige Begreber om en Krigsmands Vre!

Tredie Scene.

Kelly. De Forrige.

(Kelly leverer Greven et Brev. Han læser det med Bevægelse.)

Frue Sp. (medens Greven læser). Ak! De allene kan gjøre mig lykkelig med Deres Kiærlighed. (Hun træder til ham og lægger hans Haand paa sit Hierte.) O! du vilde ikke nægte mig den, søde George, dersom du kiendte mig ret. Kan du føle dette Hierte banke, uden at for-

nemme hvad det siger, uden at svare til den Røst, som kalder paa dig?

King (i megen Bevægelse). Min Frøken — jeg veed ikke selv, hvorledes — men det kunde være — farligt nok — at opholde mig her længere — Mylord, jeg takker underdaniagt for den Ære, De havde —
(Greven nikker til Kelly som gaær.)

Greven. Nei, kiære Hr. Lieutenant, De maae ikke gaae endnu. Denne unge Dame indseer nok selv, det er umueligt at vinde Deres Hierte: og jeg har nu noget ganske andet at fortælle Dem. Jeg saaer i dette Dieblik Efterretning, at Lieutenant James Cockburn har for Deres Skyld havt en Rencontre —

King. Det har uden Tvivl været een af mine Venner, som har villet hævne mig paa denne Nederdragtige. Men jeg beklager, at han har sat sit Liv i Bøve, ved at slaæes med een, som ikke var saa megen Ære verd.

Greven. Han vil ikke være Dem længere i Veien. Han er død.

King. Død? — Gode Gud! — Vel, Mylord, saa er jeg forsonet med ham. Det er vel sandt, han kan ikke meere lade mig vederfares Ret: og jeg kommer maaskee til at lide min heele Levetiid under den Klif, han har sat paa mig; men er han død, saa bør alting være glemmt, som han har gjort mig imod. — Men hvem var den han faldt for, Mylord?

Greven. Deres gode Ven, Trueman.

King. Trueman! O! han sagde det nok, han sagde det nok!

Greven. Ja! Han har søgt den anden, da han gif fra Dem i Parken, og har villet nøde ham til at erklære, at han havde gjort Dem Uret. Derover ere de kommen til at slaæes, og Cockburn er bleven paa Pladsen.

King. Og Trueman?

Greven.

Greven. Er bleven greben, og sidder for det første hos een af Kettens Betientere.

King (for sig). Min Ven, min bedste Ven, hvad har du gjort! hvad har du gjort! For at hævne mig, har du gjort dig ulykkelig! Du har villet redde min Dre, og har sonderboret mit Hjerte. O! kunde jeg frelse dig med mit Blod, med mit Hjerteblood —

Greven. De kan redde ham med langt mindre.

King. Kan jeg frelse ham? Kan jeg, Mylord? O tael! sig, hvad skal jeg gjøre, hvad skal jeg opofre for ham? —

Greven. Deres Kiærlighed til den deilige Lovise Winning.

King. Hvorledes? Jeg skulde holde op at elske min Lovise, og det kalder De langt mindre, end at midste Livet! Men hvem fordrer dette Offer?

Greven. Behag allene at høre. En Kavaleer, jeg elsker som mig selv, er bleven indtagen af Frøken Winnings Indigheder, og kan ikke leve uden at eie hende. Han veed, at De holder ikke mindre af Lieutenant Trueman, end af Deres Lovise. Han har erfaret, i hvilken Ulykke og Fare Deres redelige Ven har styrtet sig: og han betiener sig af denne Leilighed, at opnaae sit Duffe. Dersom De vil give ham Deres skriftlige Beviis, at De vil afstaae Frøken Winning til ham, ifald han kan vinde hendes Hjerte, saa skal Deres Ven inden en halv Time komme ud af Kettens Hænder. Med 500 Pund ynderkiosber han den Kettens Betient, som har ham under Forvaring; og endnu 500 Pund staaer til Truemans Tjeneste, for at komme ud af Landet. Men her er ingen Tid at spille; thi kommer han først til Fængslet, saa er der ingen Mulighed meere at redde ham.

King. Men meener De, at min Lovise kan leve lykkelig med denne Kavaleer?

Greven. Ja visseligen. Hun har allerede seet ham, og tilkiendegivet en særdeles Hoiagtelse for ham.

King.

King. Maae jeg bede om Ven og Blæk, Mylord, saa skal jeg skrive hvad De befaler.

Greven (viser ham til Skriverbordet). Der er Anstalter. Behag at sæt sig.

(King sætter sig, tager Papiir for sig og dypper en Pen.)

Vær nu saa artig og skriv. Jeg undertegnede George King — Lieutenant i Sæetaten — erklærer herved — at al Forbindelse — og Forpligtelse — imellem mig og Frøken Lovise Wining — er ophævet — og at hun har Frihed til — at indgaae en anden Forbindelse — med Charles Belford — Greve af Worthington —

King (springer op). Med Dem, Mylord? Hvad? Er det Dem selv, som elsker hende?

Greven. Ja, det er mig selv. Jeg har ikke været i Stand til at imodstaae —

King. Himmel og Jord! hvad hører jeg? Mylord, De har jo en Gemalinde?

Greven. Ganske sandt. Men hvad hindrer det? En Mand af min Stand kan gierne have en Gemalinde, og leve med hende i den største Harmonie, og alligevel elske et yndigt Fruentimmer uden om.

King. Og saadant et yndigt Fruentimmer uden om tænker De at finde i min Lovise? Til saadan en Forbindelse skulde hun give sit Samtykke?

Greven. Ganske vist. Jeg har allerde sonderet hende, og haaber —

King. Mylord, dette gaaer for vidt. De maae være saa høi og mægtig som De være vil, saa taaler jeg ikke, at De vanærer den Person, som jeg elsker og agter saa høit.

Greven. Men vanærer jeg hende?

King. Ja, De vanærer hende ved at paadigte hende Nedrigheder, som hun umueligen kan begaae.

Greven. Kiære Hr. Lieutenant, De kan forlade Dem til, jeg siger Dem den reene Sandhed. De veed

jo det smukke Kion er foranderligt: og en ringe Ting kan undertiden give deres Tilbøielighed en anden Bending.

King. Om tusind kan være saa foranderlige, saa kan Lovise Winning ikke. Jeg har kiendt hende fra hendes Ungdom af. Hun har altid været den dydigste Pige, den uskyldigste Engel, Gud har skabt. Det er umueligt, hun kunde falde saa dybt.

Greven. Men hvad vil De sige, naar De hører det af hendes egen Mund, naar hun tilstaaer i Deres Nærværelse, hun ønsker intet andet, end at kunne overgive sig til mig?

King. Naar hun gjør det, saa vil jeg ikke troe mine egne Dine.

Greven. Det faaer vi da at see. (Han gaaer til Døren) Min deilige Frøken, behag at komme frem, for at overbevise denne Vantro.

Fjerde Scene.

Frøken Lovise (ses frem af Greven). De Forrige.

King (løber til og vil omfavne hende). Min Lovise, min dyrebare Lovise, skal jeg see dig her? —

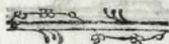
Greven (træder imellem dem). Nei, Hr. Lieutenant, lad først denne Deilige dømme os imellem. Min søde Frøken, lad Deres Hierte tale. Ønsker De ikke, at Lieutenanten ikke meere maae tænke paa Dem? Giver De ham ikke gierne Frihed, at tilvende en anden sin Kiærlighed?

(Frøken Lovise kaster sig skamsuld i Grevens Arme).

Greven. Troer De nu Deres egne Dine?

King. Ja, Mylord, jeg troer Dem. Men tank ikke jeg troer, at dette gaaer rigtig til. Net, det er ikke den samme dydige Lovise Winning meere, som jeg har kiendt og tilbedet saa længe. Det er en anden. De har omskabt hende. Ved de sorte Konster, som saa mange Store veed at bruge, har De blindet hende, og gjort hende forrykt. — Lovise, Lovise, min evigskede

Lovi:

Lovise! Skal jeg da finde dig igjen, for at see dig i saadan en Tilstand, uden Dyd, uden Værd, uden Skam!

(Frokenen kiuiler sit Ansigt paa Grevens Bryst.)
 For din Elskers, din Trolovedes Dine kaster du dig i en gift Mand's Arme, og bliver et villigt Nov for den nedrigste og grusomste Forsøring! O du, som var den værdigste iblandt dit Køn, du, som kunde gjort den højeste lykkelig, hvor dybt, hvor dybt er du falden! Lovise, Lovise! Skal du da ogsaa blive et Redskab i en uforsonlig Skiebnes Haand, til at senderknuse mig? Skal det haardeste Slag komme fra dig? Dog, jeg bør ikke bebreide dig noget, arme forraadte Uskyldighed! Nei, det er Dem, Mylord, som er hendes Morder; det er i Deres fordoømte Snarer, at denne dydige Pige er faldet! De har stilt hende ved alting! Men tænk ikke, at De skal høste Frugten af Deres Manker og gotte Dem med dette Nov! Livet er mig forhadet; jeg vil ikke overleve denne bittere pinefulde Dag! Men jeg vil tage min Lovises og min Vanemand med; jeg vil gaae ud af Verden med den Trøst, at jeg har høvnet Uskyldighed og afsmægtige Løve! (Han trækker Naarben.) Værg dig, Uhyre! og lad mig see, om du er ligesaa kiæk som du er umenneskelig!

(Froken Lovise og Frue Spencer falde ham om Halsen og holde ham, og sige begge paa eengang:)

Frue Sp. George, George, hvad vil du gjøre?

Froken L. Min bedste Ven, du tar fejl.

King (vil slide sig løs). Slipper mig, om I har den ringeste Medlidenhed, saa slipper mig. — Mylord, vær Kavaleer nok til at forsvare Dem selv. Lad dog ikke Fruentimmer være Deres Skjul!

Greven. Bedste, ædelste Mand, jeg vil trække, jeg vil slaaes, dersom De allene vil have Taalmodighed og Koldsindighed nok —

King. Taalmodighed, Koldsindighed i saadan en Tilstand! Træk, siger jeg, eller jeg dræber Dem paa Stedet!

Frøffe.

Frøkenen. Men hør ham dog, min bedste, dyrebareste Ven —

King. Din bedste, dyrebareste Ven? Grusomme Lovise! kan du have det Hjerte, baade at spotte og bedrage mig?

Frøkenen. Og kan du have det Hjerte at troe, din Lovise var i Stand til at bedrage dig for Alvor? Alk vidste du allene, hvad min Siel har sølt under denne pinefulde Prøve!

King. Lovise! jeg besværges dig, læg ikke den ene Grusomhed til den anden: spot mig ikke i en Smerte, du selv har forvoldt!

Frøkenen. Jeg spotter dig ikke. Gud! hvor kunde jeg det? Nei, min bedste, elskede George, det var allene en Prøve.

Frue Sp. Ja, det var altsammen opdigtet; Greven har allene villet sætte Deres Ære og Kiærlighed paa Prøve.

Greven. Ja, min Ven, jeg forsikkrer Dem paa min Ære, det var altsammen overtligt.

Femte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (sagte til Greven). Mylord, Grevinden og Lady Fanny er kommen hjem.

(Greven viser til ham.)

Frøkenen. Du staaer jo som en Støtte, min allerkiæreste George! tvivler du endnu?

King. Hvad kan jeg andet? Vår jeg ikke holde denne Prøve for en Drøm?

Frue Sp. Og denne Drøm er endnu ikke til Ende: det bedste er tilbage.

(Kelly gaar.)

Greven. Nei, redelige Mand! det har allene været en Prøve, hvori baade De og denne udvalgte Pige har

har viist Dem saa ædel og usforanderlig, som det reeneeste Guld. Den Time er kommen, da Deres dydige og trofaste Kierlighed skal belønnes. Der mangler allene Formyndereus Tilladelse; men den skal jeg nok tilveiebringe: jeg venter ham hvert Dieblif.

Frue Sp. Naa! Hvortil skal dette blanke Sværd endnu?

(King stikker Kaarden i Skeden.)

Frokenen (til King). Ja, George, den ædelmodigste Mand paa Jorden, vor bedste Belgierer, har vi begge holdt for vor Fiende.

King. Og jeg vilde forgribe mig paa ham!

Greven. Men De vidste jo heller ikke andet, end at jeg var det værd! Nei, denne Scene ventede vi; var det ikke kommet dertil, saa havde den heele Prøve ikke duet. Havde De roeligen taalt, at den De elskede, at saadan en Engel var bleven forført, saa havde De tabt min Hjiagtelse.

Siette Scene.

Grevinden. Lady Fanny. De Forrige.

(Begge Damer komme sagte ind, og blive staaende bag paa Theatret.)

Greven (bliver ved uden at see dem). Men lad os nu ikke meere tale derom. (Han lægger deres Hænder sammen.) Lad mig være den første, som foreener Dem. Men lad ogsaa den reene Lyst, som De nu smager, udslette Hukommelsen af alle de Lidelser, som jeg har forvoldt Dem!

(King og Froken Lovise omfavne hinanden uden at tale. Greven vender sig til Frue Spencer og taler i det stumme Sprog med hende.)

Grevinden (iagte til Lady Fanny). Ja, det er hende, det er hende. Min Gud, skulde han allene villet prøve mig!

Lady S. (noget hoiere). De er for godtroende, Kousine.

Greven.

Greven (seer sig om). Myladies, De kommer som De var kaldet. Min Ven, Hr. Lieutenant King, som De seer her, een af de værdigste Mænd jeg kiender, elsker Sir Arthurs smukke Myndling, denne Frøken Winning —

Lady S. Hvad hører jeg? Er hun det unge Fruentimmer, som min Mand havde sendt ud paa Landet, for at —

Greven. For at sælge hende til en fattig Mand af Stand. Men jeg har hentet hende til Staden, for at bevirke en Forening, som Sir Arthur hindrede af flette Hensigter.

Lady S. (falder ham om Halsen). Lad mig omfavne Dem, Mylord! Lad mig takke Dem med dette Kys for det Puds, De har spillet den Utafnemmelige. Han har holdt alting skjult for mig: jeg maatte ikke engang faae denne deilige Pige at see. Men hvorfor har De selv gjort en Hemmelighed af denne Sag, og spillet saadan en Komodie med min Kousine og mig?

Greven. Allene for at sætte min bedste Amalies Hjerte paa Prøve; for at erfare, hvorledes hun vilde forholde sig i den haardeste Fristelse, hvori en dydig Gemalinde, der har de æmteste Følelser af Ære og Kiærlighed, kan komme.

Grevinden (kaster sig i Grevens Arme). Jeg haaber, min dyrebareste Greve, denne Prøve er ikke faldet ud til Deres Misforntielse. Og jeg takker Dem for denne nye Leilighed De har givet mig, til at lægge min Kiærlighed for Dagen. Jeg kan ikke give saa kraftigt Beviis paa den, som mit Hjerte ønsker.

Greven. Det var en smertelig, men en overbevisende og herlig Prøve. Ak, min Amalia! jeg havde ikke troet, jeg kunde elske Dem meere endnu, end jeg allerede gjorde; men jeg har fundet, at De ikke blot kan vinde og beholde et Hjerte, men ogsaa fornye og forøge Deres Seier.

Syvende Scene.

Lord Bellamy. De Forrige.

Greven (fører King til Lord Bellamy). Mylord, jeg har den Ære at forestille Dem en Mand, som er bleven fornærmet af Lord Rosmond.

King (til Greven). O, Mylord! jeg tør haabe, det er nok een af Deres Prøver?

Lord B. (omfavner King). Lad mig trykke Dem til mit Bryst, redelige og ærefyære Mand. Lord Rosmond sagde, De skulde høste Frugterne af Deres Brangvillighed: det er min Høiagtelse og mit Venskab.

Ottende Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly. Der er kommen en Portechaise med en maskeeret Person, som ønsker at tale med Greven allene.

Greven. Det er uden Tvivl Sir Arthur.

Lady S. Min Mand maskeeret saa til Dags? Hvad for Fiads er nu det igien?

Lord B. Ja det er ham. Jeg har selv hiulpet til at udstafere ham.

Greven. Saa maae jeg bede Dem trine ind i Salen. (Til Kelly) Ved ham komme ind.

(De gaae.)

Niende Scene.

Sir Arthur. Greven.

(Sir Arthur er maskeeret i en hvid græs Kruentimmerdragt, overalt bemaleret med Hierter: med et lille Orgelværk under Armen. Han gaaer op og ned og viser sig fra alle Sider, og spiller paa Orgelværket uden at tale.)

Greven. Men hvilken ypperlig Idee har De ikke haat, Sir Arthur! De er jo den levende Følsomhed. Overalt Hierter, og et Orgelværk, som viser Følsomheds søde Monotonie!

Sir

Sir A. Ganske rigtig, Mylord. De har en Penetration uden Lige. Ja jeg har besluttet at forestille den yndigste af alle Dyder, Følsomhed. Mylord Bellamy har bæret denne Idee med sit Bifald: og jeg tør smigre mig, der skal ikke være mange Masker i Aften, som er meere karakteristiske end denne.

Greven. Nei, den passer i alle Maader til Deres Karakter. Men hvorfor har De nu allerede taget denne Dragt paa? Det er jo for tilig.

Sir A. Ja visseligen er det for tilig; men jeg var alt for begierlig efter at lade Dem see, hvad for en heldig Idee jeg har havt.

Tiende Scene.

De Forrige. Grevinden. Lord Bellamy.

Lady Fanny. Frøkenen. Frue Spencer.

(De to sidste holde sig noget tilbage.)

Greven. O kom, Myladies, og see den levende Følsomhed! De har nok hørt den tale, men nu kan De see og betragte den.

Lady F. Men vil De troe, hun skal ikke tale saalænge jeg er her?

Grevinden. Det kommer an paa en Prøve. Følsomhed, hvad siger du, naar du seer et Par foreenede Hjerter, som ere lykkelige i hinanden?

(Sir Arthur spiller en Arie.)

Lady F. Seer De? — Følsomhed, hvad siger du, naar du seer et ulykfsaligt Egtekab?

(Han spiller den samme Arie.)

Lady F. Jeg veed du har kun een Tone: det hører til Følsomhed. Men lad mig dog see dig ret i Ansigtet. (Hun river Masken af ham.) Jh! er det ikke som jeg tænkte, Sir Arthur Bubble i egen Person? Uha! Var det derfor jeg skulde spise allene hienne, at De kunde sværme?

Greven (til Lady Fanny). Det er min Skyld, Lady Fanny, men jeg skal tilfredsstille Dem. — Sir Arthur,

vi har ventet efter Dem med Smerte. Vi haaber, De lader sig overtale til at give Deres Samtykke, til Frøken Winnings Foreening med sin trofaste Elsker.

Sir A. En trofast Elsker er han, deri har De ganske og aldeles Ret; men at give denne Tilladelse, det lader sig umueligen gjøre.

Lady S. Og jeg siger, det skal lade sig gjøre. Hvad kan De have imod dette Giftermaal, min naadige Herre?

Sir A. Iblandt andet dette, at De befaler mig det i denne myndige Tone. Min naadige Frue maae vide, at jeg føler mig selv, at jeg er en Mand.

Lady S. Ja det var at ønske, De altid havde følt Dem selv, at De altid havde været en Mand: saa havde jeg ikke havt saa mange ubehagelige Øieblik.

Grevinden. Men, kære Sir Arthur, naar vi nu alle saa indstændigen beder derom? Kan De nægte os og sig selv den søde Fornøielse, at gjøre et værdigt Par lykkeligt?

Sir A. At gjøre et værdigt Par lykkeligt er en sød Fornøielse: deri bifalder jeg Dem underdanigst; men det er plad umueligt —

Greven (til Frøkenen). Kom frem da, Frøken Wining, og see om De kan bevæge Deres Formynders haarde Hierte.

Frøkenen. Ak Mylord! naar saa høie og kraftige Talsmænd ikke har kunnet udrette noget, saa taber jeg alt Haab.

Sir A. (til Frøkenen). Men hvorledes er hun kommen her, Mammefelle?

Greven. Det skal De faae at vide, naar De har givet Deres Samtykke.

Sir A. Jeg kan paa min Tre ikke.

Greven. Og af hvad Aarsag?

Sir A. Det maae for det første blive en Hemmelighed.

Grev

Greven. Bedste Ven, lad sig dog overtale!

Lady S. De skal see han gjør det ikke. Nei, naar det gjelder om at gjøre mig en Fornøielse, saa kan han aldrig.

Grevinden. Jeg besværges Dem, Sir Arthur, nægt mig ikke denne Glæde!

Frue Sp. Sir Arthur, her seer De endnu een, som De vilde høiligen forpligte.

Frøkenen. Og jeg vil bede Dem paa mine Knæ, om det kan bevæge Dem.

Lord B. Vær nu dog ikke saa umenneskelig, Sir Arthur. Hvad skal man dømmes om Deres ædle Følelser, naar De kan være saa haard?

Sir A. De har ganske og aldeles Ret; men De veed jeg kan ikke.

Grevinden. Sir Arthur, jeg skal aldrig see Dem meere, dersom De viser sig saa ubarmhiertig.

Lady S. De skal see hvad jeg kan gjøre, naar De driver mig til det Yderste.

Greven. Nægter De os denne Tilladelse, saa bliver der intet af Mafferaden.

Lord B. Og jeg tar alle mine Løfter tilbage.

Sir A. (for sig). Jeg Ulyksalige, hvad har jeg gjort! Forbandede gamle Slange, du skiller mig ved den største Lykke i Verden! Naar skal jeg eengang bryde dine Troldomsbaand?

Greven. Sir Arthur, jeg giætter mig til, hvori den Umuelighed, at fornøie os, bestaaer. Men dersom vi skiller Dem for evig ved den Furie, som har Dem under Vidtsken, dersom vi giver Dem Deres fuldkomne Frihed igien, vil De da tillade denne Foreening?

Sir A. Ja med Glæde, Mylord, med Glæde.

Greven (fører ham til Skriverbordet). Siv da Deres Samtykke, og lad os raade for Resten.

(Sir Arthur sætter sig hen og skriver.)

 Ellevte Scene.

Kelly. De Forrige.

 Kelly (til Greven). To Søeofficerer, Lieutenant
 Ellis og Trueman.

 King. }
 Frue Sp. } Trueman!

Greven. Ved dem komme ind.

(Kelly gaaer.)

 Frue Sp. (i det hun gaaer tilside). Mylord, jeg
 stoler paa Deres Løfte.

Tolvte Scene.

Trueman. Ellis. De Forrige.

 Ellis (til Greven). Mylord, min Ven og jeg tør
 os den underdanige Frihed, at søge hos Dem en ulykkelig
 Søeofficer, som vi kan bringe en glædelig Tidende.

 Truem. Mylord, med Deres Tilladelse. (Han
 falder King om Halsen.) Min Broder, du skal erkende,
 at jeg er din Ven, og at Richard Trueman ikke lover
 meere end han kan holde. See her (han leverer ham et
 Papir), her har du en skriftlig Tilladelse at ægte din
 Lovise. Nu faaer du baade den du elsker og kommer ud
 af al din Nød. Nu kan du give alle dine Fiender Fanden.

 King. Men hvorledes er du kommen til denne
 Tilladelse?

 Truem. Der er du igjen med dine Spørgsmaal.
 Jeg er kommen til den paa en ærlig Maade; jeg har
 sigt den.

 Ellis. Og dyrt nok. Han har givet sin heele
 timelige Lyksalighed for den. Han har gjort sig ulykkelig
 paa Livstid, for at gjøre dig lykkelig.

 Truem. Staae nu ikke her og pasiar om det.
 Hvad der er gjort er gjort: og jeg fortryder det ikke,
 naar min bedste Ven er bleven hjulpen. (Han omfavner ham)
 Farvel, George, farvel. Jeg vil ønske, det maae altid
 gaae

gaae dig vel, og du vil tænke undertiden paa den arme Trueman. (Han vil gaae.)

King (holder ham tilbage). Men hvad er alt dette? Trueman, dølg intet, eller jeg river din Forøring itu.

Trueman. For Guds Skyld ikke. Den har kostet mig for meget dertil. Hør, den gamle Kaper, Frue Cunningham, havde faaet den fra den Hans Nar, som du veed, for en Maskeradebillet. Hun lovede mig jeg skulde faae den, naar jeg vilde tage hende. Da jeg nu saae, der var ingen anden Redning meere for dig, og min Sarah var død, saa gik jeg hen og overgav mig til den Satan, og fik Seddelen. Jeg har selv skreven dit Navn midt imellem det andet.

Greven. Det var en ædelmodig Handling, Hr. Lieutenant.

Trueman. Jeg har ikke gjort det af Ædelmodighed, Mylord, men af Kiærlighed til en Ven. Jeg har altid elsket ham som en Broer.

Greven. Det er meere end broderlig Kiærlighed, De har viist imod ham. Men det giv mig ondt, at De har opofret saa meget, uden at det var fornødent.

Trueman. Hvad siger De, uden at det var fornødent?

Greven. Ja visseligen. Der sidder Frøkenens Formynder og giver den samme Tilladelse.

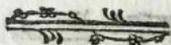
Trueman. Hvordan? Dette brogede Spørgelse er hendes Formynder?

Greven. Ja det er ham. De har derved ikke allene gjort sig selv ulykkelig, men ogsaa bedrøvet en elskværdig Enke, som er kommen fra Vestindien, for at tilbyde Dem sin Haand?

Trueman. Sara King? Men hun er jo død?

King. Min Søster er jo drøenet?

Greven. Intet mindre! Der staaer hun i egen Person og ved fuldkommen Velbefindende.

Frue Sp. (i det hun træder frem). Ja min Trueman, ja min George, her seer I jeres lykkelige Sara.

Truem. Min dyrebare Sara i Live endnu, og paa dette Sted?

King. Hvorledes? Denne Frøken Maxwell er min Søster?

Frøkenen. Ja, det er hende. Jeg har allerede vidst det i et Par Timer. Hun har været i London siden forleden Mandag, og Greven har bedt hende stuele sig, for at see, hvorledes du og Trueman vilde finde jer i hendes foregivne Død.

King. Og ingen af dem har villet glæde mig med denne Opdagelse? Grusomme! De har funden Fornøielse i at see mig lide!

Frue Sp. O min Broer, vi har gjort Bold paa os selv for at tie. Greven har sat vor Stiltienhed paa Prøve: og vi maatte gjøre vort Rign Vre.

Grevindens. Men hvorledes gif det til, at to Sødsfende ikke kiendte hverandre?

Frue Sp. O, Mylady, det er heele 20 Aar siden, at vi har seet hverandre.

Greven. Men Hr. Lieutenant Trueman, De seer, hvad De nu har tabt ved en overilet Midkiærhed at tiene Deres Ven. I Stedet for Deres tilbødte Sara har De nu faaet en gammel Drage, og altsammen uden at det kommer Deres Ven til den ringeste Nytte.

Truem. Mylord, jeg veed og føler hvad jeg har tabt; men derfor fortryder jeg ikke, hvad jeg har gjort. Jeg har efterkommet en rebelig Mands Pligt; jeg har holdt mit Løfte; jeg har opfyldt min Skyldighed imod en Ven; jeg har givet det sidste jeg havde i Verden, min Frihed og mit Sinds Lyksalighed, bort, for at redde ham. At hans Søster ikke var død, det kunde jeg ikke vide. Altsaa har jeg intet at bebreide mig.

Greven. De er dog ikke allerede bleven viet til den anden?

Truem.

Truem. Nei; men jeg er saa godt som viet til hende. Jeg har givet mit Ord, jeg skal ægte hende inden Aften.

Greven. O! naar De ikke er viet til hende —

Truem. Mylord, jeg siger jeg har givet mit Ord, jeg har givet hende min Haand derpaa.

Greven. Jeg tænkte, De havde i det mindste svoren hende det til. Men er der ingen eedelig Forsikring, saa —

Truem. Den som bryder sit Ord, holder neppe sin Eed; og hvor Troe og Love ikke meere agtes, der seer det slet ud. Jeg giver aldrig mit Lofte uden Overlæg; men naar jeg giver det, saa maae det holdes, det koste hvad det vil.

Greven. Men vil De opofre Deres heele timelige Lyksalighed til saadan en overflodig Betænkning? De bliver altid en Mand af Ere, endskjønt De ikke holder hvad De har lovet saadant et Fruentimmer.

Truem. O! naar det gielder om at opfylde en Forpligtelse, maae man ikke spørge om, hvem og hvad og hvorfor, ellers kan man altid hitte Udflugter.

Greven. Men betænk, at dette Lofte er givet paa en Maade, som efter Lovene slet ikke kan binde. Der var maaskee ikke eet Vidne tilstede?

Truem. Efter Lovene! Hahaha! Ligesom man kunde gierne være en Skielm, naar man allene ikke bliver det efter Lovene! Nei, Mylord, der var ingen anden tilstede end hun — og jeg. Richard Trueman var tilstede.

Grevindens. Men kan De sige nei, naar vi alle, naar den, De elsker saa høit, selv beder Dem?

Frue Sp. Ja, Trueman, naar du taber mig, og jeg taber dig, er det da ikke din egen Skyld? Hvad er det andet end overdreven Ordholdenhed, romanagtig Uretfærdighed? Ak, min Ven, min elskede Trueman, for vor Kiærligheds, vor trofaste Kiærligheds Skyld,

lad dig bevæge! Vær mig ikke, ved at opofre mig til en — Ah! jeg kan ikke sige meere!

Truem. Min bedste, dyrebareste Sara, jeg elsker dig og skal altid elske dig meere, end mig selv. Jeg skal aldrig glemme, hvor lykkelig jeg kunde bleven med dig, og aldrig høre op at ønske det maae gaae dig vel. Gud veed, hvor kjær du er mig, og hvor gierne jeg vilde kisse mig løs med mit Blod. Men min Ære bør være mig endnu kjærere end du: ja jeg var ikke værd, at du nogen Tid havde elsket mig, dersom jeg kunde være saa nedrig at bryde et Løfte, hvorpaa jeg har sat min Ære til Pant.

King. Men taaler din Ære, at du gifter dig med saadan en Kise linke?

Lady S. Ganske rigtig, Hr. Lieutenant, en Kise linke. O! jeg holder af disse Søemænd: de kalder altid en Ting ved sit rette Navn.

Truem. (til King). Det vidste jeg altsammen. Men skint hendes Dyd er noget tvetydig, saa er hun dog ingen berygtet Skisge. Og jeg kunde ikke taale den Tanke, at see min bedste Ven i Verden vansmægte i et Fængsel, og omkomme af Mangel og Græmmelse. Da alt Haab var forbi, gav jeg mig Fanden i Bold for at redde ham, og derefter — at døe. Ja at døe, men ikke for min egen Haand. Nei, i denne Aften endnu, naar jeg har indfriet mit Pant, min Ære, gaaer jeg bort for at tage Tieneste paa den første Kaper der løber ud.

Lord B. Men De har dog forpligtet Dem til at blive hendes Mand?

Truem. Nei, Mylord. Jeg har ikke forpligtet mig til andet end at ægte hende. Naar Bielsen er forbi, saa har jeg opfyldt hvad jeg har lovet. Det har jeg udtrykkeligen sagt hende forud; men hun tænker hun skal nok holde mig. At leve med hende! Hvor kunde De tænke saadant om mig?

Frue Sp. (til Greven). Ak! han er ubstielig. Mylord, Mylord, hvad har De gjort! Hvilket ulykkeligt Udfald

Udfald faaer ikke denne Prøve! Alt dette er Deres
 Naafund, Deres Gierning!

Greven. Giv sig tilfreds, der er Naad endnu.
 (Til Trueman) Men naar hun nu selv frikiender Dem,
 Hr. Lieutenant?

Truem. Hvorledes skulde det gaae til?

Grevindens. Vi vil alle give hende saa mange
 gode Ord, at hun skal lade sig overtale.

Lady S. Jo mænd! saa kiender De saadanne
 Harpyer ikke ret.

Sir A. Nei, hun har ikke meere af Menneskes
 Kiærlighed og ædle Følelser end en Steen.

Greven. Væn udretter vist ikke noget hos hende:
 men vi vil ransonnere ham med Penge.

Frue Sp. Lad hende forlange saa meget hun vil:
 hun skal faae, om det var min halve Formue.

Trettende Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly. Et Fruentimmer, som kalder sig Frue
 Cunningham, beder Hr. Lieutenant Trueman erindre sit
 Løfte.

Greven. O lad hende komme ind.

(Kelly gaaer.)

Sir A. Men hvortil behøves det, at denne Furie
 skal komme ind? Det vil vist give en Scene.

Fiortende Scene.

Frue Cunningham. De Forrige.

Frue C. Mylord, jeg beder underdanigst De til-
 lader, at jeg kommer og henter en Deserteur.

Greven. De kunde ikke ansee ham som Deserteur,
 saa længe han ikke har svoret til Fanen. Han er ikke
 meere end Rekrut endnu.

Lady

Lady S. (til Lord Bellamy). Men hun mister nok heller den bedste Floimand i Regimentet, end saadan en Rekrut.

Sir A. (til Lady Fanny). For Himlens Skyld, min Bedste, lad mig blive uden for.

Frue C. Jeg veed hvilken Floimand De meener, Lady Fanny. Ham vil jeg gierne aflevere til Dem. Han er ikke god til andet end Invalid.

Greven. Men kunde man ikke k bde Rekruten l s? De behager allene at sige hvad hans Afsted skal k ste, saa skal De faae Pengene svar.

Frue C. Nei, Mylord, De faaer ham ikke l s, om De saa b d mig mange tusinde. Han er mig k rere end Penge. — Min lille Trueman, din T id er udlobet, min søde Ven. Jeg har holdt mit Ord: hold du nu dit.

Frue Sp. Men her seer De en Person, som har en  ldre Fordring paa hans Hierte end De.

Frue C. O! hans Hierte maae De gierne beholde, naar jeg kun beholder det Dyrige.

Lady S. Der kan man see, hvor delikat saadant et Menneskes Kiærlighed er. Det er intet andet end en brutal Drift.

Frue C. Brutal, Lady Fanny? Jeg vil frabede mig Deres Brutalit ter. Hvem seer De mig an for? Jeg er ligesaavel af Stand som De. En Doktors Enke —

Greven. Frue Doktorinde, skal jeg raade Dem, saa holder De sig i Deres Skranker, tar imod en god Sum Penge, og strafalder Deres Net paa Lieutenant Truemans Person.

Frue C. Mylord, jeg takker underdanigst for Deres gode Raad. Men om De vilde glve mig 10000 og 20000, saa tog jeg ikke imod dem. Jeg trænger ikke til Penge: jeg elsker min lille Sv emand: og jeg seer at det argrer visse Personer, at jeg faaer ham. Marsager nok, hvorfor jeg maae være saa uheldig at sige nei.

Truem.

Truem. Nei det er forgieves. Overlad mig
kuns til min Skiabne.

(Han gaaer til Fruen Spencer, King, Lovise og
Ellis, og tar en stum Afsked.)

Fruen Sp. (bitter til Greven, som staaer i Tanker).
Vel Mylord, hvad siger De nu?

Grevingen (til Lord Bellamy). Det er dog be-
klageligt, at hun vil heller ikke lade sig bevæge.

Lord B. Ja, jeg frygter disse to Elskende vil
komme til kort ved Grevens Experimenter.

Lady S. Men det værste er dog dette, at saa-
dant et Kreatur skal triumfere.

Greven. Dertil skal det ikke komme. (Til Fruen
Cunningham) Uhyre, det er Tiid at hugge den Knude
itu, som du ikke vil lade løse. (Han gaaer til Døren)
Macleech!

Ellis. Jeg skal kalde paa ham, Mylord.
(Han gaaer.)

Femtende Scene.

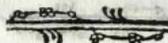
Macleech. De Forrige.

Fruen Cunn. (det første hun seer ham). U! hvad
seer jeg! (Hun falder paa en Stoel i Besvimelse.)

Greven. Macleech, nu skal I see i hvilken vigtig
Anledning jeg har ladet jer komme. — I har havt
en Kone?

Macleech. Ja, Mylord, til min Straf har jeg
havt een. Det var det affyeligste Skarn, Jorden har
baaren. Jeg har gjort alt, hvad en brav Mand kunde
og burde gjøre, for at bringe hende til rette. Jeg har
pidstet hende til Blodet, jeg har ladet hende sulte: alt-
sammen uden Nytte. Til sidst løb den Dievel fra mig,
og tog alt hvad jeg havde samlet som en ærlig Mand i
mit Ansigtets Sveed. O maatte jeg dog leve den Dag,
at jeg fik fat paa dette Afskum af en Kvinde!

Gre.

Greven. Vil I love mig at reise strax over til Frankerige med hende, saa skal I faae hende i jeres Magt.

Macleech. Med den største Glæde, Mylord. Jeg tar i Aften endnu et Par Pladser i Postkaretten til Dover. Jeg kunde reise til Verdens Ende for at hævne mig paa denne Dievel.

Greven. Vel; der er hun. Tag hende.

Macleech. Ak er du der? Er jeg eengang bleven saa lykkelig at finde dig igien? Jeg troer jeg græder af Glæde. Ja troe kuns, intet i Verden skal stille os fra hverandre anden gang.

Lady S. Hm! Endogsaa denne Bildmand føler Naturens Magt, og hans Had forvaandler sig i Glæde, da han finder en Kone! Men en sølsom —

Macleech. Forlad mig det, Mylady; jeg glæder mig ikke fordi jeg finder min Kone, men fordi jeg har min Eyv.

Frue C. (vaagnende). Jeg er hverken din Kone eller din Eyv, Karl. Jeg kiender dig ikke. Jeg er salig Doktor Cunninghams Enke —

Greven. Hold Munden, Furie. Du veed hvad du har fortient. Enten med din værdige Egtfælle ud af Landet, eller allene i Fængsel. Bølg, eller Justitsen skal vælge for dig.

Frue C. Nei, saa vil jeg heller givne en Tour til Paris. Jeg haaber der kommer sagte en sølsom Gæk af en Engelsemand bagefter, med en ond Kone, som jager ham i Garnet.

Macleech (holder hende). Jeg skal nok holde Die med dig. En god Tamy skal lære dig den sande Sølsomhed. (Han vil gaae.)

Greven (til Macleech). Et Ord endnu. Understaae dig ikke, du umættelige Blodigle, at sætte din Fod nogen Tiid meere paa brittisk Grund, om du ikke vil bøde for dine Synder efter Lovens yderste Strengthed. Pak dig! (De gaae begge bort.)

Gre.

Greven. Hvad siger De nu om mine Experimente-
 menter?

Frue Sp. Mylord, jeg er ganske skamsfuld over
 min ugrundede Mistillid.

Truem. Jeg er henrykt af Forundring og Glæde.

Grevingden. Hvem skulde have formodet saa lyk-
 feligt et Udfald?

Lord B. Ja jeg tilstaaer, det er meere end jeg
 havde kunnet forestille mig.

Lady S. Men hvorfor, Mylord, lod De ikke
 overlevere dette smukke Par i Justitiens Hænder?

Greven. De vil ikke undgaae Nætfærdighed: den
 kommer undertiden seent, men den kommer vist. Men
 lad den søge dem hvor den vil, kuns ikke i mit Huus.
 Det er nok, at jeg har gjort Fædernelandet den Tjeneste,
 at rense det fra et Par Noddyr.

Sextende Scene.

Lord Walsingham. De Forrige.

Greven. Mylord Walsingham, aldrig kunde den
 Ære af Deres Besøgelse være mig meere klarkommen end
 i dette Dieblik. Det vil være en Fornøjelse for Dem at
 see et Par værdige Søeofficerer, der ere blevne saa lykke-
 lige, som de kunde blive paa halv Sæge.

Lord W. Mylord, jeg haaber de skal ogsaa blive
 det i Kongens Tjeneste. Det er i denne Anledning jeg
 kommer. Hr. Lieutenant King, jeg har ikke allene altid
 holdt Deres Forhold for upaaklageligt, men ogsaa længe
 havt de upaarviveligste Beviis paa, at Deres Rapport
 har været alt for vel grunder. Mylord Worthington,
 som har antaget sig Deres Sag paa det kraftigste, har
 endogsaa ladet komme Vidner fra Holland til Deres
 Forsvar. Men jeg kunde ikke gjøre noget ved Sagen,
 førend Admiralen var kommen tilbage fra Amerika. Han
 kom i forrige Uge. Han har alt tilstaaet, at han har
 gjort Dem Æret, og han fortryder det inderligen.

Lord

Lord B. Men, hvad var Narfsagen, hvorfor han troede Lieutenant King mindre end den anden?

Lord W. Han var bleven underrettet ved en Ubenævnt, at han skulde vogte sig for Lieutenant King, som den, der havde ladet sig underkøbe af Oppositionspartiet, til at lokke ham fra sin Station, for derved at gjøre Ministeriums Haab til intet. Jeg kunde ikke nægte ham den Tjeneste, at opsætte Sagens Undersøgelse til Lieutenant Coxburns Tilbagekomst til Staden. Han er kommen i Forgaars. Admiralen har taget ham paa saadan en Fod, at han har bekiendt meere end han forlangte at vide. Han har selv skrevet det omtalte Brev.

King. Er det mueligt? Men hvad har kunnet bevæge ham til alle disse Streger? Vi har tilforn været de bedste Venner, og han har ellers altid viist sig som en brav Officer.

Lord W. Kierlighed er Skyld i, at dette haabefulde unge Mennecke er blevet sig selv saa julig. Han har længe været Deres hemmelige Medbeiler. For at faae Dem af Veien, har han søgt at gjøre Dem ulykkelig, ved at komme Admiralen og os til at holde Dem for en Forræder. En Time efter denne Bekiendelse har han skudt sig ihjel.

King og Truem. Skudt sig ihjel! — —

Truem. (Efter en Pause). Her King, du maae endeligen følge ham til Jorden, at Folk kan see du er ingen af dem, der kan hade endnu efter Døden.

King. Nei, Trueman: der kunde være de, der sagde, jeg vilde triumfere over en falden Fiende.

Lord W. Mine Herrer, Deres ædle Tænkemaade forøger endnu den Agtelse jeg har for Dem, og den Fornøielse, jeg føler ved at ønske Dem til Lykke som virkelige Kapitainer. — Hvad Dem i Særdeleshed angaaer, Hr. Kapitain King, saa skal det staae til Dem, om De heller vil føre en Fregat, eller blive Næstkommanderende paa Scieren, hvorpaa Admiral Balfour har høiset sit Flag.

King.

King. Mylord, jeg takker underdanigst. Siden De tillader mig at vælge, saa skal jeg tage mig den Frihed at ubbede mig, jeg maae blive Næstkommanderende.

Lord W. Dette Valg giver Dem megen Ære, Hr. Kapitain: man kan ikke misliende Deres ædle Hensigt. De vil give Admiralen en Prøve paa Deres Høisagtelse og Lillid: og De kan være forsikkert, at han paa sin Side oprigtigen ønsker, at faae al muelig Leilighed til at give Dem Oppreisning for det Forbigangne.

Greven. Her seer De altsaa, mine Herrer Kapitainer, at Rettskaffenhed aldrig mangler Talsmænd: og at den undertiden holder den for sin Fiende, der arbejder for den som en Ven. Mylord Balsingham havde for længe siden revet Dem ud af en ængstende Tilstand, dersom jeg ikke havde overtalt ham til at give sit Samtykke, og selv at bidrage, til at sætte Deres Dyd og Ære paa Prøve.

Lord W. Ja De kan ikke troe hvor meget det kostede mig i Morges, at lade som jeg ikke kunde og vilde hjælpe Dem og Deres uhykkelige Vens Familie.

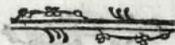
Greven. Ja, da har De hørt hans Mund: nu skal De see hans Hierte. (Han gaaer til Døren.) Frue Wotton —

Syttende Scene.

Frue Wotton. De Forrige.

Greven (bliver ved). Kom og glød Deres redelige og ædelmodige Venner —

Frue W. Af Mylords, jeg har noget at berette, som vil glæde Dem allesammen. Min Mand lever, han er i god Forbedring. Hans Arrest er forbi: hans Admiral og han ere Venner igjen: ja han er allerede i England. Skibet er kommen til Bristol. Han har sendt mig et Bud med dette Brev. (Hun giver Lord W. et Brev at læse.) — Gode Gud, hvor den Mand vil blive glad, naar han hører hvad man har gjort for hans Kone og Barn! — Kiære Hr. Lieutenant, de sex Guineer,

De gav min Billy i Morges, har draget Himmelens Betsignelse efter sig. Da jeg endnu var i Parken, sendte Mylord Balsingham Bud efter mig og lod mig kalde op til Admiralitætet. Der gav han mig Forsikkring om en god Pension, gav min Søn en Plads paa Akademiet, og sendte mig en ny Kadetuniform i Huset.

Greven. Men lad ham dog komme ind: lad os see paa ham. (Han gaar til Døren og fører Billy frem.)

Attende Scene.

Billy (i Søkadetuniform). De Forrige.

Truem. Vel, min raske Knøs, nu er du da en Søemand! Nu kan du snart gaae løs paa Franskmændene.

Billy. Ja, her har jeg allerede en Sabel som er god! Hu! hvor jeg skal hugge dem ved en Entring!

King (til Lord W.) Mylord, De har i Dag paa-
lagt os store Forpligtelser; men dette er ikke den ringeste.

Greven (til Sir Arthur, som endnu sidder ved Skri-
verbordet). Men hvad siger Sir Arthur til alt dette?

Lord W. O han har havt saa godt i Sinde med
sin Søsterdatter, at den Glæde hun har, vist vil oppvække
de sødeste Følelser hos ham.

Sir A. Ja, Mylords, de sødeste, reeneste, ædelste
Følelser fornemmer jeg ved denne lykkelige Forandring i
hendes ynkværdige Skæbne. Mit Hjerte udvider sig og
det banker høit af Glæde og Taknemmelighed.

Lord W. Men jeg havde aldrig tænkt at finde
her Sir Arthur i denne Dragt? Hvad skal dette betyde?

Greven. De seer her den levende Følsomhed, som
agter sig paa Mascarade.

(Sir Arthur, som har taget Masken for igien,
spiller en Arie.)

Lord W. Saa? Og hvor skal den være?

Sir A. Hos Hertugen af Northumberland, My-
lord, hvor der kommer allene 200 Personer, men alle
af

af den høie Adels, tilligemed de udenlandſke Ambassa-
deurer og den fremmede høie Herre.

Lord W. Men om denne Maskerade har jeg ſlet
ikke hørt.

Greven. Den er heller ikke andet end et Paafund,
for at ſætte Sir Arthurs Vrekierhed paa Prøve.

Sir A. Allene et Paafund? Skulde det være
mueligt?

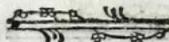
Lord B. Ja Sir Arthur, det er eet af Grevens
Experimenter. Men jeg har ogsaa anſtillet et Par For-
føg, ſom ligesaa lidet er falden ud til Deres Vre. Jeg
har været et gysende Vidne til den Magt, Forføngelighed
har ſaaet over Deres Hierte. Den har i Dag giort
Dem døv til Dydens, Vrens, Samvittighedens, ja
Blodets Røst. Den har ikke allene fornødret Dem til
den ſkændige Haandtering af en Kobler: De har endog
villet benytte ſig af en forladt Enkes bedrøvelige Skiæbne,
ja drive hendes Jammer til Fortvivlelse, for at jage hende
i Forførelſes Garn: og dette Offer var Deres kiødelige
Søſterdatter. Kan der være Mage til ſaadan en Aſſkye-
lighed?

Lord W. O Mylord Bellamy, De har endnu
ikke ſeet Sir Arthurs Siæl fra alle Sider: han har
blottet een for mig i Parken, ſom var vel ſaa ſort. Der
har jeg lært hans Følsomheds Patriotismus at kiende.

Greven. Ja denne falſke Følsomhed er ſaa ind-
groet hos ham, at der maae de haardeſte Midler til.
Her er et Brev fra Lord Kammerherren, ſom jeg haaber
vil frugte. (Han giver Sir Arthur et Brev.)

Sir A. Fra Mylord Kammerherre! Til mig!
(Læser Brevet og læser) "Adſkellige Handlinger, ſom
giøre Sir Arthur Dubble liden Vre, ere blevne ſaa be-
kiendte ved Hoffet, at de ere komne Hans Kongelige
Majeſtæt for Dreene, og jeg har ſaaet allernaadigſt Be-
ſaling at tilkiendegive ham, at han indtil videre ikke
maae lade ſig ſee ved Hoffet. Elford."

(Han ſtaaer heel forbaufet.)

Lady S. Har jeg ikke sagt tusinde gange, at det tilsidst vilde komme dertil?

Sir A. Ikke at komme til Hove, og ingen Mafferade! Du gode Gud! — Ingen Mafferade! — Alle disse ypperlige nye Ideer til ingen Nytte!

Greven. Ja, vi har havt Mafferade nok i Dag. Men Hovedmasken maae jeg dog fremstille for Dem. (Han gaaer til Døren) Lad Hr. Wilson komme ind.

Mittende Scene.

Wilson (i andre Klæder). De Forrige.

Greven. Mine Herrer Kapitainer, De kiender dog vel endnu en gammel Ven?

King og Truem. Ellis! Er det dig?

Wilson. Nei jeg er ikke meere den Ellis, som De skienkede Deres Fortrolighed. Jeg har aldrig havt den Ære at være Deres Medofficeer. Greven har overtalt mig allene til at antage denne Karakter for sine Marsager.

King. Da har han spillet sin Rolle meget godt: man skulde svoren paa, at han var en øvet Søemand.

Truem. Men han har dog givet os eet og andet Raad i Dag, som ikke kunde komme fra en retskaffen Søemand. Jeg undres, hvi det ikke gav os Mistanke.

Greven. Det var nogle aftalte Prøver, som han har sat Dem paa, og som alle ere faldne ud til Deres Ære.

Livende Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (giver et forseglet Brev til King). En Søemand bad mig flye Dem dette Papiir.

King (brækker det). Med Deres Tilladelse, Mylord. — Gud, hvad seer jeg! Min Hunsvarts Regning quitteret. Det er uden Tvivl min ærlige Waadsmænd.

Gre

Greven (til Kelly). Er han gaaet?

Kelly. Nei, jeg vilde ikke lade ham slippe, førend jeg fik Befaling.

Greven. Saa lad ham komme ind. (Kelly gaaer.)
Der seer vi atter et Beviis, at ædle Handlinger ikke altid forudsætter en ædel Fødsel og en kostbar Opdragelse.

En og tivende Scene.

Jack Steady. De Forrige.

Greven. Naa min gode Vaadsmand, han vilde gaae bort, og ikke lade os have den Fornøielse, at see saadan en ærlig brav Mand?

Jack. Mylord, er da en ærlig Mand saadant et Vidunder hos de Store, at de ere saa nysgierrige at see ham, som det kunde være en Havfrue?

Greven. Nei, min Ven, Ærlighed er ikke saa fremmed hos os; men vi vilde gjerne see en Søemand, som viser saa redelig en Kiærlighed til sin Officeer.

Jack. Men De har jo vel før seet en Søemand? Naar De har seet een, saa har De seet alle. Vi ere alle lige gode: jeg har ikke gjort meere, end hvad hver en Vaadsmand i Flaaden vilde gjort, om han havde været i mit Sted.

Lord W. Men meener han ikke, hans Lieutenant kunde ogsaa bleven hiulpet her?

Jack. Kan nok være Mylord; men min Lieutenant har gjort vel imod mig: og derfor kommer det mig, frem for andre, til at gjøre ham en Tieneste igien. Det er haardt, splitte mig, naar en ærlig Karl skal nyde godt af en Mand, og ikke maae have Lov til at forskyldte det saa meget som han kan.

King. Vel, min kiære Jack, nu skal han ogsaa have den Glæde, at bivaane mit Bryllup. Der staaer den Kone jeg skal have. Hvad synes han om hende?

Jack. Det er nok hende, der staaer ved Styr-
bordsiden? Nu det er ogsaa det deiligste Digebarnd jeg

har seet i mine levende Dage. — Men, lille Frøken, De saar, splitte mig, en Mand, som De kan være tiemt med. Han er ikke af de nymodens Seilere, som vel har en smuk Takelase, men ikke en sund Planke i det heele Skrog. Vil han holde Dem saa varm, som han har holdt de tre Søstre fra Dünkirken, saa saar vi snart en rask lille Midshipman af Dem.

Trueman. O! det seiler ikke, min gode Jack. Den der er flink til at slaaes, vil ogsaa være flink i Brudesengen.

Jack. Ja gid jeg kun maatte leve til jeg kunde ogsaa gjøre et Togt med Sønnen!

King. Nei, Jack, det er Tid du kommer til Noelighed: du har faret saa længe, du kan nok engang være feed.

Jack. Keed af at fare? Nei, saa kiender De mig ikke ret. Saa længe jeg kan røre mig vil jeg, splitte mig, tiene Kongen. Skulde jeg gaae og drive med et friskt Hierte og sunde Lemmer, allerhelst nu, da min Lieutenant gaaer ud som Kapitain?

Lord W. Saa roesværdig en Hengivenhed og Trofskab maae ikke blive ubelønnet. For ikke at fælle ham fra en Chef, han elsker saa meget, skal jeg sørge for at han kommer som Vaadsmand paa Admiralskibet.

Greven (til Lord Bell.) Naa, Mylord, i hvor yovelige mine Experimenter end syntes at være, saa er de dog faldet ud efter Dnske. Enhver af os kan tage sig en Lærdom deraf.

Lord B. Ja jeg har seet nok til at slutte, at den ædelste og varigste Fornøielse, Stand og Rigdom kan give, er: at belønne prøvet Dyd.

Frue Sp. For mig, som en Sømandsdatter, og jeg tør lægge til, en Sømandskone, har det været en sød Glæde, at see, at de to kæreste Personer, jeg har i Verden, har tiemt til at vise, hvor megen Dyd og sand Værdi der boer endnu i Staten.

Lord

Lord B. Ja vore Svemænd ere endnu, hvad de altid har været: ikke allene kiække, men ogsaa redelige og ligefrem. Det er altid en ædel Kiærne, endskjønt undertiden i en raa Skal. Men hvad siger det, saa længe vi ikke leve i en Tiid, der sætter større Priis paa Skallen end paa Kiærnen?

Greven. Og jeg har atter overbevist mig om den store Sandhed, at den falske Følsomhed kiendes paa sit kiælne Ordgænderie, og at det rette gode Hierte og de sande ædle Følelser viser sig allene i Handlinger.

Wilson. Jeg for min Deel har erfaret i Dag, hvor smigrende det er at være Skuespiller, endog naar man paatager en Karakter, som strider imod eens Tænkemaade, naar man kan haabe den søde Løn, at vinde Kienderes Bisatd, og at gavne Dyd og Sæder. Med en roelig Samvittighed har jeg spillet en Svions, en slet Raadgivers Rolle: gid enhver maae kunne sige det samme, som forestiller en ærlig Mand og en trofast Ven!

Sir A. Men jeg har lært, man tar mærkeligen feil, naar man holder alle de Store, som man har Omgængelse med, for sine Venner.

Lord W. Sir Arthur, havde De ikke søgt den Agtværdighed, som Venskab skal grunde sig paa, i den blotte Omgængelse med de Store, saa havde De funden sande Venner iblandt dem, saavel som andenstedes.

Lord B. De Store sætte ligesaa megen Priis paa en oprigtig Ven, som andre, allerhelst de til Hove. Men hvad for Venner har en Hofmand vel? De fleeste ere egennyttige og utaknemmelige Siæle, der bruge ham som Kort i Spil. De sætte ham øverst, saa længe han er Kouleur og kan hielpe dem til et Strik; men renoncerer sig i hans heele Familie, naar en anden Farve er bleven Trumf.

Lord W. Nei, den sande Ven, der elsker ham for hans egen Skyld, der er troe og kiæk nok at sige ham Sandheden, førend det er for sildig, eller at tale for ham, naar han er falden, den har en Hofmandielden eller aldrig.

Gre:

Greven. Men han, min gode Vaadsmænd, hvad siger han til alt det, han har hørt og seet hos os?

Jack. Mylord, jeg siger De har Ret: Ordgædere og Skrydere, det er, splitte mig, eet og det samme: Kæresser og Politeffer dem har Gunden skabt; og det er sandt som Visen siger.

Greven. Og hvad er det, Visen siger?

Jack. De maae forlade mig, jeg kan aldrig huse en Vise, undtagen syngende.

Greven. Vel, saa syng da.

Jack. Ja gierne, om de Herrer Kapitainer vil behage at falde i med. (Han synger.)

Vi Søemænd gjør ei mange Ord —

King. O er det den! Den kan vi alle. Du har vel ogsaa allerede lært den, min lille Wotton?

Billy. O ja, den har min Far lært mig.

Truemi. Det var brav; saa syng da med: vær ikke bange. Lad os høre det første Vers.

Greven. Ganske ret. Enhver synger sit.

(Den eene synger efter den anden.)

Billy.

Vi Søemænd gjør ei mange Ord,

Ei hykle eller prale.

Om hvad der i vort Hierte boer,

Vår Daad, ei Munden, tale.

For sledske Kys og Favnetag

Vi altid tar os vare:

Thi under dette falske Flag,

De stærste Skielmer fare.

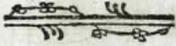
Jack.

I Stilhed gaaer enhver sin Gang,

Og gjør hvad Chefen byder.

Endog ved lystig Sømandsang

Foragte vi en Skryder.

Thi mandig Tausshed følger med
De Kiække og de Gieve,
Hurra! er vor Betsalenhed;
Hurra! vor Konge leve!

Trueman.

En Ven vi søge, troe og huld
Og som har staaet sin Prøve,
I Omgang viist sig reen som Guld,
I Striden som en Løve,
Og hvad een gjør for saadan Ven,
Derom maae ingen snakke.
At gjøre samme Skiel igien,
Er vor Maneer at takke.

King.

Vor Kiærlighed er tro og varm,
Med Fias den ingen blinder.
En Pige i en Svemands Arm
Opriktig Elskov finder.
Dog, kalder Orlog os affted
Og stolten Vimpel vajer,
Saa haste vi fra Kiærlighed
Om Bord, til Kamp og Seier.

Alle.

Vi søge Fienden uden Skraal,
Thi Skraal forstyrrer Orden.
Vi svare paa hans bange Braal
Med vore Styffers Torden.
Og naar han gaaer til dyben Bund,
Hvor flere af dem bleve,
Vi raabe alle med een Mund:
Hurra! vor Konge leve!

